

Giới thiệu Vô Hạn Triền Miên

Vô hạn triền miên - đang tiến hành - Ký Ước Ngữ

Giới thiệu truyện ngôn tình hắc bang hấp dẫn này:

Hắn là một kẻ lãnh tình. Tất cả những tâm cơ, tình cảm của hắn đều đã chết theo cô ấy, từ rất lâu rồi.

Những tưởng, hắn sẽ mãi mãi như thế, mãi mãi ôm trong lòng mối tình ấy, khóa chặt cánh cửa trái tim mình, một lần và mãi mãi.

Hắn nghĩ hắn sẽ chẳng còn gặp ai có thể làm rung động trái tim hắn như cô ấy nữa. Cho đến khi cô gái kia xuất hiện. Cả thân hình lẫn khuôn mặt đều giống cô ấy, không sai khác một ly, tựa như cặp chị em sinh đôi.

Nhìn cô ta, hắn không thể không nhớ về người yêu cũ của mình, nhưng cũng không thể chắc chắn cô ta là ai. Rốt cuộc, hắn đành kéo cô ta về bên mình.

Sao lại giống nhau đến như thế? Trong thâm tâm hắn vẫn nhỏ nhoi một tia hi vọng, rằng đó là cô ấy.

Dù là phản bội, nhưng đó hãy là cô ấy. Cô gái đã bỏ hắn đi bảy năm, nhưng hắn vẫn không thể quên cô, quên từng động tác, cử chỉ, lời nói của cô.

Nhưng cô không phải cô ấy. Đó là điều cô luôn khẳng định, nhưng hắn không bao giờ tin.

“ - Đến tận cùng, cô có phải là cô ấy không?

– Không phải, cho nên anh sẽ giết tôi sao?

– Cô đã không phải cô ấy, để cô sống còn có ý nghĩa gì?

Cô nhìn hắn, hắn đang cầm súng nhắm ngay vị trí trái tim cô...”

Liệu những kẻ cứng đầu như vậy, có xứng đáng có được hạnh phúc? Liệu có phép màu nào xảy ra giữa những trái tim đổ vỡ? Hắn và cô, hai trái tim tưởng không cùng một nhịp, vô tình bắt gặp nhau giữa đường đời tấp nập...

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hồng Môn Yến

Thành phố Thịnh Châu, một thành phố vang danh khắp thế giới, nơi này là thiên đường trong mơ của người muốn một đêm giàu lên, mỗi ngày đều có vô số người mang theo rất nhiều tiền đi vào thành phố này, nó thỏa mãn một bộ phận người muốn một đêm phát lên như điều gặp gió, trở thành người thượng lưu, nó cũng khiến vô số người táng gia bại sản vợ con ly tán, có người thống hận nó, cũng có người vô cùng yêu thích sắc thái thần thoại của nó.

Là người dân bình thường trong thành phố Thịnh Châu, loại sắc thái thần thoại này dường như không ảnh hưởng quá nhiều đến cuộc sống của họ. Họ sinh hoạt bình thường, hết như dân chúng của những thành phố khác, cho dù là tồn tại trong cùng một thành phố, nơi này cũng không phải nơi mà họ có thể tiếp xúc được. Đương nhiên, những người dân đó luôn ghi nhớ một chuyện, nếu họ gặp được người họ Thẩm hoặc họ Chu, họ phải đặc biệt cẩn thận, hai gia tộc lớn này đã chiếm cứ thành phố Thịnh Châu nhiều năm, ai cũng không biết gốc gác sâu xa của họ.

Có rất nhiều người không thể quên được sự kiện xảy ra ở thành phố Thịnh Châu này vào bảy năm trước, theo như lời người chứng kiến kể lại, vô số thi thể với tình trạng thể thối rữa nằm la liệt dưới đất, trời đổ mưa, máu chảy thành sông, cảnh sát bắt được vài người, nhưng họ không nói gì, chỉ làm chứng cho nhau, bao che lẫn nhau, nên chỉ có thể nghiêm trị được vài người.

Vụ tai kiếp đó, là lần đầu tiên dân chúng thành phố Thịnh Châu chân chính thể nghiệm sức mạnh thần tiên giao đấu. Thẩm gia và Chu gia gây chiến, mạng người như đồ chơi, vô số cửa hàng bị hủy hoại, vô số người bốc hơi trong đêm đó. Khoảng thời gian ấy, mọi người đi trên đường cũng rất cẩn trọng, sợ sẽ liên lụy đến chính mình.

Cho đến nay, nhắc tới chuyện bảy năm trước, ai cũng vô thức e ngại, đó là lần đầu tiên họ thật sự ý thức được giá trị tồn tại của Thẩm gia và Chu gia, không phải trong phim truyền hình nhà nhà đều xem, lại càng không phải trò đùa, mà là sự thật, đã xảy ra ngay bên cạnh họ.

Bên ngoài hội sở Bích Thủy Thiên Đường, một hàng xe màu đen cùng lúc dừng lại, đám đàn ông mặc comple chỉnh tề đồng loạt mở cửa xe, bước chân vững vàng, hành động nhanh lẹ, làm các bảo vệ đứng ở các cửa ra vào của Bích Thủy Thiên Đường không nói không cười, cảnh giác nhìn xung quanh, như là những chiến sĩ được huấn luyện chuyên nghiệp, dù là thể lực hay sức quan sát đều vượt trội người bình thường.

Có người đứng xa xa nhìn thấy cảnh tượng này, nhanh chân rời khỏi, có ngốc cũng biết, chắc chắn là có nhân vật lớn đến.

Một lát sau, một chiếc xe màu đen trông bình thường mở cửa, một cái chân mang giày da thò xuống, ngay sau đó là cả đôi chân, đó là một cơ thể hơi gầy nhưng lại cực kỳ rắn rỏi, chiếc cổ xinh đẹp, khuôn mặt bị kính râm che đi đôi mắt nhưng vẫn nhìn ra được đường nét sắc sảo, chỉ là màu da hơi vàng của anh ta đã giấu bớt vài phần tinh tế.

– Anh Trạch- Người đàn ông bên cạnh khẽ nhủ mày- Anh không nên đích thân đến đây.

Ngón tay của người nọ đang đặt lên chiếc cúc thứ hai của áo vest, ánh mắt dừng ở trên mặt Thẩm Trường Kim, khóe miệng hơi nhếch lên:

– Nếu đối phương đã tìm đủ mọi cách muốn tôi ra mặt, sao tôi không cho họ được như ý?

Thẩm Trường Kim ngạc nhiên, lập tức cùng Thẩm Trường Mộc đi theo sau Thẩm Định Trạch. Máy người họ lấy Kim- Mộc- Thủy- Hỏa- Thổ làm tên, là “gia sinh tử” [1] của Thẩm gia, từ nhỏ đã trưởng thành cùng Thẩm Định Trạch, họ tồn tại vì Thẩm Định Trạch, đây là ý nghĩa đã có từ thâm căn cố đế của năm người họ. Năm người này có nhiệm vụ giúp Thẩm Định Trạch quản lý mọi việc, hỗ trợ Thẩm Định Trạch củng cố địa vị, để trở thành người có một không hai trong Thẩm gia hiện nay.

Thẩm Trường Mộc vỗ nhẹ vai người anh em, nếu Thẩm Định Trạch đã quyết định đích thân đến đây một chuyến, đương nhiên tự có nguyên nhân của mình, họ phục tùng là được, không cần lo lắng những chuyện khác.

Họ đến, Bích Thủy Thiên Đường làm sao có thể tiếp đãi những vị khách khác được nữa, ông chủ Quách Kiến An đích thân ra nghênh đón. Trong mấy năm nay, việc kinh doanh của Quách Kiến An càng làm càng lớn, người có chút ít máu mặt cũng gọi ông ta một tiếng ông chủ Quách, người khác không rõ nội tình, chỉ trong lòng ông ta biết rõ, ông ta có thể làm được đến hôm nay, là bởi vì Thẩm gia và Chu gia cần người như ông ta tồn tại, có vài mối xích cần thiết, không thể để cả hai nhà đó những tay vào, đương nhiên sẽ cần người không có liên quan lợi ích gì với cả Thẩm gia và Chu gia như Quách Kiến An, như vậy ngoài mặt mới có thể duy trì hòa bình.

Quách Kiến An khá cẩn trọng, cũng âm thầm quan sát người thanh niên này. Lúc ấy, khi người nắm quyền Thẩm gia là Thẩm Diệu Minh muốn giao toàn bộ quyền hành cho đứa con từ đâu xuất hiện này của ông ta, đã khiến ai nấy đều vô cùng kinh ngạc. Chưa nói tới năm đó, bên cạnh Thẩm Diệu Minh còn có hai đứa con trai là Thẩm Định Khải và Thẩm Định Bình đi theo ông nhiều năm, chính là năm ấy Thẩm Định Trạch chỉ mới mười tám tuổi, cũng đủ để mọi người không phục. Nhưng Thẩm Diệu Minh khăng khăng cố chấp, trong cuộc đại chiến với Chu gia đã mất đi đứa con thứ Thẩm Định Bình, cách chức Thẩm Định Khải, nâng Thẩm Định Trạch lên vị trí này. Nhưng ngày hôm nay của bảy năm sau, không ai dám nói một câu vô lễ với Thẩm Định Trạch, đồng thời cũng hiểu tại sao Thẩm Diệu Minh lại cố chấp như vậy.

Đến phòng VIP, mới vừa mở cửa, người bên trong đã đứng lên đón tiếp. Quách Kiến An là người thông minh, biết rằng cho dù Thẩm Định Trạch đích thân đến, cũng sẽ không trách tội gì ông, bởi vì ông chỉ nghe lệnh của người khác, không đắc tội nổi với Thẩm gia, cũng không dám đắc tội với Chu gia, bởi vậy, Thẩm Định Trạch sẽ không tính món nợ này với ông, nên xoay người chuẩn bị lui ra.

Hương Việt hít một hơi, lập tức mỉm cười:

– Anh Trạch vừa đến, ông chủ Quách liền đi, người không biết còn tưởng rằng ông không chào đón anh ấy!

Trong lòng Quách Kiến An khẩn trương, chỉ biết nén khinh ghét trong lòng, người này định kéo cả ông xuống nước à:

– Đâu có đâu có, hai vị đều là khách quý, tôi sợ họ phục vụ không chu đáo, chuẩn bị ra ngoài giám sát.

– Ông chủ Quách đích thân tiếp đón, làm sao có thể phục vụ không chu đáo được?- Hương Việt cười như không cười- Tôi không hiểu loại đãi ngộ này của ông chủ Quách rồi.

Thẩm Định Trạch tháo kính râm xuống, cầm khăn lên thờ ơ lau nó, cũng không thèm liếc mắt nhìn Hương Việt. Thẩm Trường Mộc đứng bên trái anh hai tay khoanh trước ngực, vô cùng không nể nang:

– Nghe nói ông chủ Hương là người nói nhiều, quả nhiên danh bất hư truyền, chúng tôi chỉ đến vì anh chịu nhận lỗi, mà sao nhìn thế nào cũng không có thành ý vậy?

– Tôi có rất nhiều thành ý! Chỉ là chờ quá lâu, như hoa tàn héo rụng. Anh Trạch mời ngồi mời ngồi, khỏi phải kiến hai thuộc hạ của anh cảm thấy tôi tiếp đãi không chu đáo- Hương Việt mặt ỉu xiu nhăn nhó.

Thẩm Trường Kim vẻ mặt hăm hăm, Thẩm Định Trạch lại bình thản ngẩng đầu, trên môi hiện lên ý cười:

– Nếu ông chủ Hương không có thành ý, chúng tôi cần gì ngồi xuống lãng phí thời gian!

Hương Việt biến sắc, lập tức thu lại vẻ tùy tiện, bước nhanh đến, ngay cả đầu cũng tự giác cúi xuống:

– Là tôi nói sai rồi, tôi tự phạt ba ly để bồi tội với anh, hy vọng anh đại nhân đại lượng bỏ qua cho lỗi lầm của tôi- Nói xong trực tiếp uống cạn ba ly rượu.

Thẩm Định Trạch âm thầm nhìn Hương Việt, anh ta chắc chắn là người của Chu gia, điểm ấy không sai. Chuyện này ngay từ đầu đã kỳ lạ rồi, trong sông

bạc thắng thua phải theo quy định, cho dù có người bị thua muốn đánh nhau, nhưng biết có liên quan đến Thảm gia, cũng sẽ không mượn gió bẻ măng, theo cách làm của Hường Việt, anh đương nhiên không tin đối phương thật sự vì chỗ tiền đó, bởi vì dù sao số đó chẳng mang đến tổn thất gì với hắn cả.

Thảm Định Trạch không tin Chu gia chỉ vô duyên vô cớ gây ra chuyện này, khả năng duy nhất chính là thông qua chuyện này, lôi kéo sự chú ý của anh. Mà vừa rồi theo phản ứng của Hường Việt, càng thêm củng cố suy đoán của anh, họ rốt cuộc muốn làm gì đây? Anh thật sự có chút tò mò.

Thảm Định Trạch không lên tiếng, Thảm Trường Kim và Thảm Trường Mộc đương nhiên cũng không hé răng.

Thảm Định Trạch thành thoi đứng đó, khiến bầu không khí trong phòng trở nên cứng nhắc, ngay cả tiếng hít thở cũng trở nên rõ ràng, qua một hồi lâu, anh mới đi qua, ngồi xuống. Hường Việt không dám tùy tiện nữa, lau mồ hôi lạnh trên trán, cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần hôm nay Thảm Định Trạch không bỏ về, nhiệm vụ của hắn sẽ hoàn thành.

Thứ ăn được Quách Kiến An đích thân dọn lên bàn, cũng tỏ rõ thái độ, đồ ăn sẽ không để bất cứ ai ra tay, cho dù là Hường Việt hay Thảm Định Trạch, ai ở trong này xảy ra chuyện, cái mạng quèn của ông sẽ không giữ được.

Trong lúc dùng bữa, Hường Việt vẫn rất cẩn thận giải thích với Thảm Định Trạch, sự việc kia tuyệt đối chỉ là hiểu lầm, quả thật hắn có tham gia, nhưng là do bị những người đó lừa, họ nói muốn đến sông bạc chơi vài ván lớn, nên Hường Việt mới dám giới thiệu họ đến đó.

Thái độ Thảm Định Trạch lãnh đạm, nhưng Hường Việt kính rượu, anh cũng uống một ly.

Không ai tin sự việc này đơn giản như vậy, nếu không phải Thảm Trường Mộc ngăn cản, Thảm Trường Kim đã giật lấy ly rượu trong tay Thảm Định Trạch, uống thay anh cho xong.

Thảm Định Trạch lại biết thứ ăn và rượu không có vấn đề gì, nguyên nhân rất đơn giản, cho dù là Hường Việt hay Quách Kiến Anh, đều là lũ chết nhất, sẽ không tình nguyện vì người khác mà hy sinh tính mạng. Nếu anh xảy ra chuyện, người ở đây đừng mong thoát được.

Thảm Định Trạch gõ nhịp lên bàn, Hường Việt mau chóng để ý, sợ Thảm Định Trạch mất kiên nhẫn, vì thế dùng mắt ra hiệu cho thuộc hạ của mình:

— Mấy người chúng ta uống rượu với nhau cũng chán, nghe nói ở chỗ ông chủ Quách đặc sắc nhất là mấy em xinh đẹp, để chúng tôi mở mạng kiến thức đi.

Thảm Trường Kim và Thảm Trường Mộc đưa mắt nhìn nhau, trong đầu đồng thời xuất hiện ba chữ: Mỹ nhân kế?

Thảm Định Trạch ngừng gõ bàn, trên mặt vẫn không có nhiều biểu hiện lắm, chỉ là trong lòng cũng cho rằng, hóa ra là chờ đến lúc này. Từ xưa đến nay, mỹ nhân kế đã trở thành thường thức, nhưng không thể phủ nhận vị trí quan trọng của nó, phụ nữ rất nhiều lúc bị đàn ông khinh thường, xem như công cụ, nhưng nhiều lúc, sẽ bởi vì phụ nữ mà thất bại thảm hại.

Hường Việt thấy Thảm Định Trạch không phản đối, bình tĩnh hơn, cơ thể cũng thả lỏng nhiều hơn.

Quách Kiến An là người khôn ngoan, lập tức gọi người đến, mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp nhanh chóng mở cửa bước vào, khí chất mỗi cô khác biệt, trong sáng có, quyến rũ có, còn có cả kiều diễm... Không có cô nào trùng lặp khí chất của nhau, nếu không phải có mặt ở nơi này, có lẽ còn tưởng rằng các cô đều là gái nhà lành, trên người không có chút mùi vị phong trần nào.

Mấy cô gái đều rất có mắt nhìn, mau chóng ngồi vào chỗ, hơn nữa còn không gần không xa.

Tuy rằng mấy cô gái đều rất đẹp, nhưng có một cô rất nổi bật, làm cho người ta nhìn không dời mắt. Hường Việt neho mắt, đúng là đẹp quá, trong sáng lại xinh xắn, quả thật là loại đàn ông thích nhất, Hường Việt tăng hăng:

— Còn đứng đó làm gì?— Nói xong liền đánh mắt qua Thảm Định Trạch.

Dương Mỹ Na nhìn Thảm Định Trạch một cái, sắc mặt ửng đỏ, cắn môi, sau đó ngồi xuống bên cạnh Thảm Định Trạch, cô thò thè:

— Em tên Na Na.

Hường Việt luôn quan sát Thảm Định Trạch, nhìn thấy biểu hiện của Dương Mỹ Na, hắn cười cười, thuận tay ôm lấy cô gái bên cạnh, tay kia thì giơ ly rượu lên:

— Anh Trạch, tôi thật lòng nhận lỗi với anh, không biết anh có thể tha thứ cho tôi không?

Dương Mỹ Na cũng không ngốc, cô lập tức rót đầy ly rượu của Thảm Định Trạch, chuẩn bị đưa cho anh, nhưng Thảm Định Trạch liếc mắt một cái, cô lập tức không dám có hành động gì, nuốt nửa đánh nghiêng ly rượu. Dương Mỹ Na rất đẹp, cô thấy qua rất nhiều ánh mắt đàn ông nhìn mình, nhưng chưa từng thấy loại ánh mắt như anh, giống như cô chỉ đơn thuần là một món hàng, hoặc là một vật chết, điều này khiến cô không dám ôm bất cứ tâm tư nào.

Còn có một loại người như Thảm Định Trạch, khi anh xuất hiện sẽ thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, tựa như một vật phát sáng, ai cũng đổ dồn vào anh. Anh lại nhìn chằm chằm ly rượu trên bàn, vừa rồi tay Dương Mỹ Na run rẩy, chất lỏng trong ly đổ một ít lên bàn. Thảm Trường Mộc đang định đổi ly khác cho anh, Thảm Định Trạch lại cầm ly rượu đó lên, anh không uống ngay, mà lắc vài cái, lòng dạ mọi người đều lay động như chất lỏng trong ly rượu của anh, cuối cùng, anh dừng lại động tác, ly rượu hơi nghiêng, theo ánh đèn trên trần nhà cùng với góc độ này, đúng lúc có thể để anh nhìn rõ vị trí

của Hường Việt, chuẩn xác mà nói, là vị trí của cô gái ngồi bên cạnh Hường Việt.

Cô gái ấy mặc một chiếc đầm dài sát nách màu trắng, để lộ cánh tay, nhìn như tùy ý, nhưng đã dày công ăn diện, giờ phút này, tay của Hường Việt đang đặt lên phần da thịt lộ ra ngoài của cô.

Không ai phát hiện, tay Thẩm Định Trạch hơi siết chặt, sau đó anh mỉm cười:

– Nhờ phúc của anh, tôi mới có thể nhìn thấy nét đặc sắc nơi đây, nói gì tha thứ hay không?

Anh nhấp ngụm rượu, tay kia thật tự nhiên ôm lấy Dương Mỹ Na.

Hường Việt bật cười ha ha, bầu không khí bắt đầu sôi nổi hẳn lên.

***Chú thích:

[1] Gia sinh tử chính là con là cháu nhiều đời sau của người hầu, nô bộc gia đình đó.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Kêu Cô Ta Cút

Dương Mỹ Na cảm thấy cơ thể mình lâng lâng, hoàn toàn quên bản thân đang ở đâu, bàn tay nắm vai cô này, lại khiến cô cả trong lòng lẫn bên ngoài đều phùng phùng lửa nóng, cô phải cố gắng khống chế mình, mới có thể dè nén được sự kích động kia. Trong lòng rối rắm, người đàn ông như vậy, chỉ liếc nhìn một cái, cũng khiến lòng sinh khao khát, cho dù cô không biết diễn tả bằng lời anh tốt chỗ nào, cô thích anh ở chỗ nào, chỉ là cô không nén nổi cảm giác trở nên nhỏ bé khi ở trước mặt anh.

Thẩm Định Trạch nhìn về phía Hường Việt tùy ý trò chuyện, cho đến khi bữa tiệc chấm dứt, Thẩm Định Trạch đi ra khỏi phòng, cánh cửa phòng VIP hết như đường ranh giới nào đó, anh nhanh chóng rút lại tay mình, về mặt ghét bỏ, dùng khăn lau tay.

Nụ cười của Dương Mỹ Na cứng đờ ở khóe miệng, cô nhìn thấy động tác đó của Thẩm Định Trạch, như bị sét đánh trúng, về mặt rất nhanh bị tổn thương. Nhưng đâu có ai để ý đến cô, họ chỉ đi ngang qua cô ra ngoài, tựa như cô chính là hàng hóa, không đúng, là không khí.

Còn Hường Việt vẫn ngồi ở trong phòng nhìn cô gái ngồi bên cạnh mình, tuy rằng cô ấy không đẹp động lòng người như Dương Mỹ Na, nhưng cũng cực xinh, hẳn không khỏi mỉm cười, đêm nay đúng là một đêm không tồi, hẳn giờ tay nâng cằm cô lên:

– Em tên gì?

– Tiểu Dư- Cô để mặc Hường Việt nhìn cô như nhìn một món hàng đang được tiến hành thẩm định.

– Tiểu Ngư? Không tồi, một cái tên rất có ý nghĩa- Hường Việt liên tục gật gù.

Cô nghe ra cách lý giải tên cô của hắn, cũng không buồn giải thích, chỉ là cười nhạt. Hường Việt đang chuẩn bị nói gì đó, điện thoại reo, hắn liếc nhìn màn hình điện thoại, lưng vô thức uốn thẳng, liên tục gật đầu với người ở đầu dây bên kia:

– Dạ dạ, tốt.

Cúp máy, Hường Việt nhìn cô, thần sắc toát lên mấy phần tiếc nuối, đứng lên, cũng kéo cô đứng lên, ôm vào trong lòng cùng đi ra khỏi phòng. Bên ngoài hành lang, Dương Mỹ Na cắn môi đỏ mọng, về mặt quật cường, nước mắt lưng tròng như chực trào, như đóa hoa tươi tuyệt mỹ chao đảo trong mưa gió, đẹp đến ai nhìn cũng yêu, Hường Việt nhìn đến ngẩn ngơ, vài giây sau lấy lại tinh thần, nhìn cô gái trong lòng:

– Anh còn có việc, em đi trước nhé!

Cô gái làm như không thấy vẻ mê mẩn và ham muốn trong mắt Hường Việt, tách khỏi lòng hắn, đeo túi xách của mình lên chuẩn bị rời khỏi. Hường Việt cười cười, có lẽ cảm thấy cô gái này vô cùng biết điều, móc ra một tờ chi phiếu, nhét vào rãnh ngực cô, cô không từ chối, rút tâm chi phiếu ra, vẫy tay với hắn rồi một mình rời khỏi.

Hường Việt không nhìn cô, ánh mắt hắn đã đóng đinh trên người Dương Mỹ Na, nếu không phải trở về báo cáo, hẳn thật muốn giải quyết Dương Mỹ Na ngay tại chỗ, để cô phải ở dưới thân hắn khóc lóc xin tha. Một cô gái xinh đẹp thế này, Thẩm Định Trạch lại không cần mà bỏ lại, nhưng nghĩ lại cũng đúng, người của nơi này, Thẩm Định Trạch sao có thể nhận lấy được? Hắn không khỏi cười giễu, tuổi tác ngày càng lớn, đầu óc càng trở nên vô dụng.

Mạnh Nhượng Dư trở lại phòng thay đồ, vừa rồi đám “chị em” cùng đi vào phòng VIP đang thảo luận không chút kiêng dè, các cô ở đây làm việc một thời gian dài, nhân vật lớn cũng gặp không ít, thế nhưng lại chưa từng gặp qua Thẩm Định Trạch. Rất nhiều người đã bị trận thế này của anh dọa sợ, vừa xuất hiện, người của anh chẳng những đứng canh gác hết tất cả các cửa ra vào của Bích Thủy Thiên Đường, còn kiểm tra bên trong một lần, nhưng ông chủ của các cô chẳng những không tức giận, mà còn vô cùng phối hợp.

Quả nhiên thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân[1], sau khi nhìn thấy Thẩm Định Trạch, các cô cảm thấy những “nhân vật lớn” từng được gặp qua cũng chẳng là gì.

– Tiểu Dư, cuối cùng em đã quay lại, vừa rồi chị còn tưởng tới nay em sẽ được dẫn đi chứ- Tiểu Tuyết vỗ mạnh vào vai của Mạnh Nhượng Dư, tuy rằng người kia không thể so sánh với Thẩm Định Trạch, nhưng cũng được xem là một ứng cử viên tốt, người tới nơi này làm việc, chẳng qua chỉ muốn tìm đường tắt quen biết kẻ có tiền mà thôi, ai cũng không che giấu mục đích của nhau.

– Hấn gai mắt em- Mạnh Nhượng Dư cười cười.

Tiểu Tuyết nhếch mày, có hơi khó tin, Mạnh Nhượng Dư tuyệt đối có thể xem như là một cô gái rất xinh đẹp, vừa rồi thái độ của Hương Việt với cô không tệ, tại sao có thể như vậy?

Tiểu Tinh giả vờ nhìn mình trong gương:

– Vừa rồi cô kia ở hành lang khóc đến ai thấy cũng yêu, đàn ông thấy cô ta như vậy, cũng phải mất hồn thôi. Người ta khác chúng ta mà, quả nhiên là cao quý trắng trong thuần khiết.

Tiểu Tinh vừa nói đến đây, mọi người không hẹn cùng bật cười. Dương Mỹ Na chỉ đến đây mới hai ngày, nhưng đã đắc tội hết với mọi người ở đây, có thể thấy được cô ta rất không biết cách đối nhân xử thế, tuy rằng cô ta đẹp, nhưng những cô gái ở đây cũng không xấu, không nói tới đồ ky, chỉ là chướng mắt đáng về chánh chọe của cô ta.

Các cô tuy rằng là quan hệ cạnh tranh, nhưng cũng có đạo sinh tồn của chính mình, đều chỉ muốn sống yên lành mà thôi, không quan tâm đàn ông đã có vợ hay chưa, cũng không muốn sống lâu dài với hắn, dù sao mang theo mục đích thế này để chung sống, làm sao dám trông mong một tấm chân tình? Tư tưởng của các cô vô cùng thực tế, đàn ông có tiền làm bậy, chơi bời chính là chơi bời, sao không đối tốt với chính mình, có tiền mới là đạo lý vững vàng.

Mạnh Nhượng Dư không cùng các cô “lên án” Dương Mỹ Na, thay đồ ra xong, chào hỏi các cô, chuẩn bị về nhà.

Môi trường ở Bích Thủy Thiên Đường rất tốt, bình thường không phải người giàu có thì cũng lắm tiền đến chơi, vô cùng náo nhiệt, tất cả mọi người đều bận rộn, hôm nay với vì Thẩm Định Trạch đến, nên không có khách để tiếp, các cô cũng có thể về nhà sớm. Mạnh Nhượng Dư ra khỏi Bích Thủy Thiên Đường liền thở dài, nơi này gì cũng tốt, chỉ là khó bắt taxi, đúng thời, người có thể đến đây, ai mà không lái xe riêng, bởi vậy gọi xe rất phiền phức.

Cô đi ra một đoạn, liền đứng lại, mấy người đàn ông cầm gậy sắt chặn đường cô:

– Mạnh Nhượng Dư, phải trả tiền chứ? Viện một đồng lý do, hôm nay ông không nhả nại nghe đâu, hoặc là trả tiền, hoặc là đi tiếp khách cho ông, không có con đường khác để chọn.

Thẩm Định Trạch sau khi lên xe cũng chưa vội rời đi, anh im lặng, đương nhiên sẽ không có ai phát ra tiếng động, đoàn xe toàn màu đen đều đỗ lại, đồng nghệt cả một khoảng, lộ ra uy nghiêm đáng sợ.

Thẩm Trường Kim và Thẩm Trường Mộc ngồi ở một xe khác, để đề phòng ngộ nhỡ, nếu người khác căn cứ vào sự tồn tại của mấy người họ để phán định sự tồn tại của Thẩm Định Trạch, sẽ mang đến nguy hiểm cho anh. Giờ phút này, người đi theo Thẩm Định Trạch là Diệp Thanh, Diệp Thanh đã biết được toàn bộ việc phát sinh ở bên trong qua Thẩm Trường Mộc, họ đều cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ lạ, thậm chí còn có thể nói là quỷ dị.

Nếu nói Chu Tiến Ân sắp xếp chuyện hôm nay, chỉ để đưa tới một cô gái cho Thẩm Định Trạch, tốt thôi, cô gái đó rất đặc sắc, cũng đủ tư cách, không lẽ Chu Tiến Ân tin tưởng Thẩm Định Trạch là một tên mê gái? Chu Tiến Ân nhất định sẽ không nghĩ Thẩm Định Trạch như thế, ông ta tuổi tác đã cao, cũng không thể nhất thời xúc động làm ra chuyện khó hiểu này, thế nhưng ông ta vẫn làm, chắc chắn bên trong có ẩn tình gì đó.

Diệp Thanh ngồi ở vị trí ghế lái, theo kính chiếu hậu nhìn Thẩm Định Trạch ở ghế sau. Anh rất lạnh lẽo, giống hệt tác phong xưa nay của anh, tựa như nói một câu với anh cũng là chuyện cực kỳ gian nan, nhưng sự im lặng này, chính là khiến Diệp Thanh cảm thấy rất khác, hình như hôm nay anh đã bị một chuyện gì đó ảnh hưởng.

Lúc này, cách đó không xa xảy ra một cuộc tranh chấp, Thẩm Định Trạch đột nhiên ngẩng đầu nhìn qua đó. Vài người đàn ông, tay cầm vũ khí, chặn đường một cô gái.

Thẩm Định Trạch dùng những ngón tay phải gõ nhịp lên đầu gối, ánh mắt kiên định:

– Lái xe.

– Dạ- Diệp Thanh lập tức nhận lệnh khởi động xe, chiếc xe này của anh ta, không thể chạy đầu tiên, cũng không thể chạy cuối cùng, nhưng phải tùy lúc thay đổi vị trí.

Một hàng xe nhanh chóng lăn bánh khỏi Bích Thủy Thiên Đường, chỉ còn lại tiếng bánh xe ma sát với mặt đường, nối đuôi nhau chỉnh tề, không có gì đặc biệt.

Khi Diệp Thanh lướt qua mấy người kia, có tiếng nói loáng thoáng truyền đến, hình như là tiếng hùng hổ của đám đàn ông, dạy cô gái kia một bài học, để cô biết lợi hại, đám không coi họ ra gì.

Xe vừa định chạy qua, một người đàn ông, nắm lấy tóc của cô gái, còn vung tay tát lên mặt cô gái đó.

Gương mặt tươi cười như hoa hiện lên trong đầu Thẩm Định Trạch:

– Dừng xe.

Anh nói rất nhỏ, nhưng Diệp Thanh vẫn nghe thấy, Thẩm Định Trạch liếc mắt một cái với anh ta, anh ta lập tức hiểu ngay.

Gần như là đồng thời, Thẩm Trường Kim bước xuống khỏi xe của mình, đi lên vài bước, khi người đàn ông nọ chuẩn bị tát thêm một cái lên mặt Mạnh Nhượng Dư, anh ta bắt lấy cổ tay hắn:

– Đàn ông đừng có thô lỗ như vậy với phụ nữ.

– Mày là thằng nào, dám chỏ mũi vào chuyện của ông, mày có biết ông là ai không? Thiếu nợ trả tiền là lẽ đương nhiên, có là ông trời cũng biến cho ông!- Tên nọ bị ngăn lại, lửa giận ngút trời.

– Há? Mày là ai?- Thẩm Trường Kim mạnh tay một chút, cổ tay tên nọ như bị bóp nát, đau đến hấn điếng người, bắt đầu sợ hãi.

Đám người bên cạnh hấn lập tức phát hiện không ổn, nhìn thấy hàng xe cách đó không xa, liền biết là nhân vật lớn, nghĩ mà sợ hãi, nếu biết sẽ gặp phải người như vậy, họ tuyệt đối sẽ không ở đây đòi nợ cô gái này.

Hắn thả tay xuống, ước gì có thể quỳ xuống trước mặt Thẩm Trường Kim:

– Không, không... liên quan đến em, cô gái này thiếu nợ bọn em, đại ca em kêu bọn em đến đòi nợ, thật sự không có liên quan gì đến em hết.

– Biến!- Thẩm Trường Kim nói tay.

Hắn như được đại xá, dẫn theo nhóm người chạy mất.

Thẩm Trường Kim không nhìn mặt cô gái, họ đều là người trước mũi dao, không có thời gian và tâm trạng thương hoa tiếc ngọc, anh ta đang chuẩn bị xoay người trở về xe của mình, đột nhiên nhớ ra gì đó, dừng bước lại.

Hàng xe đồng loạt dừng lại, không hề di chuyển, nếu chỉ là đơn thuần để anh ta ra mặt cứu người, họ đã lái xe đi khỏi rồi, nhưng họ vẫn chưa đi, có nghĩa là Thẩm Định Trạch chưa ra lệnh. Với tính cách của Thẩm Định Trạch, đừng nói cô gái này chỉ là bị đánh, cho dù cô ta bị tra tấn đến chết, Thẩm Định Trạch cũng không có bất cứ dao động cảm xúc nào, nhưng Thẩm Định Trạch lại dừng xe.

Lúc này, Thẩm Trường Kim mới cẩn thận quan sát cô gái ngồi dưới đất, cô đang chuẩn bị đứng lên, có lẽ cổ tay bị thương không có sức, hoàn toàn không chống tay đứng lên được, cô cắn môi, khóe miệng rướm máu cùng gương mặt sưng đỏ, đều khiến cô chật vật đến cực hạn, chỉ là đôi mắt trong suốt linh động, giống như biết nói, làm cô xinh đẹp hấn lên.

Thẩm Trường Kim đưa tay kéo cô, Mạnh Nhượng Dư mượn sức anh ta, sau khi đứng lên liền thả tay ra:

– Cảm ơn anh đã cứu tôi.

Hình như cô đã nhìn thoáng về hướng đoàn xe, nhưng không nói thêm gì nữa. Thẩm Trường Kim sờ cằm, anh có thể hiểu được ý tứ của cô, cô biết anh là nghe người ta sai khiến mới cứu cô, chắc chắn là đang cảm ơn người nào đó ngồi trong đoàn xe này, chỉ là vì một nguyên nhân nào đó, trong lòng cô hiểu rõ không cần đặt quan hệ với đối phương.

Người sinh tồn ở một nơi thế này, quả nhiên biết bản thân có bao nhiêu cân lượng.

– Cô gái, xin cho tôi cơ hội được tiễn cô một đoạn- Thẩm Trường Kim nói.

– Không cần, cảm ơn ý tốt của anh- Mạnh Nhượng Dư lắc đầu.

Thẩm Trường Kim ở vị trí này nhiều năm, đều đã quên cảm giác bị người khác từ chối:

– Cô không sợ họ quay lại tìm cô à?

– Họ không quay lại đâu- Mạnh Nhượng Dư không nhìn anh ta, dường như cô đã bị thương, hít thở khó khăn.

Cô nói rất khẳng định, khiến Thẩm Trường Kim không khỏi có thêm hảo cảm với cô, bộ dạng xinh đẹp, biết thân biết phận, còn khá thông minh. Anh nhìn về phía đoàn xe, đưa tay cản Mạnh Nhượng Dư lại.

Quả nhiên, cô rất lạnh lợi, nhìn anh hai giây, rồi đi theo anh lên xe, anh dùng hành động ám chỉ với cô, anh làm như vậy, chỉ là nghe người ta căn dặn, anh hoàn toàn không có sự lựa chọn.

Sau khi Mạnh Nhượng Dư lên xe, đoàn xe bắt đầu lăn bánh.

Diệp Thanh thỉnh thoảng nhìn xuống ghế sau, Thẩm Định Trạch hôm nay, thật mang đến cảm giác quái lạ cho người khác, ngay cả bản thân Diệp Thanh, cũng không cách gì đoán được rốt cuộc Thẩm Định Trạch đang nghĩ gì.

Giữa ánh nhìn thỉnh thoảng đánh giá của Diệp Thanh, Thẩm Định Trạch cuối cùng cũng lên tiếng:

– Kêu cô ta cút!

Cô ta là ai, họ đều rõ.

***Chú thích:

[1] Thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân nghĩa là, trên trời còn có trời, trên người còn có người. Tương đương “vỏ quýt dày có móng tay nhọn”, “núi này cao còn có núi khác cao hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Giống Thật À?

Thẩm Trường Kim nhận được lệnh, trên mặt lộ ra mấy phần ngại ngần hiếm có, theo lý mà nói, loại người như họ không nên có loại cảm xúc này, nhưng mà mới đây thôi, anh vừa mời cô lên xe đưa cô về nhà, hiện giờ lại phải đuổi cô xuống, sao cũng thấy rất khó mở lời. Nhưng cả đời họ, thứ duy nhất không học được chính là từ chối lời yêu cầu của Thẩm Định Trạch, cho dù anh muốn mạng họ, họ cũng không dám nhiều lời.

Mạnh Nhượng Dư hiểu được gì đó, cả đoàn xe, theo quỹ đạo chạy đi của những xe khác, thì chỉ có mỗi chiếc xe cô ngồi là lệch khỏi quỹ đạo, tấp vào một bên.

– Nhà tôi không tiện đường với các anh đâu, thả tôi xuống đây đi, chỗ này dễ đón xe lắm.

Lời nói của cô làm Thẩm Trường Kim thở phào nhẹ nhõm, chủ động mở cửa xe giúp cô, tuy rằng không nói gì, nhưng trong lòng rất áy náy với cô.

Mạnh Nhượng Dư xuống xe, cô ưỡn thẳng lưng, bộ dạng chật vật, nhưng tư thái thì không, cô gật đầu với Thẩm Trường Kim:

– Cảm ơn anh.

Thẩm Trường Kim không đáp, ngồi vào xe, lái về Trường Sinh Đường.

Thẩm Trường Mộc ngồi ở ghế phụ lái đột nhiên bật cười thành tiếng:

– Đây là một cô gái thông minh, ít tiếp xúc với cô ta một chút.

– Ý gì đây?- Thẩm Trường Kim nhìn thoáng qua người anh em của mình.

Thẩm Trường Mộc ra vẻ lười nhác, nhưng ánh mắt tràn ngập mùi nguy hiểm, anh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ:

– 14 phút 58 giây, chỉ bằng một chút thời gian, anh liền có hảo cảm với cô ta, chẳng lẽ cô ta không lợi hại?

Thẩm Trường Kim kinh ngạc nhìn anh, da đầu thoáng run lên, quả thật là vậy, mới chỉ hơn mười phút ngắn ngủi, một cô gái, đã khiến anh nảy sinh mấy loại cảm xúc, nếu đối phương có chuẩn bị mà đến, vậy thật quá đáng sợ, phải biết rằng những người muốn lấy lòng họ mấy năm nay, cũng không có được mấy phần đối đãi đặc biệt của họ.

Thẩm Trường Mộc ánh mắt sắc bén, khoe miệng nhếch lên nụ cười mỉa mai:

– Hồng Môn Yến hôm nay, mục đích thật sự lại ở chỗ này.

Lần này đối phương đưa Dương Mỹ Na tới, chẳng qua chỉ tung hòa mù với họ thôi, vừa rồi ở trong phòng, mọi người họ đều dồn sự chú ý vào Dương

Mỹ Na, không hề quan tâm đến cô gái ngồi bên cạnh Hương Việt. Cô gái này, mới là nữ chính trong vở kịch lần này, vậy mà đến bây giờ họ mới phát hiện.

– Phụ nữ?– Thẩm Trường Kim nhíu mày, cảm thấy rất khó hiểu, sao lại dùng một cô gái để đối phó Thẩm Định Trạch, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

– Họ đã thành công rồi, chẳng phải sao?– Thẩm Trường Kim vẻ mặt cũng nặng nề, nếu Thẩm Định Trạch không bị ảnh hưởng, anh sẽ không kêu họ cứu Mạnh Nhượng Dư, nhưng Thẩm Định Trạch đã cứu, hiện tại anh ta chỉ chờ mong Thẩm Định Trạch làm vậy chỉ là để đối phó xem, mà không phải thật lòng muốn vậy- Nếu anh Trạch đã quyết định sửa chữa sai lầm, chúng ta cứ coi như chưa từng xảy ra đi!

Thẩm Định Trạch bảo cô ta rút, chính là rút bỏ, tuy rằng họ rất rõ, chuyện này không thể chấm dứt như vậy, giờ chỉ có thể dựa vào bản thân Thẩm Định Trạch không thể bị bên ngoài ảnh hưởng, như vậy thì, bất cứ ai cũng không tổn thương được anh.

Thẩm Trường Kim nghe hiểu, im lặng lái xe.

Mạnh Nhượng Dư xuống xe, chỗ đuôi cô bị xây sát rướm máu, đi từng bước đều đau thấu tim, cô chậm rãi bước đi, không dám kêu rên, không biết đi bao lâu, cuối cùng mới đón được taxi, trở về nhà.

Cô lấy chìa khóa mở cửa căn nhà cũ nát, căn nhà rất cũ, cho dù không nằm ở nơi cách xa trung tâm, nhưng lại được rất nhiều kẻ trộm ưa ái, vì thế không thể không lắp thêm cánh cửa chống trộm, mỗi ngày trước khi đi ngủ, đều phải kiểm tra cửa vài lần. Hàng xóm trong tòa nhà này gặp nhau, không phải nói chuyện đã ăn cơm chưa, mà là nhà ai lại bị trộm, lúc bị trộm chủ nhân đều có ở nhà, ngày hôm sau thức dậy mới biết có kẻ trộm viếng thăm.

Nghe thấy tiếng động, Mạnh Tuệ Nhiên lập tức chạy ra đón, nhìn thấy bộ dạng của Mạnh Nhượng Dư, hoảng sợ, tìm hộp thuốc lấy thuốc ra, bôi cho Mạnh Nhượng Dư.

Mạnh Nhượng Dư ngồi yên, để Mạnh Tuệ Nhiên xử lý vết thương cho mình, đối diện hai mẹ con là một chiếc ti vi kiểu cũ, chủ nhà để lại, nhưng hai mẹ con chưa từng bật lên, ngay cả còn dùng được hay không cũng không biết. Đồ điện trong nhà rất lỗi thời, tường nhà tróc sơn, sàn nhà cũ, đây là nhà hai mẹ con thuê, đã sống gần một năm, căn nhà này, tháng trước chủ nhà đã thông báo tăng tiền thuê thêm một trăm tệ, vốn là 700 tệ, giờ lên 800 tệ.

Mạnh Tuệ Nhiên bôi thuốc cho con gái, bôi rồi lại bôi, nước mắt liên rơi xuống:

– Ngày tháng này đến khi nào mới chấm dứt đây? Mẹ không chịu nổi nữa rồi, mẹ thật sự sẽ phát điên, khi nào mới kết thúc được đây?

Mạnh Nhượng Dư đưa tay, lau nước mắt cho mẹ, ôm lấy mẹ cô:

– Sẽ kết thúc thôi, nhất định sẽ kết thúc, mẹ, mẹ ráng kiên trì thêm đi, nhất định sẽ có ngày chấm dứt mà.

– Họ hoàn toàn không xem chúng ta là người, mẹ cũng không biết mẹ sống vì cái gì nữa- Mạnh Tuệ Nhiên cắn răng.

Mạnh Nhượng Dư vỗ lưng cho mẹ, có chút nhớ nhung, về mặt lại cực kỳ mệt mỏi... Đúng vậy, sống vì cái gì đây?

Trong một căn phòng ốp gỗ, cánh cửa bị một người đẩy ra, Chu Tiến Ân đang nhắm mắt đột nhiên mở ra. Chu Tiến Ân không có sở thích gì khác, chỉ đặc biệt thích đồ gỗ, ấm tách uống trà bao gồm cả thau chậu ông dùng, tất cả đều làm bằng gỗ, loại vật phẩm quen thuộc này, khiến ông có cảm giác rất an toàn, thậm chí khi ông thức dậy, ngửi được mùi gỗ quen thuộc, ông mới có thể an tâm.

Tuổi tác càng lớn, càng gần đất xa trời, ngược lại sẽ càng trở nên sợ chết, hiện giờ ông không mong rời khỏi căn gác này.

Người đến là tâm phúc của ông, Chu Nhân, giúp Chu Tiến Ân làm không ít chuyện, Chu gia có thể có được thế lực lớn ở thành phố Thịnh Châu như hiện nay, cũng nhờ vào mưu kế thủ đoạn của Chu Nhân.

– Sao rồi?– Giọng Chu Tiến Ân không gọn chút sảng, vừa rồi Hương Việt đã báo cáo, biểu hiện của Thẩm Định Trạch bình thường, đối với mỹ nhân như Dương Mỹ Na không chút hứng thú.

Những năm gần đây, phụ nữ có thể xuất hiện bên cạnh Thẩm Định Trạch rất ít, không phải Thẩm Định Trạch giữ thân trong sạch, mà là anh ta rất thận trọng, người duy nhất có thể gần bên anh ta, ngoại trừ nhân viên nội bộ của Trường Sinh Đường, chỉ có hai ngoại lệ, là Tần Yên và Khưu Văn Sương.

Chu Tiến Ân không có quá nhiều hy vọng, nếu không phải mấy năm gần đây, người phải đi tiếp cận Thẩm Định Trạch đều thất bại quay về, đưa vào từng nhân viên đặc lực, lại nhiều lần ám sát không thành công, Chu Tiến Ân cũng sẽ không muốn thử chiêu lần này. Đường nhiên, cái đó và lời đề nghị mãnh liệt của Chu Nhân không thoát khỏi liên quan.

Trong lòng Chu Nhân hiểu, Chu Tiến Ân là đang suy nghĩ Mạnh Nhượng Dư rốt cuộc có giá trị hay không, nếu Mạnh Nhượng Dư không có chút ảnh hưởng nào đến Thẩm Định Trạch, vậy tác thành cho con út của ông ta, dù sao cô ta cũng là ý trung nhân của nó. Vì một cô gái mà hẹp hòi với con trai, việc này sao cũng không có lợi.

– Thẩm Định Trạch đã cứu Mạnh Nhượng Dư- Thái độ Chu Nhân rất cung kính.

– Vậy sao?- Chu Tiến Ân nhướn mày, hiển nhiên có hơi bất ngờ.

– Tuy Thẩm Định Trạch đã đuổi cô ta xuống xe, nhưng tôi cho rằng Thẩm Định Trạch nhất định đối với cô ấy khác bình thường, nếu không, hắn sẽ không ra tay. Đương nhiên cũng có thể hắn cố ý làm vậy, để chúng ta bận rộn, xem chúng ta như lũ khi mà đùa bỡn. Nhưng mà, cá nhân tôi cho rằng khả năng thứ nhất lớn hơn- Chu Nhân gật đầu.

Chu Tiến Ân nghĩ, dường như đang do dự, nếu Mạnh Nhược Dư thật sự có thể khiến Thẩm Định Trạch đối đãi khác bình thường, cô đương nhiên là một quân cờ vô cùng tốt, nhưng mà muốn Chu Tiến Ân tin tưởng Thẩm Định Trạch sẽ vì một cô gái mà mất không chế, đây chắc chắn không có khả năng, nếu chỉ là Thẩm Định Trạch tung hỏa mù, mất đi Mạnh Nhược Dư không có gì, khiến con trai ông có ý kiến với ông, vậy thì không ổn.

Chu Tiến Ân đảo mắt, cuối cùng, ông nhìn Chu Nhân:

– Anh kể sự việc xảy ra năm đó xem.

– Dạ- Chu Nhân giọng điệu bình tĩnh, sự việc kia tuy rằng đã qua bảy năm, nhưng ông ta vẫn nhớ như mới xảy ra ngày hôm qua- Sau khi chúng ta moi được bí mật của Thẩm Diệu Minh từ trong miệng Thẩm Định Bình, tôi liền cử người bí mật đến huyện Song Kiều trước. Nếu Thẩm Định Bình nói thật, nhiều năm như vậy, Thẩm Diệu Minh đã bí mật bồi dưỡng người thừa kế ở nơi này, vậy phải giết không tha. Sau khi tôi tới đó, hành sự vô cùng cẩn thận, nhưng như vậy cũng bị người của họ phát hiện. Khi đó tôi biết, Thẩm Định Bình không nói dối, Thẩm Diệu Minh thật sự đã giấu đứa con trai ông ta yêu thương nhất ở đó, phải người ngày đêm bảo vệ. Tôi biết đã đánh cỏ động rắn, lập tức quyết định xử lý hắn. Nếu Thẩm Diệu Minh biết bản thân đã mất đi đứa con trai yêu quý, nhất định sẽ đại loạn, lúc này chúng ta tiến hành công kích, Trường Sinh Đường sẽ bị một lưới bắt gọn.

Thẩm Diệu Minh đúng là tên cáo già, ai mà nghĩ được, ông ta coi trọng con cả Thẩm Định Khải như thế, đối với con út Thẩm Định Vũ lại cưng chiều có thêm, nhưng con trai ông ta yêu quý nhất đã sớm đưa ra ngoài, hoàn toàn không để bên cạnh ông ta, chiều này không chỉ có gạt hết người trong nội bộ Trường Sinh Đường, ngay cả người ngoài cũng bị gạt, ai mà biết được Thẩm Diệu Minh còn có một đứa con: Thẩm Định Trạch.

– Tôi đích thân dẫn người đi cản họ, bởi vì đây là cơ hội tốt nhất, Thẩm Diệu Minh còn chưa phát hiện ra, bên cạnh Thẩm Định Trạch chỉ có vài người mà thôi, cơ hội tốt thế này một khi bỏ qua, liền vĩnh viễn vượt mất. Tôi đuổi theo họ, cho đến khi dẫn họ đến vách núi, mới biết mình bị lừa, Thẩm Định Trạch không biết đã chạy đi đâu, người mặc quần áo của Thẩm Định Trạch lại là một cô gái.

– Trước đó anh lại không phát hiện được?- Chu Tiến Ân hỏi.

– Lúc đó chạy nhanh quá, người bên cạnh cô ta lại là Thẩm Trường Thổ, tôi hoàn toàn không nghĩ đến giữa chừng đã đổi người.

– Cô ta thật sự đã chết?- Chu Tiến Ân nhăn mặt nhíu mày.

– Chắc chắn- Chu Nhân nói rất khẳng định- Tôi tận mắt nhìn thấy cô ta nhảy xuống vách núi, trước khi chết lại không muốn để Thẩm Định Trạch nhìn thấy thi thể xấu xí của cô ta, quả thật là một nữ sinh bị tình yêu làm mù mị đầu óc, có lẽ chỉ có nữ sinh mới làm ra được cái chuyện vì yêu mà hy sinh hết thảy. Sau đó, Thẩm Định Trạch bắt đầu phái người không ngừng đuổi giết tôi.

– Ngoại trừ anh ra, những người lúc trước truy sát họ, tất cả đều chết hết- Chu Tiến Ân cười mỉm.

Chu Nhân im lặng, ông ta dẫn người truy sát Thẩm Định Trạch, làm cho cô gái Thẩm Định Trạch thích phải nhảy xuống vách núi mà chết, để cho toàn bộ đàn em đi theo Thẩm Định Trạch tử vong. Rồi sao đó, Chu Nhân lại bị Thẩm Định Trạch phái người đuổi giết, thậm chí luôn không dám lộ diện.

Chu Tiến Ân ánh mắt vô định:

– Mạnh Nhược Dư trước kia sống ở huyện Lâm Hồ à? Rất gần huyện Song Kiều đúng không?

Chu Nhân hiểu Chu Tiến Ân đang nghĩ cái gì:

– Mạnh Nhược Dư luôn sống cùng mẹ, cô ta ở trường không thiếu học bạ năm nào, ngày nghỉ thì ở nhà, cô ta làm gì luôn không giấu được mẹ mình, mẹ cô ta nói cô ta luôn ở nhà. Huống hồ lúc ấy cô gái nhảy xuống vách núi đã va vào tảng đá, trên đó có vết máu, còn có dấu tích trượt dài, Thẩm Định Trạch điên cuồng phái người mò vớt, cho đến một năm sau đó vớt được một thi thể, từ đó về sau hắn không đến nơi đó nữa.

– Mạnh Nhược Dư là đứa con của cô cha- Chu Tiến Ân gật đầu, cười rộ lên- Hai cô gái đó trông rất giống nhau à?

– Quả thực giống nhau như đúc, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Mạnh Nhược Dư, lập tức nghĩ đến khuôn mặt kia.

– Thử một lần đi!- Chu Tiến Ân thờ dãi- Dù sao Khuru Vân Sương chỉ dựa vào năm phần tương tự là có thể đạt được nhiều đặc thù như thế, cô ta lại giống hệt, không biết hắn sẽ đối đãi thế nào.

– Dạ.

– Chuyện này giao cho anh xử lý.

– Tôi nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa- Chu Nhân hai mắt sáng rực.

Chu Nhân bởi vì sự việc năm đó, luôn bị Thẩm Định Trạch truy lùng, ngay cả xuất đầu lộ diện cũng không dám, oán hận trong lòng đã tích tụ nhiều năm,

hiện giờ có thể dựa vào Mạnh Nhược Dư trả đũa, ông ta hưng phấn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tôi Chỉ Muốn Làm Kỹ Thừa Ca

Trở lại đại bản doanh Trường Sinh Đường, cả đám người không nhận được lệnh gì, bắt đầu tự giải tán. Diệp Thanh đi theo Thẩm Định Trạch, sau đó nhìn thấy Thẩm Định Trạch phát tay ra hiệu anh không cần đi theo tiếp, Diệp Thanh nhăn mặt nhíu mày, nhưng không dám phản bác, chỉ có thể nhìn theo Thẩm Định Trạch rời khỏi, sau đó cảm thấy may mắn vì Thẩm Định Trạch không một mình đi khỏi Trường Sinh Đường.

Thẩm Trường Kim và Thẩm Trường Mộc vẫn chưa về tới, lúc này Thẩm Trường Hóa phải ở lại chỗ này xử lý công việc, Diệp Thanh lập tức đi tìm anh ta, chuẩn bị điều tra rõ đêm nay xảy ra chuyện gì. Bên cạnh Thẩm Định Trạch không có chuyện nhỏ, cho cho xảy ra chuyện gì hay xuất hiện ai, họ nhất định phải tra xét một phen, đây đã trở thành một trong những thói quen của họ.

Tầng năm là nơi Tần Yên sống, bởi vì liên quan đến Tần Yên, ngay cả bảy biện ở tầng này cũng hiện ra mấy phần nữ tính, càng đừng nói đến đồ vật khác. Tần Yên là sự tồn tại đặc thù, ít nhất ở Trường Sinh Đường là thế, bởi vì cô ấy là người phụ nữ duy nhất có thể tiếp cận Thẩm Định Trạch cũng được Thẩm Định Trạch tiếp nhận, ở trong mắt vài người, Tần Yên là nữ chủ nhân tương lai của Trường Sinh Đường, trong mắt vài người khác cô chính là bạn của Thẩm Định Trạch, nhưng cho dù Tần Yên có thân phận nào, cũng không thể phủ nhận sự đặc biệt của cô ấy.

Tần Yên chưa từng giải thích với bất cứ ai quan hệ giữa cô và Thẩm Định Trạch. Cô không rõ, anh là chịu để người ta suy đoán, hay bởi vì không có ai dám ở trước mặt anh ăn nói lung tung nên anh hoàn toàn không biết lời đồn đãi của người khác, cô thà rằng để bản thân sống để chịu một chút, vì thế cô chấp cho rằng anh như vậy là vì để cô sống thoải mái hơn, dù sao phụ nữ của anh, người khác sẽ không dám gây khó dễ.

Nhưng bản thân Tần Yên rất rõ, nếu có một ngày, cô bị người khác bắt đi như Khuru Vân Sương, kết cục cũng giống hệt cô ấy, anh sẽ không cứu ai đến cứu cô, vì vậy trong lòng người đàn ông này cho đến giờ vẫn không có người nào đặc biệt tồn tại, cho nên, sự tương đối đặc biệt này cũng trở nên trân quý.

Phòng của Tần Yên trang trí đơn giản, xung quanh dùng nhiều vật dụng màu đỏ để tô điểm, hơn nữa bày biện những thứ màu đỏ, có một loại ám áp đúng mực. Ngoại trừ những đồ điện gia dụng tất yếu, thì toàn là thủy tinh và thủy tinh, cô thích đặt vài đóa hoa hồng thủy tinh trên bệ cửa sổ, đây sẽ khiến cô cảm thấy cuộc đời cô tươi đẹp hơn, cô thích màu đỏ, có lẽ bắt đầu từ sở thích uống rượu vang của Thẩm Định Trạch, vì thế cô cũng thích uống rượu, cũng học tự ủ rượu.

Tần Yên không biết anh có thích cách bày trí ở đây không, bởi vì anh chưa từng đánh giá, mà cô cũng không nhìn ra được thích hay ghét của anh. Giờ phút này, anh đang ngồi bên cạnh chiếc bàn thủy tinh xinh đẹp, cầm trong tay ly rượu vang, ánh mắt hướng ra ngoài ban công, giữa ban công và phòng trong được ngăn cách bằng cửa sổ sát đất lớn, trên đó có treo rèm trắng, lúc này đang nhẹ nhàng lay động theo gió.

Chiếc bàn kiếng này của Tần Yên vô cùng đẹp, bốn chân bàn đều bằng thủy tinh, chân bàn dùng nguyên lý đặc thù, khi ánh đèn chiếu xuống, hình thành nên từng vòng ngũ sắc tự nhiên, nhưng mà vào ban ngày, nó chỉ là bốn chân bàn trong suốt. Trên bàn có đặt một chai rượu, màu rượu vang càng thêm tôn lên ánh sáng đủ màu của chiếc bàn, đẹp đến khó tin. Chỉ là khi người đàn ông ngồi bên cạnh nó, khiến nó trở nên tầm thường, thậm chí không thể thu hút sự chú ý của cô.

Tần Yên theo tầm mắt anh nhìn ra, thật sự khung cảnh bên ngoài cũng chẳng có gì đẹp, tòa nhà Trường Sinh Đường này nằm ở vị trí trung tâm, xung quanh đều có nhà cao tầng bao bọc, mà bởi vì Thẩm Định Trạch cũng sống trong tòa nhà này, tòa nhà ở đối diện hoàn toàn không cho ai ở, cũng không ai được phép tới gần.

Tần Yên cầm một cái ly đi qua chỗ anh, cô mặc chiếc váy dài màu đỏ, gương mặt xinh đẹp, dáng người thướt tha, cô đi đến trước bàn, rót cho mình một ly rượu:

– Hôm nay anh hơi lạ.

Thẩm Định Trạch không nhìn cô, cũng không trả lời cô. Tần Yên thở dài, sau đó mỉm cười, nhấp chút rượu, cô nghĩ, nếu Khuru Vân Sương biết phương thức chung sống của anh và cô là như thế này, có thể sẽ không ghen tị với cô. Nhưng mà, chắc vẫn sẽ ghen tị thôi, dù sao có thể ở cùng một phòng với anh, đãi ngộ này cô là độc nhất.

Tần Yên ngồi xuống, đãi ngộ này, cũng là cô dùng tính mạng đổi lấy, hai lần cô dùng cơ thể thay anh ngăn ám sát, một lần bị thương ở vai, còn lần khác... Cô vuốt bụng mình, lần đó bị thương ở tử cung, cô vĩnh viễn mất đi thiên chức làm mẹ. Nhưng mà cô không hối hận, anh trai cô trước kia là người của Vĩnh Hằng Đường, lần giao chiến giữa Thẩm-Chu vào bảy năm trước, bởi vì nguyên nhân nào đó đã bị Chu gia diệt khẩu, cả nhà bị giết sạch, chỉ mỗi Tần Yên còn sống, là Thẩm Định Trạch cứu cô, cho dù anh chỉ là tiện tay, vào khoảnh khắc đó cô đã nói với chính mình, tính mạng của cô từ nay về sau không còn là của cô nữa, mà là của người đàn ông này.

Hai người đều không lên tiếng, trong phòng rất im lặng. Tần Yên nhắm mắt lại, lúc này mới có thể cảm nhận được tiếng tim đập của anh, vì thế cảm giác anh cách cô rất gần, rất gần.

Qua hồi lâu, Tần Yên có chút thất vọng, bởi vì anh vẫn duy trì tư thế ngồi vừa nãy, nhìn cũng nhìn ra hướng cũ. Cô thường xuyên nghĩ, lúc anh im lặng là đang suy nghĩ gì, có khi nào nghĩ đến ai đó không, nhưng lại cảm thấy không có khả năng đó, chắc hẳn anh đã dồn toàn bộ tinh lực và thời gian vào Trường Sinh Đường. Cô thậm chí có một suy nghĩ rất nực cười, Thẩm Định Trạch nhiều năm rồi không đụng tới nữ sắc, đều là sự tự chủ và ý chí anh tự huấn luyện cho mình, khiến chính anh biến thành một người không có bất cứ dục vọng gì.

Cô cảm thấy, không hề cảm nhận được sự tồn tại của bản thân, cảm lấy điều khiển từ xa, nhấn nút khởi động, giây đầu tiên khi âm thanh xuất hiện, Tần Yên liền hồi hận, cô không biết lý do anh lựa chọn ở lại đây, có phải bởi vì bản thân cô đủ thức thời, đủ im lặng hay không?

Quả nhiên, Thẩm Định Trạch quay đầu lại, nhưng không nhìn cô, mà là nhìn màn hình tivi.

Khi Tần Yên đang định tắt, Thẩm Định Trạch đặt ly rượu xuống, đột nhiên nói:

– Em thích nhân vật nào trong phim?

Trong mắt Tần Yên rõ ràng có vui mừng, cô chỉ vào diễn viên mặc đồ xanh trong tivi:

– Em thích người đó.

Tần Yên phát hiện, hình như anh mỉm cười, điều này khiến cô hoài nghi bản thân đã nhìn nhầm.

– Tại sao?- Ngón trỏ của Thẩm Định Trạch nhẹ nhàng gõ nhịp lên đùi.

– Bởi vì kỹ thuật diễn xuất của cô ấy tốt nhất- Tần Yên cười, định nói với anh bộ phim này rất thú vị, vô số người bắt mắt vì chuyển thể phim này còn cải biên nó, ghét thì ghét nhưng vẫn theo dõi phim, nhưng cô biết, anh không có khả năng hứng thú với chuyện này- Còn anh? Anh thích nhân vật nào?

– Bích Dao- Thẩm Định Trạch nói ra hai chữ.

Tần Yên nuốt vào câu nói “giống em”, anh nói chính là Bích Dao, không phải bất cứ nhân vật nào trên màn hình:

– Tại sao?

Tần Yên nhìn thấy anh lại quay đi, tiếp tục nhìn ra bên ngoài, cô nghĩ anh sẽ không trả lời, thì lại nghe thấy anh nói:

– Bởi vì chỉ có cô ấy, vì Trương Tiểu Phàm là Trương Tiểu Phàm mới thích anh ta.

***Phim đang nhắc tới là Tru Tiên.

Tần Yên nghe mà giật mình, một cảm xúc nào đó đột ngột dâng trào, khiến cô chua xót không thôi, Bích Dao với nhiều người mà nói, chẳng qua chỉ là người nỗ lực thay đổi cuộc đời của Trương Tiểu Phàm, như chỉ cần Trương Tiểu Phàm “biến thân”, cô ấy liền hoàn thành sứ mạng. Hóa ra anh lại giải thích tình cảm của Bích Dao theo cách như thế, chỉ là điều này làm cho Tần Yên cảm thấy khó tin, đây lại có thể là lời mà Thẩm Định Trạch sẽ nói sao?

Cô bị thương âm ý, có phải bởi vì anh bị nhốt trong hoàn cảnh như vậy, nên không thể tin tưởng tình cảm người khác dành cho anh? Bởi vì biết, người khác quen anh hoặc tiếp xúc với anh, vì chính thân phận địa vị của anh, mà không phải là chính con người Thẩm Định Trạch?

Thế nhưng làm cách nào để chứng minh? Tần Yên gần như sắp không khống chế được sự tuyệt vọng của mình, bỏ lỡ thời gian đó, có phải anh sẽ không bao giờ tin tưởng tình cảm của người khác nữa không?

Thẩm Định Trạch cũng không ở lại lâu, rất nhanh rời khỏi, từng bước đi vào thang máy, trở về nơi của anh. Tầng thứ mười một, anh đang lên đến tầng thứ chín, nghĩ tới cái gì, lại đi lên thêm một tầng.

Tầng thứ mười, rất im ắng, anh đi trên hành lang, chỉ có mỗi tiếng bước chân anh. Anh không thích gì cả, im lặng hay náo nhiệt, với anh mà nói không có gì khác biệt, nhiều lúc, anh cảm thấy bản thân đã chết, đã chết vào bảy năm trước rồi. Anh ở chỗ của Tần Yên, đơn giản vì cô thức thời biết chừng mực, quan trọng nhất chính là bên cạnh có một người tồn tại, để anh biết bản thân còn sống.

Trước một căn phòng, có hai người đứng gác hai bên, sau khi nhìn thấy anh, cung kính cúi chào:

– Cậu chủ.

Thẩm Định Trạch không đáp lại họ.

Đẩy cửa ra, bên trong hình như là phòng bệnh, cũng có thể nói chính là phòng bệnh, trên chiếc giường lớn có một ông lão nằm đó, trên người cảm rất nhiều ống, từng bình chất lỏng đang từng chút truyền vào cơ thể ông. Ông lão đột nhiên mở mắt, một đôi mắt đầy thâm trầm từng trải qua sự tàn phá của thời gian, ông dường như rất cố gắng, mới có thể nhìn rõ người đang đứng trong phòng.

– A Trạch- Ông lão nâng cánh tay cầm đầy kim, như hy vọng anh đến gần một chút.

– Ba- Thẩm Định Trạch bước đến, nắm lấy tay ông.

Ông lão cười khẽ, như đang nhìn anh, lại như đang thông qua anh nhìn thấy người khác:

– Vừa rồi ba nằm mơ, mơ thấy mẹ con, bà ấy cười với ba, bà ấy luôn nhu nhược lại nhát gan, bà ấy nói một mình ở đó rất sợ, kêu ba đến đó với bà ấy.

Tay Thẩm Định Trạch siết lại, nhưng không lên tiếng. Cơ thể Thẩm Diệu Minh gần như đã đến cực hạn, nhiều bệnh tích tụ lại, cơ thể lúc trẻ đã lướt qua tất cả, sớm đã là một cái xác rỗng, hiện giờ đứa con ông thương nhất đã đủ lông đủ cách, còn ông không phải chết trong tay kẻ địch, mà bị bệnh tật tự nhiên, ông không oán không hối, cũng không có gì tiếc nuối.

– Ba nghỉ ngơi đi- Thẩm Định Trạch buông tay ba mình ra.

Thẩm Diệu Minh lại dùng hết sức lực cầm lấy tay anh, hai mắt vốn mờ mịt đột nhiên sắc bén:

– Con có trách ba không? Có không?

Thẩm Định Trạch lặng lẽ nhìn ba mình, họ đều nói anh là đứa con ông thương yêu nhất, nhưng ở trong ký ức trước mười tám tuổi của anh, số lần anh nhìn thấy người đàn ông này có thể đếm trên đầu ngón tay, trong ấn tượng của anh chỉ có hai lần. Cha anh như một loại ký hiệu, người thân thiết nhất bên cạnh anh chính là Thẩm Trường Kim, Thẩm Trường Mộc, Thẩm Trường Thủy và Thẩm Trường Thổ. Với anh mà nói, họ mới là người thân của anh.

Thẩm Diệu Minh cuối cùng cũng chủ động buông tay anh ra, ông nhắm mắt lại, như dùng hết sức, thở hổn hển:

– Ba... không thực hiện được lời hứa với mẹ con, mẹ con có trách ba không?

– Mẹ sẽ không trách đâu- Thẩm Định Trạch cuối cùng cũng trả lời, một người phụ nữ bất chấp mạng sống mà sinh con cho ông, sẽ không nỡ trách ông, cho dù ông khiến bà thất vọng, bà vẫn không nỡ.

– Vậy ư?- Thẩm Diệu Minh mỉm cười, nụ cười trong veo, hết như một đứa trẻ.

– Đúng vậy- Anh trả lời như thế.

Thẩm Diệu Minh vẫn nhìn anh, Thẩm Định Trạch biết, ông muốn hỏi anh, có trách ông không?

Trước mười tám tuổi, trong trí nhớ của anh người đàn ông này chỉ xuất hiện hai lần. Lần đầu tiên, ông dẫn anh đi bái tế mẹ anh.

Lần thứ hai, ông rất trịnh trọng hỏi anh:

– Con muốn làm Kỳ Thừa Ca hay là Thẩm Định Trạch?

Thẩm Định Trạch đứng lên, xoay người đi ra khỏi phòng, mới ra tới ngoài, bác sĩ phụ trách bệnh tình của Thẩm Diệu Minh đi đến. Anh phát ra, ra hiệu cho đối phương không cần nói gì, anh đã biết thời gian của Thẩm Diệu Minh không còn nhiều, sống được ngày nào hay ngày đó.

Trong hành lang, truyền ra tiếng bước chân của anh, anh quét vôn tay, bước vào thang máy, cả tòa nhà, hiện tại chỉ có mỗi dấu vân tay của anh là có thể tùy tiện ra vào các tầng, người khác đều bị hạn chế.

– Con muốn làm Kỳ Thừa Ca hay Thẩm Định Trạch?

– Con muốn làm Kỳ Thừa Ca.

Chàng trai mười tám tuổi không chút do dự, vẻ mặt kiên định và tuyệt không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cô Gái Bảy Năm Trước

Khi Diệp Thanh và Thẩm Trường Hòa chuẩn bị ra ngoài, Thẩm Trường Thủy đứng lúc trở về, Diệp Thanh và Thẩm Trường Hòa đồng thời nháy mắt với nhau, mấy người họ tuy rằng đều tự có công việc cần xử lý, nhưng lại thường đi theo bên cạnh Thẩm Định Trạch, chỉ có Thẩm Trường Thủy rỗng thấy đầu không thấy đuôi, hiếm khi gặp anh vài lần. Trong lòng họ đều rõ, Thẩm Trường Thủy nhất định được an ban xử lý chuyện khác, hiện giờ có thể gặp được anh, cũng có hơi bất ngờ.

Thẩm Trường Thủy bước chân vội vàng, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn thấy Diệp Thanh và Thẩm Trường Hòa cũng không dừng bước:

– A Trạch ở đâu rồi? Tôi có chuyện quan trọng cần báo cáo với anh ta.

Trong mấy người họ, ngoại trừ Diệp Thanh ra, ai cũng đi theo Thẩm Định Trạch rất lâu, trước kia xưng hô tự do với anh, nhưng sau khi anh trở về Trường Sinh Đường, đều thống nhất gọi anh là “anh Trạch”, chỉ có mỗi Thẩm Trường Thủy, thường lén lút gọi Thẩm Định Trạch là A Trạch.

Diệp Thanh bước đến, đưa tay ngăn cản Thẩm Trường Thủy lại:

– Hôm nay đừng đi báo cáo nữa.

Thẩm Trường Thủy từ từ ngẩng đầu, anh đi gặp Thẩm Định Trạch nhất định là có việc quan trọng báo cáo, Diệp Thanh không thể không rõ ràng, nhưng anh ta vẫn cứ ngăn cản mình, anh cau mày, liếc Diệp Thanh một cái, lại nhìn ba người anh em khác:

– Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?

Mấy người họ rời khỏi đó, đến một gian phòng nghỉ yên tĩnh, Thẩm Trường Mộc lúc này mới ngồi xuống trước bàn, kể lại một lần từ đầu đến cuối chuyện xảy ra hôm nay. Họ đều biết chuyện hôm nay rất kỳ lạ, nhưng Thẩm Định Trạch lại bị ảnh hưởng, vì thế chuyện này trở nên rất nghiêm trọng.

Thẩm Trường Thủy ngồi trên sofa dài màu đen, hai chân bắt chéo, cơ thể anh hơi gầy, nhưng không hề lộ vẻ yếu ớt, mà như được lưỡi dao được mài sắc, mùi nguy hiểm mặc sức lan tràn. Trong đám bọn họ, khí chất thay đổi lớn nhất chính là Thẩm Trường Thủy, anh của quá khứ cho dù không tuân thủ bất phạm, cũng có dáng thư sinh độc đáo, họ còn từng cười nói rằng, anh mà ở thời cổ đại nhất định sẽ như mấy thư sinh lên kinh dự thi, khi đó ai cũng không nghĩ đến, người đàn ông có cơ thể nhìn như gầy gò khí chất yếu ớt đó sẽ trở nên rắn rỏi như thế.

Thẩm Trường Thủy thờ ơ, Thẩm Định Trạch nếu thật sự đã bị ảnh hưởng, chắc chắn không bởi vì Hường Việt, vấn đề xuất hiện ở hai cô gái kia, mục tiêu của Dương Mỹ Na rất rõ, trên cơ bản có thể loại trừ, còn lại cũng chỉ có cô gái tên Mạnh Nhược Dư.

Thẩm Trường Thủy gần như có thể tưởng tượng được, cô gái kia tại sao lại ảnh hưởng được đến Thẩm Định Trạch, Chu Tiến Ân mà đã ra tay, sao có thể đơn giản như vậy?

– Mấy chú hiểu kỳ quá, mấy năm nay chúng ta đang làm những gì?- Thẩm Trường Thủy từ từ ngước lên.

Bốn người khác đồng loạt nhìn anh, sau đó gật đầu, chỉ là họ không rõ, vì sao Thẩm Trường Thủy lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?

– Chuyện bảy năm trước, các chú còn nhớ chứ?- Thẩm Trường Thủy cũng không thừa nước đục thả câu.

Mấy người họ cùng nhau biến sắc, vụ bảy năm trước, họ sao có thể quên? Không chỉ họ, mọi người trong Trường Sinh Đường đều không quên, rất nhiều người cười vang đi ra khỏi đây, sau đó không trở về nữa, thậm chí rất nhiều người đến tận bây giờ, thi thể vẫn chưa được tìm thấy.

Khi đó mọi người đều biết, Thẩm Diệu Minh có ba người con trai: Thẩm Định Khải, Thẩm Định Bình và Thẩm Định Vũ. Theo thái độ Thẩm Diệu Minh đối xử với ba đứa con, mọi người đều có suy đoán của riêng mình, Thẩm Diệu Minh sẽ bồi dưỡng Thẩm Định Khải như người thừa kế, con thứ Thẩm Định Bình sẽ trợ giúp con cả, con út thì trở thành con cưng đúng nghĩa. Về phần Thẩm Định Khải và Thẩm Định Bình có tâm tư gì, không ai rõ ràng, nhưng tóm lại mà nói, biểu hiện của Thẩm Định Khải khiến cho mọi người nhìn bằng con mắt khác, mà Thẩm Định Bình cũng có chút khôn lỏi.

Ai cũng không biết ngôi nỏ thật sự bắt đầu từ đâu, mọi người chỉ biết khi Thẩm Định Bình bị người của Chu gia bắt được, Thẩm Diệu Minh phái người đi cứu, nhưng Chu Tiến Ân lại không nể mặt, đã giết chết Thẩm Định Bình, làm Thẩm Diệu Minh nổi cơn thịnh nộ, sự hòa bình của Thẩm gia và Chu gia duy trì mấy năm nay đều bị phá vỡ, hai bên dốc hết toàn lực đấu đến người chết ta sống. Chu gia cũng vì thế mà tổn thất nặng nề, bởi vì với bên ngoài mà nói, đây là một vụ thảm án tổn thất vô số tính mạng và ảnh hưởng đến kinh tế, là do Chu gia gây ra.

Nhưng sự thật là gì, e rằng không có bao nhiêu người biết.

Thẩm Định Khải nếu có thể khiến người khác nhận định anh ta là người thừa kế của Trường Sinh Đường, năng lực của anh ta đương nhiên được mọi người thừa nhận, người như vậy sẽ là loại vô năng sao? Có lẽ ngay từ đầu anh ta chưa phát hiện ra bí mật của ba mình, nhưng mà thời gian trôi qua, anh ta không nắm được chút tin tức gì?

Còn Thẩm Định Bình thì có chút khôn vặt, hơn nữa bởi vì thân phận của anh ta, hà tất không nghĩ đến vị trí thừa kế, trong tâm tư đó, anh ta đương nhiên sẽ làm chút gì đó, nhưng năng lực của anh ta hiển nhiên không bằng Thẩm Định Khải.

Thẩm Định Bình bị Chu gia bắt đi, anh ta định dùng một bí mật để bảo toàn mạng sống của mình, nói với Chu Tiến Ân, ba của anh ta còn có một đứa con trai khác, hơn nữa, đứa con trai đó được ông bồi dưỡng như hy vọng tương lai của Trường Sinh Đường. Điều này khiến Chu Tiến Ân lập tức phái người ám sát Thẩm Định Trạch, khiến cho Thẩm Diệu Minh cảm hận ngút trời, trực tiếp vứt bỏ đứa con trai Thẩm Định Bình này, và sử dụng cái chết của anh ta, để nhóm lên thù hận nhiều năm qua giữa hai nhà.

Nhưng cần thận suy nghĩ lại chuyện này, sẽ hiểu được, Thẩm Định Bình cũng chẳng phải người thông minh cẩn thận, nếu anh ta đủ thông minh, sẽ biết, Vĩnh Hằng Đường không thể làm gì anh ta, cũng lắm chỉ mang chuyện này ra để làm nhục Trường Sinh Đường mà thôi, hoặc để đổi lấy ưu đãi gì đó. Dù sao ai cũng không muốn trở thành lý do làm chiến tranh bùng nổ, từ xưa đến nay, đó đều là tội nhân.

Thẩm Định Bình như vậy, thật sự có thể phát hiện ra bí mật của ba mình sao?

Nếu người phát hiện ra bí mật kia không phải Thẩm Định Bình, mà là Thẩm Định Khải thì sao? Một người luôn nghĩ bản thân chính là người được ba coi trọng nhất, cũng luôn cố gắng trở thành người thừa kế được ai nấy thừa nhận, đột nhiên có một ngày phát hiện ra, mình chỉ là bia đỡ đạn thay kẻ khác, có nỗ lực thế nào, cũng không có được thứ mình muốn, lúc này con người ta sẽ làm sao đây? Loại bỏ đi người có thể uy hiếp sự tồn tại của anh ta, đây là cách tốt nhất, một khi không còn người đó nữa, vậy anh ta chính là người thừa kế duy nhất, cái gì cũng không thay đổi, bí mật đó sẽ vĩnh viễn trở thành bí mật.

Nếu Thẩm Định Khải đã thông minh, anh ta sẽ biết mình không thể tự ra tay, người bên cạnh anh ta, cũng là người của Trường Sinh Đường, mà Trường Sinh Đường luôn do Thẩm Diệu Minh nắm, ông ta có được quyền uy tuyệt đối. Anh ta mà hành động thiếu suy nghĩ, Thẩm Diệu Minh sẽ biết nhanh thôi, biện pháp tốt nhất lúc đó chính là mượn dao giết người, nếu Vinh Hằng Đường, đối thủ sống còn của Trường Sinh Đường, biết được chuyện này thì sao? Thẩm Diệu Minh coi trọng và bảo vệ người thừa kế như thế, đương nhiên loại bỏ là tốt nhất.

Năm đó Thẩm-Chu chém giết nhau, hai bên đều tổn thất nghiêm trọng, nhưng bởi vì châm ngòi sự kiện này là cái chết của Thẩm Định Bình, nên Chu gia bị mọi người phê phán, vì để trấn an, Chu gia đã bỏ một cái giá rất lớn. Dù sao tuy rằng mọi người cảm thấy Chu Tiến Ân sẽ không làm ra chuyện ngu ngốc đi giết Thẩm Định Bình như thế, so với Thẩm Diệu Minh có vứt bỏ đứa con trai này không mà nói, về trước hiển nhiên dễ tin hơn. Dù sao hồ dữ cũng không ăn thịt con, Thẩm Diệu Minh bình thường đối xử với Thẩm Định Bình không tệ, không có lý do gì phải làm như vậy, vì thế ai nấy đều cho rằng Chu Tiến Ân vì muốn dạy cho Thẩm Diệu Minh một bài học, kết quả xảy ra sơ suất.

Thẩm Diệu Minh coi trọng Thẩm Định Trạch bao nhiêu, từ vụ năm đó phát sinh là có thể biết được, ông ta sau khi biết được Thẩm Định Trạch sống chết chưa rõ, rất có thể đã bị ám sát, thì đã “trực tiếp” hy sinh con thứ của ông, giết Vinh Hằng Đường, không để ý đến hậu quả, không tiếc phải trả giá, cũng phải báo thù cho Thẩm Định Trạch.

Sau đó Thẩm Định Trạch an toàn quay về, bấy giờ Thẩm Diệu Minh mới ngừng trả thù điên cuồng, ông cũng không ngốc, mau chóng hiểu được nguyên nhân bên trong, đưa Thẩm Định Trạch lên vị trí hiện nay, cùng lúc đó, cho dù có chứng cứ hay không, vẫn cứ phê đi một chân của Thẩm Định Khải.

Nhưng Thẩm Định Khải nhất định không biết, khi đó Thẩm Định Trạch đã quyết định vứt bỏ cái tên này, từ nay về sau Thẩm Diệu Minh chỉ còn lại ba đứa con trai, trên thế giới này sẽ không có sự tồn tại của Thẩm Định Trạch. Nhưng chính vì lần ám sát đó, Thẩm Định Trạch không thể không trở về Trường Sinh Đường, vì để đảm bảo sự an toàn tuyệt đối của anh, ba anh quyết định không tiếc hết thảy phải đưa anh lên vị trí như hiện giờ, Thẩm Định Khải hoàn toàn mất đi tất cả cơ hội.

Sự việc năm đó, rất nhiều người đều có thể nói ra nguyên nhân, sau đó than thở hai thế lực Thẩm-Chu lớn thế này, đầu đá một trận hai bên tử thương vô số, cũng khiến cho sự hòa bình ngoài mặt của Thẩm-Chu không thể duy trì nữa, trở thành đối thủ chân chính một mất một còn. Người biết nội tình bên trong cũng không nhiều, trong cuộc sống người lừa ta gạt, hục hặc với nhau, quan hệ rắc rối khó gỡ, theo thời gian trôi đi, biến mất vào năm tháng, để lại cho đời chỉ còn một chân tướng do chính họ nhận định mà thôi.

Đám Diệt Thanh, cũng chỉ biết chút ít, nhưng họ sẽ không nghĩ nhiều, những năm gần đây, lại càng không hồi tưởng lại, bởi vì nhớ lại chỉ toàn thảm khốc, người anh em Thẩm Trường Thổ của họ, chính trong cuộc tranh đấu đó đã mất đi sinh mạng quý giá, để lại cho họ mỗi thi thể lạnh lẽo.

Năm người Thẩm Trường Kim, Mộc, Thủy, Hỏa và Thổ luân phiên ở bên cạnh Thẩm Định Trạch, vừa bảo vệ sự an toàn của anh, vừa quay về Trường Sinh Đường học tập các loại sự vụ, để sau khi Thẩm Định Trạch quay về Trường Sinh Đường còn có chỗ dựa, Diệt Thanh thì ở lại Trường Sinh Đường nhiều năm để tiếp ứng và xử lý những sự vụ mang tính chất đặc thù.

Khi đó họ thích nhất là chế nhạo Thẩm Trường Thổ, người giống như tên, mặc cái gì cũng trông rất quê mùa, cho dù mặc vào quần áo sang trọng, vẫn không che giấu được vẻ “hai lúa” tận trong xương tủy. Về sau, không còn có người nào có thể để họ chế nhạo đùa giỡn mà không chút cố kỵ, Thẩm Trường Thổ cũng vì thế mà trở thành nỗi đau không thể người ngoại trong họ.

Nhưng hôm nay, Thẩm Trường Thủy lại chủ động nhắc đến chuyện này.

Anh ta rót cho mình một ly rượu, chất lỏng tràn vào trong ly, anh ta đặt lại chai rượu lên bàn, cầm lấy ly, khi đưa đến bên môi, lại nghiêng ly đổ rượu xuống đất:

– Chúng ta sao quên được? Sao có thể quên được?

Mối thù của Thẩm Trường Thổ, họ luôn ghi nhớ trong lòng, sớm muộn gì cũng có một ngày, sẽ tính món nợ này với Vinh Hằng Đường.

Thẩm Trường Thủy lặng lẽ đốt cho mình điếu thuốc, anh ta hút vài hơi:

– Mọi người biết ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

Bốn người còn lại đều nhìn anh, họ đều biết Thẩm Trường Thổ vì bảo vệ Thẩm Định Trạch mà chết, người bên cạnh Thẩm Định Trạch ngoại trừ Thẩm Trường Thủy, không còn ai sống sót, là Thẩm Trường Thủy bảo vệ Thẩm Định Trạch quay về Trường Sinh Đường, mà hết thảy đều là do người của Vinh Hằng Đường gây ra. Nhưng ý của Thẩm Trường Thủy là, trong này còn có ẩn tình?

Thật ra Thẩm Trường Thủy cũng không biết Thẩm Định Trạch làm sao quen được cô gái kia, chỉ là khi anh cảm nhận được Thẩm Định Trạch có hơi lạ, thì Thẩm Định Trạch lại kêu anh ta cái gì cũng không cần làm. Vì thế, Thẩm Trường Thủy hiểu, Thẩm Định Trạch không hy vọng họ đi điều tra cô gái đó, anh ta lần đầu tiên cảm giác được chuyện này vô cùng khó giải quyết.

Chương 6: Cô Ấy Họ Mạnh, Mạnh Tiêu Tiêu

Mẹ của Thẩm Định Trạch, Ký Tiểu Vân, là vợ cả của Thẩm Diệu Minh. Nghe nói năm đó, Thẩm Diệu Minh vì để cưới được Ký Tiểu Vân đã tốn rất nhiều công sức, nhưng ông làm sao cũng không được gia đình Ký Tiểu Vân coi trọng, vì thế ông đã hạ quyết tâm, nhất định phải làm ra thành tựu gì đó, nên mới có Trường Sinh Đường như hiện giờ. Sau khi Thẩm Diệu Minh công thành danh toại, ông thật sự đã đến nhà họ Ký hỏi cưới Ký Tiểu Vân, điều khiến ông cảm động nhất chính là bà vẫn luôn đợi ông, thời gian đó bà bị người nhà nhiều lần ép hôn, nhưng bà vẫn luôn kiên định đợi ông, cho dù dùng cái chết để uy hiếp người nhà, bà cũng không tiếc.

Nhà họ Ký khi đó, chẳng những không ngăn cản họ nữa, thậm chí còn sợ Thẩm Diệu Minh phát tài sẽ ghét bỏ Ký Tiểu Vân, vô cùng hy vọng họ mau chóng kết hôn.

Sau khi Thẩm Diệu Minh kết hôn với Ký Tiểu Vân, quả thật đã có cuộc sống hạnh phúc bao người ao ước, nhưng theo tuổi tác tăng lên vẫn chưa có con, nên bên ngoài liền đồn đãi Ký Tiểu Vân hiếm muộn, không ai nghi ngờ, vì dù sao trông Ký Tiểu Vân cũng không khỏe lắm. Còn cách làm của Thẩm Diệu Minh lại càng thêm cứng cổ lời đồn này, con trai cả Thẩm Định Khải của ông mau chóng chào đời, tiếp đó là con trai thứ hai... Về sau, Ký Tiểu Vân không chịu nổi cuộc sống này, đã cãi nhau với Thẩm Diệu Minh, có lẽ ông cũng nhịn bà đủ rồi, vì thế sai người đưa bà đi, mắt không thấy thì lòng không phiền, tha xa nhau còn hơn, mọi người gần như đều quên mất Thẩm Diệu Minh vẫn còn một người vợ được cưới hỏi đàng hoàng.

Cho dù Thẩm Diệu Minh có suy tính gì khi để Ký Tiểu Vân đi, tin tức bà ấy chết ai cũng biết, nhưng không ai biết được, bà vì sống chết cũng phải sinh con, sức khỏe suy nhược nên qua đời, cơ thể của bà rất yếu, yếu đến nỗi không thể mang thai suốt mười tháng được.

Thẩm Diệu Minh đã vì đứa con này, dồn hết năng lực bảo vệ nó, cho dù để nó mai danh ẩn tích, thậm chí vì để che giấu sự tồn tại của nó, ông đã làm như đứa con này chưa hề tồn tại, cho dù đau khổ, nhưng ít ra có thể giữ được sự an toàn cho nó. Trong lòng ông biết rõ điều đó sau khi Thẩm Định Khải và Thẩm Định Bình bị ám sát nhiều lần, vì thế đã tạo ra môi trường sống đặc biệt cho Thẩm Định Trạch.

Thẩm Định Trạch khi đó không gọi là Thẩm Định Trạch, anh tên Ký Thừa Ca, là tên do Ký Tiểu Vân tự đặt.

Ký Thừa Ca trông như đang sống một cuộc sống rất bình thường, ngoài mặt là đứa trẻ cha mẹ mất sớm, anh lớn lên với bà ngoại, gia cảnh bần hàn, thành tích học tập bình thường, con người ít nói, ngoại trừ gương mặt làm biết bao thiếu nữ mê đắm ra, dường như anh không có chỗ nào tốt. Ở tuổi ấy, các cô gái đều thích nhân vật nổi bật, hoặc thành tích đứng đầu, hoặc phải đẹp trai lạnh lùng, bởi vậy tuy rằng gương mặt của anh có thể thu hút phần lớn ánh mắt bọn con gái, nhưng không phải dạng họ thích, hơn nữa vì anh nghèo, càng khiến anh mất đi phần nào sức hút.

Khi đó, Ký Thừa Ca ở trong mắt người khác chính là tồn tại như vậy, cho dù là giáo viên hay bạn học, đều sẽ cảm thấy anh là một thiếu niên đẹp trai, còn những cái khác, không có bất cứ ấn tượng nào.

Khi đó ở bên cạnh anh, là đám Thẩm Trường Kim thay phiên bảo vệ, ban đầu, người bên cạnh Ký Thừa Ca rất nhiều, theo Ký Thừa Ca trưởng thành, sự tồn tại của những người này có lẽ sẽ trở thành mục tiêu nào đó, hơn nữa vài năm sau, Ký Tiểu Vân mất, Thẩm Định Khải càng bộc lộ tài năng, sự tồn tại của Ký Thừa Ca càng an toàn hơn, vì thế người bên cạnh anh ít dần.

Đám Thẩm Trường Kim đi theo Ký Thừa Ca rất lâu, họ thấy đau lòng thay anh chàng nhỏ tuổi hơn họ, khi những đứa nam sinh không ngừng thể hiện sự xuất sắc của mình để đạt được ánh mắt của mọi người, thì Ký Thừa Ca chỉ làm một chuyện, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại, tuân theo phép tắc, xoàng xĩnh tầm thường, người như thế không khiến người ta chú ý đến, thậm chí phối với thân phận nghèo khổ của anh, ăn mặc cũng không đẹp lắm, thậm chí còn có nhiều lúc còn không bằng đám Thẩm Trường Kim.

Nhưng họ chưa từng nghe Ký Thừa Ca trách móc nửa câu, cho dù là ăn mặc ngủ nghỉ, Ký Thừa Ca chưa từng biểu đạt bản thân bất mãn.

Cho nên, những lúc Thẩm Trường Kim, Mộc, Hỏa quay về Trường Sinh Đường, Thủy và Thổ ở lại bên Ký Thừa Ca, Ký Thừa Ca nói Thẩm Trường Thủy đừng điều tra cô gái kia, anh ngay cả dừng khí từ chối cũng không có, đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua, Ký Thừa Ca yêu cầu anh, anh sao có thể để Ký Thừa Ca thất vọng?

Thẩm Trường Thủy biết có cô gái này tồn tại, tuy rằng chưa từng gặp, nhưng anh có thể cảm nhận được sự thay đổi của Ký Thừa Ca. Anh chàng ít nói kia đột nhiên thích cười hơn, nhiều lúc còn ngẩn ngơ rồi bật cười một mình.

Về sau, rốt cuộc Thẩm Trường Thủy cũng gặp được cô gái ấy, đó là một lần khi Ký Thừa Ca muốn cắt đuôi họ, Thẩm Trường Thủy bám sát được phía sau anh. Thẩm Trường Thủy tiến đến vỗ vai Ký Thừa Ca:

– Cậu không thể lần nào cũng tùy hứng như vậy được.

Đó là lần đầu tiên Thẩm Trường Thủy thấy Ký Thừa Ca đỏ mặt, kể từ hôm đó, Ký Thừa Ca không một mình trốn ra ngoài nữa. Mà anh dẫn theo Thẩm

Trường Thủy ra ngoài, bởi vì có anh ta ở đó, ai cũng không cần lo lắng.

Có lẽ bởi vì Kỳ Thừa Ca ở cái tuổi đó mà đã mất nhiều hơn được, cho nên khi họ ý thức được Kỳ Thừa Ca thật sự có khả năng thích một cô gái, lại hy vọng anh có thể vui vẻ, cho dù niềm vui ấy có thời gian hạn chế, nhưng nhiều hơn một giây cũng tốt mà.

Thẩm Trường Thủy cuối cùng gặp được cô gái đó, đó là khi anh ta thấy Kỳ Thừa Ca ngượng ngùng đi mua vật liệu, sau đó nói muốn đích thân làm điều, bởi vì hoạt động cô gái đó thích nhất chính là thả điều. Trên bãi cỏ, Thẩm Trường Thủy nhìn thấy cô gái dễ thương cười đến rạng rỡ, đôi mắt thanh khiết lấp lánh như hạt sương mai ban sớm, mái tóc dài đen nhánh tung bay theo gió, xách làn váy lên, như một tinh linh chạy nhảy trên bãi cỏ, ý niệm đầu tiên trong đầu Thẩm Trường Thủy lúc đó chính là cậu chủ nhà anh rất có mắt nhìn.

Thẩm Trường Thủy lần đầu tiên nhìn thấy Kỳ Thừa Ca cười vui vẻ đến vậy, hình ảnh anh chàng và cô nàng tay cùng cầm dây điều đứng đối diện nhau cười, làm lòng anh ta cũng tan chảy theo.

Lúc về, Thẩm Trường Thủy cười hỏi:

– Đó là người cậu thích hả?

– Đừng nói vậy, chỉ là hứa tặng cô ấy con điều rồi, chúng tôi không có quan hệ gì đâu- Kỳ Thừa Ca nhăn nhó, nhưng mặt lại đỏ lên.

Thẩm Trường Thủy cười cười không nói gì, chỉ là số lần anh ta nhìn thấy cô gái kia càng nhiều mà thôi, vậy là không có quan hệ gì? Thẩm Trường Thủy thỉnh thoảng cũng nhiều chuyện với Thẩm Trường Thổ, nhà bên có anh chàng dậy thì!

Những ngày vui vẻ vô tư lự ấy, không ai biết có thể kéo dài bao lâu, nhưng tất cả mọi người đều không ngờ, nó lại kết thúc nhanh như vậy.

Hôm đó là sinh nhật mười bảy tuổi của cô gái, cô ấy thích thiên nhiên, vì thế lên lút chạy đến tìm Kỳ Thừa Ca cùng nhau mừng sinh nhật, Kỳ Thừa Ca đã mua một chiếc bánh kem cho cô. Bởi vì nơi họ đến hơi xa, Thẩm Trường Thủy đi theo Kỳ Thừa Ca, Thẩm Trường Thổ thì dẫn theo một tốp người canh giữ ở gần đó.

Cô gái đi vệ sinh xong quay lại, nói với Kỳ Thừa Ca, vừa rồi nhìn thấy vài người lên lút trông rất đáng sợ, bởi vì hình như cô nhìn thấy trên người đối phương có súng.

Thẩm Trường Thủy nhất thời kinh ngạc, lập tức đưa Kỳ Thừa Ca rời khỏi, anh nhìn thấy Kỳ Thừa Ca còn vô thức che chở cô gái ấy trong lòng. Họ nhanh chóng rút lui, nhưng người của đối phương đã lập tức đuổi theo, điều này làm cho Thẩm Trường Thủy và Thẩm Trường Thổ đề cao cảnh giác hơn, đối phương đã có chuẩn bị, có thể theo đến đây, chứng tỏ người của họ để lại hoặc đã xảy ra chuyện hoặc bị bắt hết rồi.

Dần dà lại có tiếng nổ súng, cô gái dường như bị kinh hoàng, Kỳ Thừa Ca luôn an ủi cô ấy, sau đó, cô gái không khóc nữa, Thẩm Trường Thủy còn mơ hồ nghe thấy cô ấy nói:

– Có anh ở đây, em không sợ gì hết.

Họ gần như có thể cảm giác được, những người đuổi theo họ đang ở sát nút sau lưng, nguy hiểm và khẩn trương khiến dây thần kinh của họ căng thẳng, mấy người họ mau chóng lấy vũ khí ra, bắt đầu giao chiến với đối phương, còn họ thì tiếp tục chạy về trước.

Không biết đã chạy bao lâu, cả thế giới dường như chỉ còn lại tiếng hít thở dữ dội của nhau, Kỳ Thừa Ca nghiêng răng mà chạy, anh vẫn luôn nắm lấy tay cô gái, anh không biết bản thân có bao nhiêu sức lực, giống như đó chính là một phần cơ thể anh.

Tiếng súng ngừng lại, Thẩm Trường Thủy và Thẩm Trường Thổ liếc nhau, ánh mắt đỏ ngầu, người của họ không hạ được đối phương, tiếng súng ngừng, chứng tỏ toàn bộ đã gặp nạn.

– Mọi người chạy trước đi, tôi sẽ hội ngộ sau- Thẩm Trường Thổ ánh mắt kiên định.

– Không được, phải cùng chạy, chúng ta đều phải sống sót- Kỳ Thừa Ca ngăn lại.

Kỳ Thừa Ca nhìn cô gái anh ôm trong lòng, đột nhiên có rất nhiều lời không nói ra được, những người này đến là vì anh, trong lòng anh rõ, nếu không có cô, thậm chí anh muốn cho mọi người đều chạy hết, dù sao chỉ cần một mình anh ở lại, người khác sẽ không quan tâm chết sống của họ. Nhưng có cô ở đây, anh lại không nói nên lời, bởi vì anh muốn sống, anh vừa mới hứa với cô, phải cùng cô trải qua sinh nhật mỗi năm, sao có thể vừa hứa hẹn lại nuốt lời được.

Họ lại chạy thêm một đoạn, Thẩm Trường Thủy và Thổ đã có quyết định, họ phải dốc toàn lực để bảo vệ Kỳ Thừa Ca, đây là ý nghĩa tồn tại của họ. Họ muốn sống chứ, nhưng nếu ngày đó thật sự đã đến, họ cũng sẽ chấp nhận vận mệnh.

Họ chia nhau ra, bảo Kỳ Thừa Ca dẫn cô gái chạy đi, còn họ thì dẫn người chạy hướng khác.

Đột nhiên, cô gái bị ngã, Kỳ Thừa Ca lo lắng đỡ cô, cô gái đột nhiên ôm lấy anh:

– Em sợ quá, rốt cuộc có chuyện gì vậy anh... Em thật sự rất sợ...

Thẩm Trường Thủy muốn chạy đến kéo Kỳ Thừa Ca, giờ là lúc nào rồi, còn kéo dài thời gian, muốn tất cả mọi người chết ở đây sao? Thẩm Trường

Thủy đột nhiên nhìn thấy cô gái ra hiệu với anh, anh mở to hai mắt, lập tức quyết định, bước đến đánh ngất Kỷ Thừa Ca.

Sau khi Kỷ Thừa Ca ngất đi, cô gái lập tức cởi quần áo Kỷ Thừa Ca, chuẩn bị mặc vào người mình.

– Đề tôi- Thẩm Trường Thủy ngăn cô lại, anh nói.

– Em không dẫn anh ấy chạy được, cũng không bảo vệ được anh ấy, nhưng anh có thể- Cô gái không đưa đồ cho anh, mà lắc đầu nói.

Trong lòng Thẩm Trường Thủy cực kỳ bị thương, mắt Thẩm Trường Thổ cũng đỏ lên, họ trợ mắt nhìn cô gái ấy mặc đồ của Kỷ Thừa Ca vào, nói gì cũng không nên lời. Thẩm Trường Thổ dẫn theo những người còn lại che chở cô gái chạy đi, Thẩm Trường Thủy thì giấu Kỷ Thừa Ca, cho đến khi anh nhìn thấy những người đó đuổi theo họ, nước mắt của anh mới chảy xuống, anh nghĩ hình như anh biết được tại sao Kỷ Thừa Ca lại thích cô gái đó rồi.

Thẩm Trường Thủy giương mắt, trong phòng có năm người, giây phút này lại im phăng phắc, thuốc trong tay anh đã tàn, anh thở dài, nói:

– Cô gái ấy họ Mạnh, Mạnh Tiêu Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hắc Hỷ Vọng Cô Còn Sống, Cho Dù Là Phản Bội Hắc Cũng Được

Khi đó ai cũng không ngờ, Thẩm Trường Thủy không đưa Kỷ Thừa Ca đi, mà núp ở lùm cây gần đó, anh nhìn Kỷ Thừa Ca đang ngất đi mà trong lòng mầu thuẫn, trong cơ thể anh có một loại xúc động, muốn ra ngoài giết hết chúng, cho dù phải trả giá hết thảy, thậm chí là tính mạng của mình, nhưng mà khi nhìn thấy Kỷ Thừa Ca nằm trong đám cây anh che phủ, anh đột nhiên cảm thấy bản thân không có tư cách ra ngoài. Bọn đáng chết đó đang quay lại, Thẩm Trường Thủy cắn răng, anh hy vọng biết bao người quay lại chính là người của họ, sau đó họ có thể cùng nhau ăn mừng, cho dù nhiều người đến thì thế nào, họ vẫn có thể sống sót trở về, nhưng mà không có cơ hội đó.

Thẩm Trường Thủy cầm súng quỹ rạp xuống đất, súng nhắm thẳng bọn người kia, anh không phải ăn ở không trong Trường Sinh Đường, ai là đầu đàn của đám người này, liếc một cái đã biết, chỉ cần một phát súng thôi, người kia sẽ mất mạng ngay, chỉ là trong đầu anh đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt bình tĩnh lại cứng rắn, cô đã nói: em không dẫn anh ấy đi được, cũng không bảo vệ được anh ấy, nhưng anh có thể.

Thẩm Trường Thủy nhắm mắt lại, lựa chọn buông tay, anh không có tư cách làm chuyện gì hết, anh phải bảo vệ Kỷ Thừa Ca, Kỷ Thừa Ca một ngày còn chưa an toàn tuyệt đối, anh không có tư cách hành động thiếu suy nghĩ.

Người của Vĩnh Hằng Đường dốc toàn bộ nhân lực rải rác trên đường, chúng nghĩ họ chắc chắn sẽ quay về Trường Sinh Đường trước, nên dùng hết thảy biện pháp chặn đường họ lại. Nhưng mà họ không quay về, thậm chí không xuống núi, Thẩm Trường Thủy nghĩ, bây giờ xuống núi càng nguy hiểm hơn, hơn nữa, người của họ gần như chết hết, anh một mình dẫn theo Kỷ Thừa Ca sẽ vô cùng nguy hiểm, hiện tại hy vọng nhất chính là Thẩm Diệu Minh đã biết được chuyện này, phải người đến tiếp ứng cho anh.

Kỷ Thừa Ca tỉnh lại, mắt đỏ ngầu, anh hắt nhánh cây trên người xuống, cầm lấy tay của Thẩm Trường Thủy:

– Cô ấy đâu? Cô ấy đâu rồi?

Anh ngồi dậy, bởi vì cơ thể tê dại và đầu vầng mắt hoa mà suýt nữa lại ngã xuống, anh đẩy Thẩm Trường Thủy đang định đỡ mình ra:

– Họ đi đâu rồi, anh nói đi, anh nói cho tôi biết đi.

Thẩm Trường Thủy im lặng.

Trong mắt Kỷ Thừa Ca như bốc hỏa, trừng mắt với anh:

– Thẩm Trường Thủy, các anh thường nói mạng của các anh đều là của tôi, hiện tại tôi ra lệnh cho anh phải nói cho tôi biết, họ đi đâu rồi.

Thẩm Trường Thủy nhắm mắt lại, khóe mắt trào ra hai hàng lệ nóng, Kỷ Thừa Ca như đã nhận ra, xoay người chạy khỏi đó, nơi nơi đều là cây cỏ um tùm, anh chạy đến nghiêng ngả, bộ dạng thảm hại đến buồn cười, nhưng nhìn thấy bộ dạng đó của anh, không ai có thể cười nổi. Thẩm Trường Thủy không nói một lời, đi theo sau Kỷ Thừa Ca, họ bị nhánh cây va quệt bị thương, vài vết thương đã rướm máu, nhưng họ không có chút cảm giác nào.

Nơi vách núi, họ nhìn thấy thi thể nằm đó, phần lớn đều là người của họ, Kỷ Thừa Ca chạy đến, anh quỹ rạp bên thi thể của Thẩm Trường Thổ, trên người Thổ có rất nhiều vết thương do súng bắn, cánh tay lồng ngực trên đùi, mà phát súng trí mạng lại chính là Thẩm Trường Thổ dùng viên đạn cuối

cùng trong súng của chính anh ta, tự bắn vào đầu.

“Nếu có một ngày, tôi thật sự phải đối đầu với người của Vĩnh Hằng Đường, tôi nhất định sẽ chiến đấu đến cuối cùng, nếu thực lực không đủ không thể cứu vãn, tôi cũng không muốn chết trong tay họ, tôi thà tự mình kết thúc tính mạng. Tôi sống không do tôi, nhưng mạng tôi do tôi nắm giữ.”

Thẩm Trường Thủy chảy nước mắt, anh nhìn thấy Kỷ Thừa Ca đưa tay lặng lẽ vuốt xuống hai mắt đang mở trừng của Thẩm Trường Thổ, mắt Kỷ Thừa Ca gần như nhỏ máu, hai nắm tay siết chặt, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ, lại như sẽ đột ngột phát điên, nhưng mà đều không xảy ra, Kỷ Thừa Ca như là nhớ tới gì đó, đột ngột đứng lên, đi khắp nơi kiểm tra thi thể.

Thẩm Trường Thủy nhìn Kỷ Thừa Ca vài giây, cũng bắt đầu đi xung quanh tìm người, Mạnh Tiêu Tiêu không có đây, họ không tìm được thi thể của cô ấy. Cho dù tỉ lệ sống sót của Mạnh Tiêu Tiêu là rất nhỏ, thậm chí rất có thể đã bị người của Vĩnh Hằng Đường mang đi, nhưng trong giây phút ấy, Thẩm Trường Thủy không hề hoài nghi, đây chính là cách tốt nhất để giải cứu Kỷ Thừa Ca, để cho anh ta không rơi vào biến cố lớn, không hề hối hận, mà là có niềm tin sống sót ngoạn cường, sống sót, quay về Trường Sinh Đường, như vậy mới có khả năng tra ra được Mạnh Tiêu Tiêu ở đâu.

Sự việc tốt hơn rất nhiều so với kết quả tệ nhất mà Thẩm Trường Thủy nghĩ đến, Thẩm Diệu Minh nhanh chóng biết được chuyện xảy ra ở nơi này, cũng gây khó dễ Vĩnh Hằng Đường trước, lần đầu tiên hai bên trải qua trận chém giết với quy mô lớn nhất trong mấy chục năm qua, hơn nữa sự việc không ngừng lớn hơn, các sông bạc và câu lạc bộ đêm của họ đều biến thành địa ngục trần gian.

Dưới tình hình đó, đàn em của Chu Tiến Ân lập tức chạy về trợ giúp, không tiếp tục săn lùng tung tích của Kỷ Thừa Ca nữa, Thẩm Trường Thủy liền cùng Kỷ Thừa Ca tới địa điểm tiếp ứng nào đó mà Thẩm Diệu Minh để lại lúc trước. Thẩm Diệu Minh đối với đứa con này, đúng là hao phí toàn bộ tinh lực, cái gì cũng lo lắng, thậm chí sợ họ xuất hiện biến cố, để lại ba điểm tiếp ứng, người của nơi này sẽ đưa tin về Trường Sinh Đường trước tiên.

Kỷ Thừa Ca trở về Trường Sinh Đường, nhưng thứ chờ đợi anh lại là lần nữa tuyệt vọng. Mạnh Tiêu Tiêu không bị người của Vĩnh Hằng Đường bắt đi, cô nhảy xuống vách núi, cô nói cô không muốn để anh nhìn thấy thi thể gớm ghiếc đó của mình. Kỷ Thừa Ca như phát điên, muốn đuổi cùng giết tận Vĩnh Hằng Đường, nhưng lúc ấy tình hình phức tạp, sự việc ồn ào quá lớn, chính phủ đã vô cùng bất mãn, bắt đầu tiến hành can thiệp, hướng chỉ tình huống của Trường Sinh Đường tuy rằng khá hơn Vĩnh Hằng Đường một chút, nhân lực vật lực đều tổn thất nghiêm trọng, hơn nữa Kỷ Thừa Ca vừa mới quay về đây, mọi người ai cũng không phục anh, Thẩm Định Khải lại có thể lực nhất định, dưới tình huống đó, cuộc chiến giữa hai nhà Thẩm-Chu, cuối cùng phải dừng lại, nhưng mà gần như là bị buộc phải dừng.

Kỷ Thừa Ca điên cuồng chạy đến vách núi kia, đích thân xuống dưới vực, ở trên một tảng đá, họ tìm được vết máu, còn có dấu vết bị trượt xuống nước, nơi này nước siết, ai cũng biết tỉ lệ sống sót của Mạnh Tiêu Tiêu là rất thấp, cô lại hoàn toàn không biết bơi. Nhưng Kỷ Thừa Ca vẫn ra lệnh ở đó tìm người, tìm ngày này qua ngày nọ, ngay cả Thẩm Trường Thủy cũng không biết, rốt cuộc Kỷ Thừa Ca muốn nhận được tin tức gì, là vĩnh viễn không tìm thấy thi thể cô, hay là vĩnh viễn không có được tin tức của cô?

Một năm sau, người của họ tìm được một bộ hài cốt, thật buồn cười, bộ hài cốt này mắc kẹt dưới một tảng đá lớn ở mép nước, ai mà nghĩ ra được bên dưới tảng đá lớn kia lại có một hốc đất rộng chứ? Bởi vì hạn hán, mực nước giảm mạnh, lúc này mới tìm được bộ xương đó.

Họ mang bộ hài cốt đầy đủ về, Kỷ Thừa Ca, không đúng, khi đó trên đời này đã không còn Kỷ Thừa Ca nữa, chỉ còn lại Thẩm Định Trạch, Thẩm Định Trạch không ra lệnh phải tìm Mạnh Tiêu Tiêu nữa, giống như cô gái Mạnh Tiêu Tiêu này chưa từng xuất hiện, còn anh cũng chưa từng sống cuộc sống của Kỷ Thừa Ca.

Thẩm Trường Thủy lần cuối cùng nghe Thẩm Định Trạch nhắc đến Mạnh Tiêu Tiêu, đó là nghe anh nói:

— Anh có biết không? Nhiều lúc tôi hy vọng cô ấy chính là người do người khác phái đến tiếp cận tôi, nhiệm vụ đã hoàn thành, cô ấy chỉ là quay về nơi ban đầu mà thôi.

Anh hy vọng cô còn sống, cho dù cô phản bội anh, lừa dối anh cũng được.

Thẩm Trường Thủy nhìn mấy anh em trong phòng:

— Nhiều năm trôi qua rồi tôi luôn đi tìm một người, Chu Nhân, lúc trước người dẫn đàn em đến ám sát chúng ta, những người đó đều bị xử lý hết, nhưng con người Chu Nhân lại vô cùng cẩn thận, tôi mất nhiều thời gian như vậy, cũng không tra ra được tung tích của ông ta. Nhưng mà trong khoảng thời gian này, tôi lại trả được vài tin tức về Chu Nhân, dường như ông ta đã hoạt động trở lại rồi.

Họ cũng không ngạc nhiên, giờ phút này họ rốt cuộc cũng hiểu tại sao Thẩm Trường Thủy lại kể cho họ nghe, sự thay đổi của Thẩm Định Trạch rất lớn, nhưng mà họ cũng có thể hiểu được, dù sao đó cũng là lần đầu tiên Thẩm Định Trạch đối mặt với cái chết, có lẽ điều này khiến cho Thẩm Định Trạch thật sự hiểu được ý nghĩa tồn tại của mình, cuộc sống không phải anh chết thì tôi chết đó, vì để bản thân sống sót, vậy chỉ có thể tàn nhẫn với người khác thôi.

Khi đó, Thẩm Định Trạch mười tám tuổi, thứ đối mặt không chỉ là cái chết của anh em bạn bè trưởng thành cùng anh, còn có người con gái anh yêu vì anh mà chết, cái chết của cô ấy là đã kích rất lớn với anh, người lần đầu yêu, lại vào cái tuổi đơn thuần hồn nhiên nhất, trả giá không có liên quan gì đến lợi ích, chỉ đơn thuần là cam tâm tình nguyện.

Nhưng mấy thứ này, Thẩm Định Trạch phải chấp nhận.

Thẩm Trường Mộc mau chóng nắm bắt:

— Khuru Vân Sương khá giống Mạnh Tiêu Tiêu?

Nhiều năm trôi qua, thái độ của Thẩm Định Trạch với Khuru Vân Sương mọi người đều rõ ràng, chỉ cần Khuru Vân Sương làm việc không dính dáng đến giới hạn của anh, anh sẽ đồng ý, hơn nữa khi nhà họ Khuru xảy ra chuyện, Thẩm Định Trạch cũng sẵn lòng giúp đỡ.

– Khuru Vân Sương là em gái của Mạnh Tiêu Tiêu, em gái ruột- Thẩm Trường Thủy lắc rồi lại gật đầu.

Mấy người họ mở to hai mắt, đã hiểu, rồi lại yên tâm hơn. Cho dù Khuru Vân Sương là em gái ruột của Mạnh Tiêu Tiêu thì đã sao? Thẩm Định Trạch rất rõ thứ gì nên làm và thứ gì không nên làm. Năm đó, Khuru Vân Sương bị người khác bắt cóc để uy hiếp Thẩm Định Trạch, ông bà Khuru đến cầu xin anh cứu Khuru Vân Sương, nhưng anh không may bị ảnh hưởng, cho dù đôi phương gửi ngón tay út của Khuru Vân Sương đến cũng vô ích, thái độ của Thẩm Định Trạch thật sự rất rạch ròi, ai bị bắt cũng như nhau, anh sẽ không ra tay, anh chính là người tuyệt tình như vậy đó, ai cũng không là nhược điểm của anh.

– Vậy còn Mạnh Nhược Dư, cô ấy chỉ có năm phần tương tự Khuru Vân Sương- Thẩm Trường Mộc nói tiếp.

Thẩm Trường Mộc còn tưởng Chu gia là cảm thấy Thẩm Định Trạch có thái độ đặc biệt với Khuru Vân Sương, lúc này mới tìm một cô gái có mấy phần giống cô ấy, nhưng mà nếu Khuru Vân Sương nhờ sự giống nhau này mà nhận được đãi ngộ như thế, vậy thì người khác sẽ có đãi ngộ gì cũng có thể nghĩ được.

Thẩm Trường Thủy cơ thể cứng đờ, anh nhìn Thẩm Trường Mộc, giọng lạnh băng:

– Khuru Vân Sương và Mạnh Tiêu Tiêu, cũng chỉ có năm phần tương tự.

Thẩm Trường Kim và Thẩm Trường Mộc đột nhiên rõ ràng, vì sao lúc đó Thẩm Định Trạch lại thất thường như thế, cùng Khuru Vân Sương không có gì, là bởi vì Mạnh Nhược Dư và Mạnh Tiêu Tiêu giống nhau, rốt cuộc là có bao nhiêu phần tương tự họ không rõ ràng lắm, nhưng nhất định càng tương tự hơn Khuru Vân Sương.

– Mạnh Nhược Dư này giống Mạnh Tiêu Tiêu, sau đó người tên Chu Nhân xuất hiện cùng thời gian này, xem ra là có chuẩn bị mà đến- Diệp Thanh nói.

– Có phải họ rất tự tin không? Thật sự muốn tìm một kẻ thay thế có thể mẹ hoặc anh Trạch?- Thẩm Trường Hòa tiếp lời.

– Nếu thật sự giống như vậy, tôi hy vọng A Trạch có thể vì vậy...- Thẩm Trường Thủy cười cười.

Thẩm Trường Thủy nói được một nửa liền im lặng, chỉ thờ dài, dù giống đến mấy cũng không phải mà!

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Như Cùng Một Người

Mạnh Nhược Dư hôm sau không đến làm ở Bích Thủy Thiên Đường, mặt cô chưa bớt sưng, vết trầy xước trên người cử động một chút liền rách ra, đau nhức. Vết thương trên người không mấy ảnh hưởng, nhưng vết thương ở mặt ảnh hưởng rất nhiều đến cô, công việc này của các cô, bản chất chính là nhờ vào khuôn mặt, mặt cô có vấn đề, thì không thể xuất đầu lộ diện.

Mạnh Tuệ Nhiên mấy hôm nay tinh thần sa sút, Mạnh Nhược Dư thức dậy, nhìn mẹ cô nằm trên giường, liền chuẩn bị đi nấu bữa sáng. Căn phòng thuê này là chỉ có một gian, được ngăn thành vài phòng nhỏ, vừa đủ đặt một chiếc giường, Mạnh Nhược Dư ngủ ở phòng nhỏ, Mạnh Tuệ Nhiên thì ngủ ở phòng ngoài, căn nhà này bao gồm phòng khách phòng ngủ phòng ăn, Mạnh Nhược Dư cũng không biết gọi nó là gì.

Cô xắn tay áo lên, đi vào bếp, rửa nồi thật sạch, sau đó hứng nửa nồi nước, nồi lửa lên. Cô rửa sạch rau, cắt cà chua dưa chuột cùng đậu rửa sạch rồi bỏ vào luộc, đợi không quá lâu, bỏ thêm miến và gia vị vào, miến chín là có thể dọn ra ăn.

Mạnh Tuệ Nhiên rất thích cách ăn này, ăn nhiều không ngán, vốn nước dùng phải ninh từ xương, nhưng cô không chuẩn bị từ trước, nên nấu một phiên bản đơn giản.

Mạnh Nhược Dư bung hai tô miến bày lên bàn, lúc này mới gọi mẹ cô thức dậy, trong nhà chỉ có hai mẹ con, cũng không cần câu nệ, Mạnh Tuệ Nhiên ngồi thẳng vào bàn. Tay nghề Mạnh Nhược Dư không tệ, nấu đều là món Mạnh Tuệ Nhiên thích ăn, nhưng bà không muốn ăn gì hôm nay, cảm thấy chộc chộc vào tô, mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, có một luồng ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào, cực kỳ giống thứ hy vọng nào đó.

Mạnh Nhược Dư cảm nhận được, cũng nhìn qua đó, ánh mắt không dừng lại mà thu trở về:

– Mẹ, hết thầy sẽ ổn thôi.

Mạnh Tuệ Nhiên cười khổ, khoe miệng gật gật, cái gì cũng không nói, nhiều năm trôi qua đều sống thế này, hiện giờ tỏ ra như vậy cũng thật khác người,

cầm chặt đôi đũa bắt đầu ăn.

Ăn xong, Mạnh Tuệ Nhiên thu dọn qua loa rồi ra ngoài đánh mặt chược, Mạnh Nhượng Dư thì dọn dẹp phòng, cầm rác ra ngoài bỏ.

Nơi bỏ rác cũng không xa, sau khi xuống lầu đi khoảng hai phút, có một thùng thiết lớn, bên trong đều là rác, mới vừa đến gần, có thể ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc. Cô ném rác vào bên trong, khi xoay người chuẩn bị rời đi, đảo mắt xung quanh tự hỏi vài giây, đi đến bên cạnh bồn hoa, nhặt một tờ giấy giữa đám lá, cô mở ra, bên trong có viết: Tiếp cận Thẩm Định Trạch, dùng bất cứ biện pháp gì.

Mạnh Nhượng Dư vò tờ giấy trong tay, khi xoay người lại vấp đến nát bét, ném vào trong thùng rác.

Đến chiều, đàn em của Trịnh Thế Tài đến gây rối, bảo hai mẹ con Mạnh Nhượng Dư mau chóng trả tiền, nếu Mạnh Nhượng Dư đã tìm được đại gia, cũng đừng tiếp tục nợ nần nữa, trả tiền rồi ai nấy đều sống dễ chịu.

Lúc này đây họ không đánh người, nhưng lại làm cho chủ nhà bất mãn, hàng xóm cũng không muốn có loại láng giềng như vậy, họ đều là người dân lao động chân chính, làm sao gặp phải tình cảnh này. Cho dù là chủ nhà hay hàng xóm, đều bảo hai mẹ con mau chóng dọn đi, càng nhanh càng tốt, chủ nhà thậm chí còn trả hết toàn bộ tiền đặt cọc cho hai mẹ con họ, tiền thuê tháng này cũng không thu.

Hai mẹ con Mạnh Nhượng Dư không còn cách nào, chỉ có thể mau chóng tìm nhà thuê khác.

Đám Diệp Thanh phân công hợp tác, rất nhanh thu được tin tức họ muốn. Dương Mỹ Na có thể xem như người của Vinh Hằng Đường, nhưng có thể nói không có quan hệ gì, dù sao bọn chúng chỉ là nhìn trúng nhan sắc của Dương Mỹ Na, có lẽ muốn dựa vào thứ này làm chút gì đó. Trước khi Dương Mỹ Na vào Bích Thủy Thiên Đường, từng có một người bạn trai vô cùng thẩm thiết, đôi phương đẹp trai, điều kiện gia đình không tồi, nhưng mà sau khi anh ta đưa Dương Mỹ Na về nhà ra mắt, người trong gia đình anh ta lại ghét bỏ Dương Mỹ Na chưa từng học đại học, bởi vì con trai họ là sinh viên xuất sắc. Dương Mỹ Na nghĩ sự phản đối của gia đình bạn trai sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì với tình yêu của họ, tình yêu của họ bền chặt hơn keo sơn, nhưng nào ngờ, người bạn trai đó lại nghe theo ý kiến của người nhà đi xem mắt, Dương Mỹ Na bị đá kích rất lớn, sau khi chia tay bạn trai liền ngơ ngẩn, sau đó bị người của Vinh Hằng Đường nhìn trúng, rồi bị nhét vào Bích Thủy Thiên Đường. Hiện giờ, theo tin tình báo Diệp Thanh có được, Dương Mỹ Na đã theo Hường Việt, hẳn có được người đẹp thì vô cùng đắc ý, bây giờ rất chiều chuộng cô ta.

Chỗ Dương Mỹ Na không có giá trị quá lớn, họ biết được cũng nhanh chóng bỏ qua, trọng điểm đặt vào chỗ của Mạnh Nhượng Dư.

Thẩm Trường Kim điều tra lý lịch của Mạnh Nhượng Dư, Thẩm Trường Mộc thì tra mối quan hệ nhân tế của cô, trọng điểm điều tra của Thẩm Trường Hòa chính là cô có liên quan gì đến Vinh Hằng Đường không.

Đầu tiên là lý lịch của Mạnh Nhượng Dư, cô được Mạnh Tuệ Nhiên một mình nuôi nấng. Chồng của Mạnh Tuệ Nhiên bị tai nạn chết ở công trường, nhận được một số tiền bồi thường, vì số tiền này, Mạnh Tuệ Nhiên bị người thân của chồng quấy rầy, vì để thoát khỏi cuộc sống đáng sợ đó, bà dẫn con gái Mạnh Nhượng Dư đến huyện Lâm Hồ sinh sống, sống dựa vào số tiền kia, không làm việc, cả ngày chỉ biết chơi mặt chược, thậm chí cả cơm cũng không nấu, đều do con gái bà nấu xong bung đến tận nơi. Mạnh Tuệ Nhiên không phải là người mẹ đáng tin cậy, nhưng Mạnh Nhượng Dư lại tuyệt đối là một cô gái giỏi giang nhiều mặt, từ nhỏ đến lớn thành tích vô cùng xuất sắc, các giáo viên khi nhắc đến đều dùng từ ngữ khen ngợi cô.

Sau khi Mạnh Nhượng Dư thi đại học, Mạnh Tuệ Nhiên cuối cùng cũng làm một chuyện đáng tin, dùng tất cả tiền tiết kiệm để mua nhà ở thành phố Thịnh Châu, nếu sau khi tốt nghiệp Mạnh Nhượng Dư muốn quay về đây sống, căn nhà này chính là chỗ của hai mẹ con họ, nếu cô không muốn quay về, thì bà sẽ bán nhà đi theo con gái. Ban đầu, bà đi theo Mạnh Nhượng Dư đến thành phố cô đang theo học đại học, không biết là chưa kịp thích ứng hay thế nào, Mạnh Tuệ Nhiên mau chóng quay về, trang trí đơn giản căn nhà mới mua liền dọn vào ở.

Mạnh Tuệ Nhiên vẫn ăn không ngồi rồi, tiếp tục “ngựa quen đường cũ”, mỗi ngày đều chơi mặt chược, ban đầu đánh nhỏ thua nhỏ, sau đó có lẽ bị người khác để ý, dụ dỗ bà đi đánh bạc, sau đó không rửa tay gác kiếm được, còn cầm cổ nhà cửa, cuối cùng cả căn nhà cũng mất luôn.

Lúc đó, Mạnh Nhượng Dư có vẻ hai lần, cô về nhà Mạnh Tuệ Nhiên ngoan ngoãn được một thời gian, lại mau chóng chứng nào tật nấy, vì thế tiền nợ ngày càng nhiều. Theo lý mà nói, khi nhìn thấy Mạnh Tuệ Nhiên không có tiền, người khác hẳn là không hơi đâu để ý đến bà, nhưng có một đại ca lại nhìn trúng Mạnh Nhượng Dư, muốn thông qua cách thức này bức ép Mạnh Nhượng Dư theo hắn, hiện giờ đại ca này đang gây áp lực cho Trịnh Thế Tài, hẳn ta mới phải người đi bức ép hai mẹ con Mạnh Nhượng Dư.

– Lý lịch của cô ta rất sạch sẽ đấy- Thẩm Trường Kim nhìn mấy người anh em.

Tư liệu này có giả hay không, họ đương nhiên có thể mau chóng phán đoán được, nhìn thấy tư liệu của Mạnh Nhượng Dư, Thẩm Trường Kim thậm chí đã than thở, nếu không phải có người mẹ không đáng tin như Mạnh Tuệ Nhiên, tương lai của cô ấy chắc hẳn rất tươi sáng, cô ấy giỏi giang còn xinh đẹp, quan trọng là cô ấy rất nỗ lực.

Thẩm Trường Mộc liếc nhìn Thẩm Trường Kim, không khỏi lắc đầu:

– Mạnh Nhượng Dư này rất không đơn giản.

Khi họ nhìn thấy tin tức Thẩm Trường Mộc điều tra ra được, lập tức hiểu ra anh ta ám chỉ điều gì. Mạnh Nhượng Dư là cô gái không hề có bối cảnh, lúc học đại học lên như điều gặp gió, không chỉ có mối tình vô cùng tốt đẹp, thành tích cũng không hề rớt hạng, năm nào cũng giành được học bổng bậc cao. Khi cô tốt nghiệp đại học, một vài công ty lớn đều chiêu mộ cô, nhưng cô lại từ chối để chuyên tập học lên nghiên cứu sinh. Trong lúc học nghiên cứu sinh, cô vừa đi học, vừa đến công ty thực tập, dựa vào kinh nghiệm thực tập hơn hai năm, năm cô tốt nghiệp, cô đã tự tiếp nhận một vài chiến lược

quảng cáo, một quảng cáo trong số đó nhận được thành công vang dội, bắt đầu có nhãn hàng lớn trực tiếp tìm đến cô, cô đã kiếm được rất nhiều tiền dựa vào đó.

Theo tốc độ kiếm tiền của Mạnh Nhượng Dư, Mạnh Tuệ Nhiên lại nợ thêm tiền, cô quả thật có thể trả nợ, nếu không phải Trịnh Thế Tài cố ý gây khó dễ, Mạnh Nhượng Dư hoàn toàn sẽ không quay về.

Thẩm Trường Hòa hai tay khoanh trước ngực:

– Cô ấy quay về, không chỉ do Trịnh Thế Tài gây khó dễ, còn có nhà họ Chu.

Tất cả mọi người nhìn Thẩm Trường Hòa, cách thức tìm kiếm thông tin của Thẩm Trường Hòa luôn có chỗ độc đáo, anh ta nói như vậy, nhất định đã có được tin tức cơ mật nào đó.

– Mạnh Nhượng Dư là đột nhiên từ chức, đúng không?- Thẩm Trường Hòa hỏi Thẩm Trường Mộc.

– Đồng nghiệp của cô ấy nói hình như cô ấy có đối tượng kết giao ổn định, đều tính toán ra mất cha mẹ hai bên, họ còn từng chọc cô đòi ăn kẹo cưới- Thẩm Trường Mộc suy ngẫm rồi gật đầu- Khi đó Mạnh Nhượng Dư đúng lúc nghỉ phép, họ tưởng về quê ra mắt nhà chồng, kết quả không ngờ Mạnh Nhượng Dư đột ngột đưa đơn từ chức, thậm chí ngay cả người cũng không thấy quay về lần nào.

– Trùng hợp vậy, con trai út Chu Thành Bản của Chu Tiến Ân dẫn bạn gái về nhà, hình như chuẩn bị ra mắt ông ta, nhưng mà không có kết quả- Thẩm Trường Hòa nói.

– Người kia là Mạnh Nhượng Dư?- Diệp Thanh hỏi.

Thẩm Trường Mộc nhanh trí:

– Có khả năng là vậy, Chu Thành Bản vô tình gặp được Mạnh Nhượng Dư, bị cô ấy thu hút, hai người nhanh chóng rơi vào bể tình, thậm chí còn quyết định kết hôn. Trước khi kết hôn chắc chắn phải ra mắt cha mẹ đôi bên, nhưng mà khi sắp xếp cho Mạnh Nhượng Dư gặp Chu Tiến Ân, Mạnh Nhượng Dư bị Chu Nhân nhìn trúng. Chu Nhân là người sống sót duy nhất trong sự kiện năm đó, có lẽ ông ta từng gặp Mạnh Tiêu Tiêu, khi thấy Mạnh Nhượng Dư giống hệt Mạnh Tiêu Tiêu, lập tức nảy ra ý tưởng. Mẹ cô ấy nợ một khoản tiền, Trịnh Thế Tài đúng lúc vừa ép buộc vừa dụ dỗ cô, Chu Tiến Ân dứt khoát phải thêm người đối phó hai mẹ con họ, ngoài mặt làm như để Mạnh Nhượng Dư cách xa con trai ông ta ra, mặt khác cho thấy Mạnh Nhượng Dư với họ không có quan hệ gì, về phần bên trong thế nào, cũng chỉ có họ mới rõ.

Thẩm Trường Hòa và Thẩm Trường Mộc đưa mắt nhìn nhau, dễ nhận thấy, Thẩm Trường Hòa cũng nghĩ như vậy, vì chỉ có như vậy, hết thấy mọi chuyện mới thông suốt rõ ràng.

– Có hình của Mạnh Nhượng Dư không?- Thẩm Trường Thủy nãy giờ im lặng đột nhiên hỏi.

Thẩm Trường Kim im lặng, giao tài liệu có kèm ảnh cho anh ta, anh ta vừa nhìn thấy tám ảnh, ánh mắt liền thay đổi, siết chặt tư liệu, giống như có thể thông qua chúng nhìn thấy thứ khác.

– Mạnh Nhượng Dư có mấy phần giống Mạnh Tiêu Tiêu?- Diệp Thanh hỏi.

Người từng gặp qua Mạnh Tiêu Tiêu chỉ có mỗi Thẩm Trường Thủy, đây là chuyện họ vô cùng quan tâm.

Thẩm Trường Thủy chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt anh ta sâu hun hút, còn có cảm xúc phức tạp:

– Giống nhau như đúc, như là cùng một người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Sống Hay Chết?

Tất cả họ đều nhìn Thẩm Trường Thủy, trong đầu đồng loạt hiện lên một ý niệm, trên đời này thật sự tồn tại hai người giống nhau như đúc ư? Mạnh Nhượng Dư này thật sự chỉ giống Mạnh Tiêu Tiêu hay sao? Nhưng nếu không phải vậy, thì là cái gì?

Nếu Mạnh Tiêu Tiêu không chết, vậy thì với hành vi vì Thẩm Định Trạch mà không màng đến tính mạng của cô ấy cho thấy, tình cảm của cô ấy với Thẩm Định Trạch nhất định rất sâu đậm, cho nên nếu cô ấy còn sống, nhất định sẽ quay về tìm Thẩm Định Trạch, nhưng cô ấy không có. Giả thiết khác có khả năng chính là, sự tồn tại của Mạnh Tiêu Tiêu là một âm mưu từ đầu đến cuối, nhưng nếu cô ấy thật sự là người của Vĩnh Hằng Đường, Vĩnh Hằng Đường cần gì phải Chu Nhân đi ám sát chứ? Với tình cảm lúc ấy Thẩm Định Trạch đối với Mạnh Tiêu Tiêu, cô ấy muốn ra tay với Thẩm Định Trạch, là

chuyện dễ như trò bàn tay.

Vì thế cho dù là Mạnh Tiêu Tiêu không chết, hay là Mạnh Tiêu Tiêu có thân phận “nằm vùng”, hai giả thiết này đều không thể thành lập. Huống hồ, lý lịch của Mạnh Nhượng Dư như Thẩm Trường Kim đã nói, vô cùng sạch sẽ, nếu không có chuyện đó, cô ấy hẳn là sống rất tự do thoải mái, với sự thông minh và nỗ lực của cô ấy, tuyệt đối có thể sống tốt hơn đại đa số mọi người.

Họ không báo tin tức này với Thẩm Định Trạch, mà sẽ tiếp tục điều tra Mạnh Nhượng Dư.

Trong lúc này, Thẩm Trường Kim và Thẩm Trường Mộc đã biết tình trạng sinh sống của Mạnh Nhượng Dư, hai mẹ con họ bị chủ nhà đuổi đi, đành tìm một chỗ ở tạm, Mạnh Nhượng Dư lại nhớ đến công việc ở Bích Thủy Thiên Đường. Mạnh Nhượng Dư là cô gái kiên cường, bất luận Trịnh Thế Tài bức ép thế nào, cô cũng không chịu thỏa hiệp, chỉ là nhu cầu về tiền bạc, cô dường như không muốn sống như người vô hình, mà trở nên tích cực hơn, cô rất thông minh cũng biết tiền lùi, bán nghệ không bán thân, lại có thể nhận được rất nhiều tiền thưởng. Thẩm Trường Mộc thấy được một mặt mạnh mẽ trí tuệ này của cô, làm như chỉ cần cô muốn, sẽ không có người đàn ông nào cô không tóm được, điều này làm cho Thẩm Trường Mộc nghĩ đến thái độ lúc đó của Mạnh Nhượng Dư với Hường Việt, cô là thật sự không có tâm tư, nếu cô thật sự bỏ ra chút công sức, Hường Việt nhất định không bị Dương Mỹ Na câu đi. Thẩm Trường Mộc thấy được điều này, Thẩm Trường Kim lại cảm thấy Mạnh Nhượng Dư sống không dễ dàng, thậm chí khâm phục cô giữ thân trong sạch, khiến Thẩm Trường Mộc tròn mắt.

Thẩm Trường Hòa cũng tìm hiểu được vài tin tức, anh ta phái người dùng hết mọi thủ đoạn, cuối cùng khiến Mạnh Tuệ Nhiên khai thật, hóa ra Mạnh Nhượng Dư không phải con gái ruột của bà ấy, mà do bà bỏ tiền ra mua được trong tay bọn buôn người. Đúng là bởi vì Mạnh Tuệ Nhiên không sinh được con, thân thích bên nhà chồng bà mới nín kéo không thôi, bà cầm tiền chạy trốn. Một người phụ nữ đơn độc, ít nhiều cũng cảm thấy cô đơn, bà mạng theo tiền, cũng không dám tìm đàn ông khác, mà muốn nhận nuôi một đứa bé, ma xui quỷ khiến thế nào gặp phải bọn buôn người, vì thế liền tốn mấy chục ngàn tệ mua Mạnh Nhượng Dư về.

Thẩm Trường Thủy năm đó đi theo Thẩm Định Trạch, cũng nghe Thẩm Định Trạch đề cập đến thân thế của Mạnh Tiêu Tiêu, Mạnh Tiêu Tiêu không phải con ruột của cha mẹ cô, về phần là được nhận nuôi hay là mua về cũng không biết. Ngay từ đầu ba mẹ cô ấy đối xử với cô ấy rất tốt, cũng rất quan tâm cô, nhưng kể từ khi họ sinh con của họ ra, Mạnh Tiêu Tiêu cảm thấy không được chú ý và thương yêu, cho nên cô hiếm khi nhắc đến người nhà của mình, Thẩm Định Trạch sợ cô buồn, nên cũng rất ít khi đề cập.

Mạnh Tiêu Tiêu và Mạnh Nhượng Dư tuổi tác tương đương, các cô đều là con nuôi, hơn nữa theo hồi ức của Khuru Vân Sương, họ có thể mạnh dạn suy đoán rằng: Mạnh Tiêu Tiêu, Mạnh Nhượng Dư rất có thể là chị em song sinh, mà Khuru Vân Sương còn là em gái ruột của hai người họ, họ không biết gặp phải biến cố gì, rơi vào tay bọn buôn người, Mạnh Nhượng Dư được Mạnh Tuệ Nhiên đón đi, khi đó Khuru Vân Sương còn quá nhỏ, bởi vậy không nhớ được, chỉ nghĩ bản thân có một người chị.

Khi họ báo tin tức tra được cho Thẩm Định Trạch, Thẩm Định Trạch chỉ lặng lẽ ngồi đó, dùng một ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết nhìn quét qua họ, ngay cả Thẩm Trường Thủy cũng không dám lên tiếng, chỉ cảm thấy không khí đột nhiên bị rút đi, hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

Thẩm Định Trạch hiếm khi nổi giận với họ, vì họ đều biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên, không cần anh can thiệp, họ đều có thể xử lý tốt, nhưng mà hôm nay, trong mắt Thẩm Định Trạch có vẻ thất vọng:

— Các anh là đang nói với tôi, trong thời gian này tất cả các anh đều đang tìm hiểu chuyện râu ria này?

Chuyện râu ria? Lòng họ chùn xuống, không biết nên trả lời thế nào.

Thẩm Định Trạch lại đứng lên, nhắm mắt:

— Mấy anh nghĩ Chu Tiến Ân là ai? Ông ta làm việc này thật là vì cái người bên cạnh tôi? Ông ta chỉ đang dùng cách này để hạn chế lực chú ý của mấy anh, mấy anh dồn hết tinh lực vào chuyện nhỏ này, chuyện trong tay còn có thể đích thân quản lý?

Chỉ cần không đích thân quản lý, có thể xuất hiện sơ suất, người khác sẽ lợi dụng sơ hở từ chỗ đó.

— Chúng tôi thất trách- Diệp Thanh đứng ra trước.

— Đừng có lần sau- Thẩm Định Trạch giọng nói lạnh lùng, nhưng không lạnh thấu xương như lúc nãy.

Ngoại trừ Thẩm Trường Thủy, tất cả họ đều ra ngoài. Thẩm Trường Thủy nhìn người đàn ông trước mặt, anh trưởng thành nhanh quá, làm cho người ta hiếm khi tìm được dấu vết trước kia trên người anh, mà phản ứng vừa rồi của anh, ít nhiều cũng khiến Thẩm Trường Thủy bất ngờ, hóa ra cho dù là chuyện Mạnh Tiêu Tiêu có chị em song sinh, cũng không mấy may khiến anh động lòng.

Thẩm Trường Thủy biết, lúc này bản thân ấy náy nhận lỗi đều không có ý nghĩa, là bởi vì lời nói của mình, mới khiến họ xem trọng sự tồn tại của Mạnh Nhượng Dư, nhưng nếu vừa rồi Thẩm Định Trạch đã can thiệp như vậy, thì không cần thiết phải nhắc lại:

— Chu Nhân lại xuất hiện, làm theo lời dặn lúc trước hay là...

— Làm xong chuyện bảy năm trước anh nên hoàn thành đi- Thẩm Định Trạch híp mắt.

— Vâng- Thẩm Trường Thủy gật đầu.

Khi Thẩm Trường Thủy lui ra, có chút không thể hiểu nổi Thẩm Định Trạch, nếu nói anh thật sự để ý đến Mạnh Tiêu Tiêu, tại sao lại bình thản với những

chuyện liên quan đến cô ấy như vậy. Nhưng nếu không quan tâm, sao lại cố chấp đuổi cùng giết tận Chu Nhân. Nhiều lúc Thẩm Trường Thủy thật hoài nghi, là thời gian trôi qua quá lâu, cho dù là tình cảm sâu đậm đến mấy cũng sẽ phai nhạt, hay là, Thẩm Định Trạch bị nhốt ở vị trí này quá lâu, càng lúc càng lạnh lùng vô tình.

Nhưng Thẩm Trường Thủy muốn suy nghĩ chuyện này theo chiều hướng tốt nhất, có lẽ A Trạch không quan tâm, bởi vì Mạnh Nhượng Dư không phải Mạnh Tiêu Tiêu, cho dù là chị em song sinh thì cũng vẫn là chị em, chỉ cần người đó không phải Mạnh Tiêu Tiêu, đối với Thẩm Định Trạch mà nói, đều là sự tồn tại không mấy quan trọng.

Đám Diệp Thanh hoàn toàn dẹp chuyện Mạnh Nhượng Dư sang một bên, ai làm việc nấy, tiến dần từng bước, giống như chuyện đó chưa từng xảy ra.

Hôm nay, Kim Mộc Thủy đi theo Thẩm Định Trạch đến Bích Thủy Thiên Đường, giống như lúc ấy, Thẩm Định Trạch xuất hiện, nơi đây sẽ không tiếp khách khác, lần này Thẩm Định Trạch đích thân đến, để gặp một người vô cùng thân bí, hiện tại, đây là địa điểm thích hợp để chọn.

Thẩm Định Trạch vào phòng riêng gặp nhân vật thần bí kia, đám Thẩm Trường Kim canh ở bên ngoài, vốn hôm nay người đến là Diệp Thanh, nhưng Thẩm Trường Thủy lại chủ động yêu cầu được đến đây, về nguyên nhân, có lẽ trong lòng mọi người đều hiểu, nhưng làm như không biết.

Trên mặt Thẩm Định Trạch che giấu cảm xúc, trong lòng cũng hiểu được, tin tức hôm nay không chỉ ảnh hưởng đến Trường Sinh Đường, thậm chí có thể ảnh hưởng đến vận mệnh tương lai của thành phố Thịnh Châu. Theo lời đối phương, chính phủ đã sớm bất mãn với thành phố này, loại bất mãn này chất chứa nhiều năm, hai nhà Thẩm-Chu chính là đầu sỏ ở đây, đầu trí so đúng với chính phủ từ lâu, không để phía chính phủ chiếm được chút lợi lộc nào. Không phải chính phủ vô dụng, mà là nhiều năm qua nhiều nơi trên cả nước xảy ra nhiều chuyện, hoàn toàn không rành xử lý chuyện ở đây, huống chi nơi này hình thái phức tạp, không phải một sớm một chiều là có thể dàn xếp xong, hiện giờ xem ra, chính phủ đã chuẩn bị bắt tay vào giải quyết rồi. Ít ngày nữa, nơi này sẽ xuất hiện một nhân vật mới được phái tới, nghe nói người này từng xử lý rất nhiều vụ án lớn trong cả nước, có vài vụ chấn động cả quốc tế, đặc điểm tính cách lớn nhất của người này chính là công chính liêm minh, ai cũng không mua chuộc được.

Người hẹn gặp Thẩm Định Trạch đã rời khỏi, lời cần nói đã nói hết, về phần Thẩm Định Trạch làm thế nào, tương lai ra sao, đều không liên quan đến đối phương, hợp tác giữa họ chỉ là trao đổi thông tin mà thôi.

Thẩm Định Trạch một mình ngồi trong phòng, ngón tay gõ nhịp lên bàn, sắc mặt âm u, không biết đang nghĩ gì. Ba người Kim Mộc Thủy đẩy cửa đi vào, ra hiệu họ có thể rời khỏi đây, hôm nay Thẩm Định Trạch ở trong này động tĩnh không nhỏ, mà họ đã âm thầm xử lý xong xuôi, tuyệt đối không để ai biết người Thẩm Định Trạch đến gặp là ai.

Ngay giờ phút này, có người gõ cửa, mà cửa vốn chỉ khép hờ. Đám Thẩm Trường Kim gần như có cùng phản xạ sò vào vị trí bên hông, cảnh giác nhìn ra cửa, bên ngoài đều là người của họ, giờ phút này người có thể xuất hiện, chỉ có thể là của Bích Thủy Thiên Đường, mà cửa ra vào tầng này đều có người canh giữ, ông chủ cũng cam đoan không có vị khách nào khác, người này xuất hiện chỉ có thể đã núp ở một trong những căn phòng ở tầng này từ trước, hơn nữa còn có thể tránh né kiểm tra lúc này của họ.

Cánh cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Mạnh Nhượng Dư tay cầm một chai rượu đóng gói vô cùng tinh xảo, cô cười nhìn Thẩm Trường Kim:

— Cảm ơn anh lần trước đã đưa tôi về nhà.

Câu nói này của Mạnh Nhượng Dư, như thể cô và Thẩm Trường Kim rất thân thiết, khiến anh ta hơi xấu hổ, nhìn quanh một hồi, phát hiện họ đều không lên tiếng, khi Mạnh Nhượng Dư tiếp tục bước đến, anh ta đưa tay cản lại.

Mạnh Nhượng Dư ánh mắt sâu thẳm nhìn tay của Thẩm Trường Kim, càng làm anh ta thêm xấu hổ, vị trí tay của anh ta, đúng lúc chặn ngay ngực cô, tuy rằng chưa đụng chạm, nhưng bị ánh mắt đó của cô đảo qua, giống như có hương vị khác. Thẩm Trường Kim lúc này ước gì mình có thể lập tức rút tay về, nhưng lại không thể, chỉ có thể quay đầu đi, mắt không thấy lòng không phiền:

— Cô Mạnh, nơi này không phải nơi cô nên đến.

Mạnh Nhượng Dư nhẹ nhàng quan sát Thẩm Trường Kim, lập tức không nhìn anh ta nữa, cô chậm rãi đưa mắt nhìn Thẩm Định Trạch ngồi ở góc bên trong. Anh mặc comple đen, ngay cả áo sơ mi bên trong cũng màu đen, anh không nhúc nhích, thật giống như trong này chỉ có mình anh, và anh từ đầu đến cuối đều không để ý có lần nào, giống như sự tồn tại của cô quá mức nhỏ bé, không đủ khiến anh bỏ ra nửa phần chú ý.

Toàn thân người đàn ông đó có một loại khí chất dừng tiếp cận, là khí chất không phải năng lượng, không phải áp bức người khác, mà là khiến người khác tự nhiên cảm nhận được, con người này không phải người bản thân có thể tiếp cận, anh chỉ thuộc về riêng anh. Loại sức hút chỉ được ngắm từ xa ấy, giống như sự cảm dỗ của hoa anh túc, càng không dám đến gần, càng bị mê hoặc, tình nguyện trả giá hết thảy chỉ để được đến gần, cho dù thịt nát xương tan, chỉ cầu giấy lát khác biệt người thường.

— Cậu Thẩm, có vài lời tôi muốn một mình nói với anh, không biết có thể không?- Mạnh Nhượng Dư cười khê.

Thẩm Định Trạch chẳng thèm liếc mắt nhìn cô, càng đừng nói sẽ đáp lại. Ba người Kim Mộc Thủy chờ đợi Thẩm Định Trạch căn dặn, nhìn thấy thái độ anh lúc này, Thẩm Trường Mộc mốc sủng ra, chìa vào đầu của Mạnh Nhượng Dư:

— Cô Mạnh mời ra ngoài!

Mạnh Nhượng Dư đầu bị dí súng, nhưng cô không có ý định lùi về hay rời đi:

— Tôi nghĩ các anh điều tra tôi lâu như vậy, ít nhiều gì cũng có chút hứng thú với tôi, không ngờ là tôi nghĩ sai rồi. Nhưng mà chúng ta đều ở trong này, rất

nhiều thông tin tôi muốn chính miệng nói, chắc chắn sẽ chân thật hơn rất nhiều những thứ các anh điều tra, các anh thật sự không có hứng thú tâm sự với tôi à?

– Cô Mạnh, mời, tôi không thích lặp lại lần thứ ba- Họng súng của Thẩm Trường Mộc chạm vào đầu cô.

Mạnh Nhượng Dư như không nghe thấy lời nói của anh ta, chỉ nhìn Thẩm Định Trạch:

– Đã sớm nghe qua cậu Thẩm máu lạnh vô tình, cho dù đối với cô Khuru khác biệt, nhận được ngón tay gửi tới cũng rất thờ ơ, thậm chí còn nói rằng, bất luận là ai, gặp phải tình huống này, anh cũng sẽ không phải nhân lực đi tiếp cứu. Tôi đúng là vinh hạnh, có thể tự mình thể nghiệm sự máu lạnh vô tình của cậu Thẩm. Nhưng mà, chúng tôi như vậy cũng liền thôi, đám đàn em vào sinh ra tử với anh mà cũng đối đãi như thế, không khỏi khiến người khác thất vọng.

Ngay cả Thẩm Trường Kim cũng nghe ra được ẩn ý trong lời nói của cô, hiện giờ thật sự đang nói những người sống trong dầu sôi lửa bỏng vì Thẩm Định Trạch, chính là trắng trợn chia rẽ họ.

Thẩm Định Trạch cuối cùng cũng chậm rãi nhìn về phía cô, không chút quan tâm đến kẻ ly gián của cô, anh là người thế nào, những người bên cạnh anh đều rõ hơn ai hết, không tới lượt người khác đến chia rẽ, trên mặt anh không có biểu cảm, ánh mắt cũng lạnh lẽo, thật giống như con người anh không có nhiệt độ ấm áp nào, có một loại hương vị không thuộc về người sống:

– Nếu đã biết kết cục của người bên cạnh tôi, còn dám tự mình đến, cô Mạnh rất tự tin nhỉ!

Mạnh Nhượng Dư nhẹ nhàng đẩy súng của Thẩm Trường Mộc ra, đi tới vị trí đối diện với Thẩm Định Trạch, ngồi xuống, Thẩm Trường Mộc nhìn Thẩm Định Trạch, lặng lẽ thu súng lại, nhưng mà ánh mắt càng thêm cảnh giác, dường như chỉ cần cô có hành động gì sai trái, sẽ giải quyết cô ngay tại chỗ.

Mạnh Nhượng Dư nâng ly rượu đặt trên bàn, trong mắt có hơi tiếu nụ cười, nhất định không thể uống nó. Cô giương mắt, nhìn thẳng vào người ở đối diện:

– Không phải tôi tự tin, mà là các anh tự chủ trương điều tra tôi, khiến tôi không thể không đích thân đến, thần tiên giao đầu người phạm tội mạng. Tôi chỉ là người trần mắt thịt, chỉ muốn sống bình an hạnh phúc, nhưng không ngờ đến năm xui tháng hạn, khi không bị lôi vào trong này, rốt cuộc không thoát thân được.

Thẩm Định Trạch bình thản nhìn cô một cái, làm như lười lên tiếng.

– Nếu không có chuyện khó hiểu đó, tôi đang làm việc ở một công ty lớn, sáng chín chiều năm, sống một cuộc sống phong phú thoải mái, nhưng mà hiện giờ tình trạng thật sự của tôi ngay cả chỗ ở cố định cũng không có, không những chịu sự áp bức của Trịnh Thế Tài, còn phải đối mặt với sự đe dọa của Vĩnh Hằng Đường.

– Là tôi kêu mẹ cô đi đánh bài đi vay nặng lãi, hay là tôi phải người chèn ép cô cách xa Chu Thành Bản?

– Đều không, nhưng đều là vì anh.

Thẩm Định Trạch nhếch môi, nụ cười nửa miệng ấy khiến anh hấp dẫn đến cực hạn, như một hoàng tử thần bí từ trong bóng tối bước ra, chính tà bất định, tràn ngập huyền bí mông ảo:

– Cô có biết người trước đó dùng loại thái độ này nói chuyện với tôi đi đâu rồi không?

– Tôi và người đó chắc chắn không giống, bởi vì tôi có giá trị với anh- Mạnh Nhượng Dư ánh mắt phát sáng.

– Vậy sao?

Giọng anh cực nhẹ, hành động lại nhanh như tia chớp, ngay khi tiếng nói rơi ra, anh đã đứng trước mặt cô, súng trong tay chia lên đầu cô:

– Cô rất tự tin, nhưng tôi không thích.

– Là bởi vì gương mặt này của tôi?- Mạnh Nhượng Dư tròn mắt nhìn anh- Khi Chu Thành Bản đưa tôi về nhà, một người trong số họ nhìn thấy tôi liền thay đổi sắc mặt, bởi vì tôi trông giống người nào đó sao? Người đó có quan hệ thế nào với anh? Là người yêu cũ của anh? Hay là mối tình đầu?

– Cô nói quá nhiều, tôi cũng không thích.

Thẩm Định Trạch bóp cò, anh nhìn thấy ánh mắt cô lấp lánh, thần thái trấn tĩnh tự nhiên đó giống như bị xé rách, cuối cùng không duy trì được sự bình tĩnh tròn đầy:

– Hóa ra lần này không có đạn, cô đoán xem, phát súng tiếp theo có đạn hay không? Đoán đúng tôi sẽ cho cô một cơ hội, đoán sai, cô đừng hòng rời khỏi đây.

Anh giọng điệu bình tĩnh, không có chút tiếu nụ cười khi lần này không bắn được cô, càng không có hứng thú, giống như bất cứ kết quả nào với anh cũng không thành vấn đề, dù sao đây chỉ là một người không quan trọng.

Chương 10: Luôn Chỉ Dùng Một Phụ Nữ

Mạnh Nhược Dur toại nguyện rời khỏi phòng, ba người Thẩm Trường Kim đồng thời nhìn khẩu súng trong tay Thẩm Định Trạch, vừa rồi Thẩm Định Trạch buộc Mạnh Nhược Dur đoán, Mạnh Nhược Dur đoán phát tiếp theo sẽ có đạn, Thẩm Định Trạch im lặng chốc lát, thu súng về, hành vi này dường như đã chứng minh suy đoán của Mạnh Nhược Dur là đúng, nhưng điều này khiến họ vô cùng kinh ngạc, súng của Thẩm Định Trạch lại có một phát không có đạn.

Thẩm Định Trạch không chút để ý nhìn họ, súng trong tay anh quay cuồng như món đồ chơi, đột nhiên anh nắm súng, chậm rãi giơ lên, chia vào Thẩm Trường Mộc:

– Anh có muốn đoán bên trong có đạn không?

– Không muốn, tuyệt đối không- Thẩm Trường Mộc lập tức giơ hai tay lên đầu hàng.

Thẩm Định Trạch cười giễu, thu súng về, đặt nó vào chỗ ban đầu.

Thẩm Trường Mộc vừa nghe giọng điệu của Thẩm Định Trạch, lập tức biết giờ phút này tâm trạng anh khá tốt, vì thế bước đến hỏi:

– Anh thật sự tin lời Mạnh Nhược Dur?

Cô gái kia khá thông minh, có lẽ là biết được mục đích tiếp cận của cô không thể giấu được họ, nên dứt khoát nói rõ người của Chu gia kêu cô tiếp cận Thẩm Định Trạch, hơn nữa còn ám chỉ bản thân cô có giá trị tồn tại, ngoài mặt cô có thể là người của Vĩnh Hằng Đường, sau đó làm việc cho họ, dù sao nếu cô ở bên cạnh Thẩm Định Trạch, có thể truyền tin cho họ, tin tức này thật hay giả, cô hoàn toàn có thể không chế được.

Thẩm Định Trạch không trả lời câu hỏi này, mà hỏi ngược lại anh ta:

– Anh cảm thấy loại phụ nữ như cô ta sẽ thật lòng tình nguyện làm việc cho người khác sao?

Thẩm Trường Mộc lắc đầu ngay, loại người như Mạnh Nhược Dur, ai có thể để cô ta sống tốt, cô ta liền với kẻ đó, cô ta vĩnh viễn biết bản thân nên lựa chọn con đường nào, là loại phụ nữ lý trí đáng sợ. Giống như cô từ chối trở thành nhân tình của kẻ khác, đây bởi vì mọi thứ vẫn còn nằm trong phạm vi khống chế, một khi cô ta không còn sự lựa chọn nào, cô ta sẽ tình nguyện thôi, hơn nữa còn có thể đủ điều kiện ở bên cạnh nhiều người đàn ông.

– Đi thôi- Thẩm Định Trạch nói.

Đám Thẩm Trường Kim lập tức im lặng đi theo, không thể không nói, hôm nay đã xảy ra chuyện, khiến ba người họ trong lòng mơ hồ vô định, hoàn toàn không có điểm dừng, cho dù Mạnh Nhược Dur trông giống Mạnh Tiêu Tiêu, với Thẩm Định Trạch mà nói không có chút ảnh hưởng. Thậm chí Thẩm Trường Mộc đã có suy nghĩ xấu xa rằng Mạnh Tiêu Tiêu năm đó chết như vậy mà tốt, không chỉ khiến Thẩm Định Trạch ngày càng lớn mạnh, ngày càng kiên cố, còn khiến Thẩm Định Trạch không còn nhọc nhằn, trở thành một người quả quyết chân chính.

Thẩm Trường Kim ngồi cùng xe với Thẩm Định Trạch, Thẩm Trường Mộc thì đi cùng Thẩm Trường Thủy. Thẩm Trường Mộc lái xe, ngón tay gõ nhịp lên vô-lăng:

– Thế nào, có kết luận chưa?

– Gì?- Thẩm Trường Thủy nãy giờ im lặng đột nhiên giương mắt nhìn lên vị trí ghế lái.

– Đừng nói hôm nay anh chủ động đến đây là không có tâm tư khác, Mạnh Nhược Dur có phải Mạnh Tiêu Tiêu không?- Thẩm Trường Mộc mỉm cười.

– Rất giống- Thẩm Trường Thủy đôi mắt tối lại- Thậm chí có thể nói là giống nhau như đúc, nhưng không phải cùng một người.

– Anh xác định?

– Lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Nhược Dur tôi đã cảm nhận ra hai cô ấy hoàn toàn là hai người khác biệt- Thẩm Trường Thủy gật đầu- Họ trông rất giống, nhưng cảm giác lại rất khác, trên người Mạnh Nhược Dur có một loại sành sỏi rất rõ ràng, đó là do hoàn cảnh sống tạo ra ảnh hưởng với cô ấy, loại từng trải ấy không thuộc về lý trí chín chắn vào độ tuổi này, cô ấy phát huy loại khí chất này rất tuyệt, không làm người ta ghét, ngược lại càng gây ấn tượng bí ẩn, tăng thêm mấy phần phong tình, theo phương diện này mà nói, cô hơn Mạnh Tiêu Tiêu rất nhiều, loại hương vị bị thời gian thôi thúc hóa này như chai rượu ngon được ủ nhiều năm. Mạnh Tiêu Tiêu không phải như vậy, cô là người chỉ cần nhìn là biết cô đang vui vẻ hay tức giận, nhìn thấy cô sẽ cảm thấy rất dễ chịu, khi cô cười, anh sẽ cảm thấy cả thế giới thêm phần rạng rỡ, cô ấy như ánh dương vậy, rải rác khắp nơi sau cơn mưa, cô ấy rất thuần khiết, thuần khiết đến độ ngốc nghếch.

Thẩm Trường Mộc nhũn mày, anh nghe ra được Thẩm Trường Thủy rất có hảo cảm với Mạnh Tiêu Tiêu, nhưng mà người nọ đã qua đời nhiều năm, anh không muốn đánh giá gì cả, hiện tại họ nghe kể những chuyện Mạnh Tiêu Tiêu đã làm còn cảm thấy rung động, có thể nghĩ lúc ấy Thẩm Trường Thủy bị vây khốn trong tình cảnh đó đã kinh ngạc cảm động thế nào, có hảo cảm với Mạnh Tiêu Tiêu cũng không có gì lạ.

– Hôm nay phản ứng của anh Trạch khiến tôi rất bất ngờ- Thẩm Trường Mộc chuyển đề tài.

– Tôi cũng rất bất ngờ- Thẩm Trường Thủy giọng trầm lắng, dứt lời anh rút ra điều thuốc, không rõ là khó chịu hay thế nào, nhưng nhìn thấy một khuôn mặt quá mức tương tự như vậy khiến anh chấn động, nhưng Thẩm Định Trạch lại xem cô như người xa lạ, loại suy nghĩ này hình như không nên, chỉ là vì cô gái với nụ cười tươi như hoa kia mà cảm thấy không cam lòng.

Thẩm Trường Mộc cười cười:

– Hiện tại tôi lại cảm thấy thái độ trước kia của anh Trạch với Mạnh Nhược Dư chắc chắn là cố ý, chẳng phải sao, vậy thì sẽ làm cho Chu gia cảm thấy cô ấy có giá trị?

Chu gia xem Mạnh Nhược Dư như quân cờ, họ làm sao không thể xem Mạnh Nhược Dư thành quân cờ được?

Thẩm Trường Thủy nghe xong không nói gì, chỉ im lặng hút thuốc.

Mạnh Nhược Dư và Mạnh Tuệ Nhiên lại bị người ta đuổi đi, Trịnh Thế Tài đến quây hai lần, lần này hàng xóm xung quanh không chú ý lời nói nữa, dùng các loại từ ngữ thô tục chửi mắng hai mẹ con cô, kêu họ mau chóng dọn đi. Họ không phản bác nửa lời, lặng lẽ thu dọn hành lý, rời khỏi đó, tìm được một khách sạn giá rẻ, vào ở.

Buổi tối khi đi ngủ, Mạnh Nhược Dư ôm chặt mẹ mình, bởi vì cô cảm thấy cơ thể bà đang run rẩy, giống như bị nhốt trong một nơi lạnh lẽo, làm thế nào cũng không không chế được cơ thể rét run:

– Mẹ, mẹ đừng sợ, hết thảy sẽ trôi qua thôi, hết thảy rồi sẽ chấm dứt.

Mạnh Tuệ Nhiên nghe vậy, chỉ khóc, tiếng khóc ngày càng lớn, ngày càng thê lương.

Ánh mắt của Mạnh Nhược Dư, trong bóng đêm càng thêm rực rỡ, trong lòng cô biết rõ, đây là người của Vinh Hằng Đường ép cô phải hành động, buộc cô nghĩ ra cách tiếp cận Thẩm Định Trạch. Nếu Vinh Hằng Đường là “đám rông” thì Trường Sinh Đường chính là “hang cọp”, cô chỉ là từ một nơi ăn thịt người đi tới một nơi ăn thịt người khác, đối với cô mà nói chẳng gì khác biệt.

Ngày hôm sau, Thẩm Định Trạch tham dự một bữa tiệc, khách mời đều là nhân vật nổi tiếng thành phố, Thẩm Định Trạch ra ngoài không khoa trương như hồi đó, nhưng vẫn được chú ý. Bởi vì người đến đây không sang thì giàu, vào cửa kiểm tra đặc biệt nghiêm ngặt, cho dù dưới tình huống như vậy, đoàn người của Thẩm Định Trạch cũng là trực tiếp đi vào, không ai dám đến ngăn họ, hơn nữa hôm nay họ lại là đối tượng được bảo vệ hàng đầu.

Thẩm Trường Kim, Thẩm Trường Mộc và Diệp Thanh đi theo Thẩm Định Trạch, Thẩm Trường Thủy và Thẩm Trường Hòa ở lại Trường Sinh Đường xử lý công việc, Thẩm Định Trạch đã đến, chủ nhân bữa tiệc hôm nay lập tức bỏ hết công việc trong tay, chạy ra đón tiếp.

Thẩm Định Trạch đối xử với người khác lạnh nhạt không thân, nghe danh đã lâu, cho dù như thế, họ vẫn cố gắng tìm đề tài bắt chuyện, hiện giờ ở thành phố Thịnh Châu có một câu danh ngôn: Bạn có thể đắc tội Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không thể đắc tội Thẩm Định Trạch. Thứ nhất là bởi vì uy danh của Trường Sinh Đường, thứ hai chính là vì tính cách ngoan cố lạnh lùng vô tình của Thẩm Định Trạch.

Khi Thẩm Định Trạch xoay người, chủ nhân bữa tiệc lập tức đi về phía Chu Thành Nghị chào hỏi, hiện giờ hần phụ trách công việc lớn nhỏ trong ngoài của Vinh Hằng Đường, bên ngoài đã sớm xem hắn là chủ nhân của Vinh Hằng Đường, dù sao Chu Tiến Ân không nghỉ hưu, nhưng tuổi tác cũng đã lớn, Vinh Hằng Đường sớm muộn gì cũng sẽ hoàn toàn nằm trong tay của Chu Thành Nghị.

Một người đàn ông quần áo đắt tiền bước đến ngăn Thẩm Định Trạch lại:

– Không biết tôi có vinh hạnh uống vài ly với cậu Thẩm không?

Thẩm Định Trạch thờ ơ nhìn qua, người đàn ông đó tuy rằng cố gắng duy trì nụ cười bình thường, nhưng cơ thể lại vô cùng cứng nhắc, nụ cười cũng thật miễn cưỡng, giống như là cổ lấy dừng khí bước đến đây. Thẩm Định Trạch nhàn nhã nhìn đối phương, không nói gì, người nọ vì vậy mà sắc mặt trắng bệch.

Một cô gái lúc này bước tới, đứng bên cạnh người đàn ông:

– Cậu Thẩm vẫn chưa từ chối, chứng tỏ anh có vinh hạnh này, đi lấy rượu đi!

– Sao tôi không biết mình có ý này?- Thẩm Định Trạch dời mắt sang Mạnh Nhược Dư.

Mạnh Nhược Dư vẻ mặt hơi cứng đờ, Thẩm Định Trạch chuẩn bị dẫn người rời đi, cô chỉ ngạc nhiên một giây, lập tức đuổi theo. Diệp Thanh âm thầm dùng áo vest che súng chia vào cô, về mặt lạnh lùng:

– Cô Mạnh, súng không có mắt.

Mạnh Nhượng Dư cũng không lui lại, chỉ là nhìn Diệp Thanh cười cười:

– Đúng vậy, súng đạn không có mắt. Đa phần người tới đây hôm nay, đều là bạn của các anh, nếu tôi xảy ra chuyện gì, họ chắc là sẽ không thờ ơ đứng nhìn mà chạy đến giúp đỡ.

Diệp Thanh mặt lạnh hơn cả lạnh, một khi cô xảy ra chuyện gì, người khác sẽ nhân cơ hội. Hôm nay người có thể tới nơi này mang theo vũ khí không có bao nhiêu, đúng lúc đều ước gì Thẩm Định Trạch có thể biến mất, một khi cô bị mình bắn, người khác liền mượn danh nghĩa “hỗ trợ” tiến hành nổ súng, súng đạn không có mắt, bị thương đến ai đều có thể tha thứ.

Thẩm Trường Kim, Thẩm Trường Mộc đều nhìn Mạnh Nhượng Dư, cô gái này lá gan không phải lớn bình thường đâu.

Thẩm Định Trạch cuối cùng cũng lên tiếng, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên:

– Cô Mạnh, chúng tôi muốn đi vệ sinh, cô cũng có hứng thú đi cùng à?

– Nhà vệ sinh nam và nữ đều cùng một hướng, cậu Thẩm sẽ không ngang ngược đến mức không cho phép người khác đi chứ!- Mạnh Nhượng Dư mỉm cười nhìn anh.

– Vậy xin cứ tự nhiên- Thẩm Định Trạch ánh mắt hơi lạnh.

Nhưng mà, khi Thẩm Định Trạch mới vừa bước vào nhà vệ sinh nam, Mạnh Nhượng Dư không chút do dự đi theo vào, Diệp Thanh động tác mau lẹ, anh vẫn luôn đề phòng Mạnh Nhượng Dư, ai ngờ cô lại giẫm gót giày nhọn lên giày anh, hành vi này hoàn toàn chọc giận Diệp Thanh.

– Ra ngoài- Thẩm Định Trạch cười cười.

Giọng nói kia bình thường như thế, lại khiến Diệp Thanh nói tay, cùng Thẩm Trường Kim và Thẩm Trường Mộc đi ra ngoài, một người đứng canh trước cửa nhà vệ sinh, hai người kia đi đến đến đầu hàng lang thông đến nhà vệ sinh, không cho bất cứ ai có cơ hội đến gần.

Thẩm Định Trạch tay khoanh trước ngực, dựa vào bệ bồn rửa, nheo mắt:

– Cô Mạnh đúng là trí nhớ kém.

– Không lẽ anh lại muốn kêu tôi đoán hôm nay trong súng của anh có đạn hay không?- Mạnh Nhượng Dư từng bước đi tới gần anh.

– Cùng một trò chơi, tôi không thích chơi hai lần- Thẩm Định Trạch nhếch môi cười.

Mạnh Nhượng Dư thở dài:

– Tôi có tư cách tham gia vào trò chơi của anh sao? Anh có thể thử lần nữa, nói không chừng tôi có giá trị làm anh phải kinh ngạc đấy.

Trong lòng cô hiểu, anh không chủ động phái người tìm cô, chính là không cảm thấy hứng thú với lời đề nghị lần trước của mình. Cô triển lãm giá trị của bản thân như một món hàng, anh lại không thèm để ý, đây hiển nhiên khiến cô rất bất ngờ.

Thẩm Định Trạch vẫn là thái độ không chút để ý:

– Tôi không phải Chu Tiến Ân, sẽ cảm thấy một người phụ nữ có thể khuấy đảo sóng lớn bao nhiêu, cô tính nhầm rồi.

– Vậy ư?- Cô đi đến trước mặt anh, ánh mắt biết cười, giống như một con hồ ly thông minh và gian xảo- Vậy chi bằng anh khai quật giá trị của tôi ở phương diện khác?

Những ngón tay thon dài xinh đẹp của cô chậm rãi vươn tới gần anh, giữa đường bị anh bắt lấy, không cho cô tiếp tục động tác nữa, cô cười tùy tiện hơn:

– Mềm không? So với bàn tay người phụ nữ của anh thì thế nào?

Thẩm Định Trạch buông tay cô ra, về mặt lạnh nhạt hơn.

Cô lại như không phát giác ra mùi người lạ dừng tới gần của anh, càng thêm sát vào anh, toàn thân như dán vào người anh, tư thế mờ ám lại mê hoặc:

– Nghe nói bên cạnh anh chỉ có một người phụ nữ, điều này rất không phù hợp với thân phận của anh, hơn nữa luôn chỉ dùng một người, không cảm thấy rất không hứng thú à? Phụ nữ phải có thật nhiều, mới biết được tốt xấu.

Ngón tay cô ám muội vẽ vòng lên ngực anh, cũng ngày càng xấu xa hơn, mở cúc áo đầu tiên, sau đó là chiếc cúc thứ hai, tay theo đó luồn vào bên trong mơn man da thịt anh.

Thẩm Định Trạch cúi xuống nhìn cô, nhìn thẳng vào mắt cô, giống như muốn từ bên trong tìm ra được chút gì.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đàn Ông Luôn Không Thích Người Phụ Nữ Của Mình Mặc Đồ Của Đàn Ông Khác

Thẩm Định Trạch không có bất cứ hành động gì, như là đang mặc kệ hành vi của cô, chỉ là mặt anh không chút thay đổi, mặt hơi nhấp nháy một chút, bình tĩnh nhìn cô:

– Chơi vui không?

Tiếng anh trầm thấp, giọng điệu bình tĩnh lộ ra hai phần đen tối, động tác Mạnh Nhượng Dư không ngừng, trượt đến “tiểu đầu đỏ” trước ngực anh, ngón cái và ngón trỏ day day, dùng vẻ mặt quyến rũ mê người nói với anh:

– Tôi không có chơi.

Nếu anh không ủng hộ cô làm giá trị của quân cờ, vậy thì cô sẽ để anh nhìn thấy giá trị khác của cô, cô chính là đang chứng minh bản thân còn có tác dụng khác, cô phải sống sót, tuy rằng không biết sống sót có ý nghĩa gì, nhưng dù sao cũng phải cố gắng, mới không uổng phí khi đến thế giới này.

– À?- Anh nở nụ cười.

Mạnh Nhượng Dư ghé sát vào anh, kể tai anh nói nhỏ:

– Không phải anh đến nhà vệ sinh giải quyết nhu cầu à? Hay là tôi giúp anh nhé!

Theo giọng nói cô rơi xuống, tay cô rút khỏi ngực anh, áo sổng hơi hỗn độn khiến anh gây nghiến đến tận cùng, không chế dục vọng, bức bách người khác không ngừng lao vào anh, sức hấp dẫn quý dị lại nguy hiểm kia quả thật muốn mạng người, nhưng chỉ muốn đến gần, cho dù phải trả bằng bất cứ giá nào.

Tay cô từ từ trượt xuống, dừng lại bên thắt lưng ở hông anh, tháo nó ra. Cô biết cái gì nên chạm cái gì không, nếu giờ phút này cô đụng vào cây súng trên người anh, với tốc độ hành động của anh, thật sự có thể nơi này chính là chỗ chết của cô, chết ở nhà vệ sinh nam, thật sự rất thảm, cũng không có lợi, cô rất quý trọng sinh mạng của chính mình. Thắt lưng được tháo ra, tay trái của cô theo vạt áo trượt vào trong, gợi cảm vuốt ve cơ thể anh, tay phải trực tiếp luồn xuống bên dưới, khi đụng đến quần lót của anh, còn có ý kéo bung dây chun một chút.

Cái búng nhẹ nhàng ấy, không hiểu đã khiêu khích dây thần kinh nào, anh cúi xuống nhìn cô, cô nhìn ngược lên nhìn anh, bốn mắt giao nhau, ai cũng không dời mắt, không có khiêu khích, không có dỗi đầu, chỉ đơn thuần là ánh mắt đã đến cực hạn.

Cho đến khi tay cô luồn vào bên dưới chiếc quần lót, đụng đến nơi bí ẩn mềm mại kia, tay của Thẩm Định Trạch hơi giật lên, nhưng mà không nói gì cũng không làm gì. Đầu ngón tay của cô nhẹ nhàng đụng chạm, chậm rãi vân vê, lại nắm trọn nó, cô làm như rất có kinh nghiệm, biết làm thế nào phục vụ “nó” thoải mái, từ từ, nó cuối cùng cũng ngóc đầu lên, nhiệt độ tăng cao trong lòng bàn tay cô, cùng lúc đó dần dần biến thành lớn hơn.

Cô dường như mỉm cười, tỏ vẻ hài lòng nào đó với hành vi của chính mình.

– Cô thích như vậy?- Thẩm Định Trạch giọng thật lạnh, khóe miệng vẫn nhếch lên như cũ.

– Tôi thích hay không không quan trọng, quan trọng là anh thích- Mạnh Nhượng Dư nắm thứ đó trong tay, như đang do dự, kéo quần anh xuống.

Thời điểm cô vừa chuẩn bị hành động, Thẩm Định Trạch đột nhiên nắm lấy cơ thể cô, chỉ một cử động, anh đã đặt cô ngồi lên bệ rửa mặt. Tay anh mau chóng tách hai chân cô ra, hạ bộ hướng giữa hai chân cô xông tới, tay thì xé rách phần lễ phục nửa thân trên của cô, anh nói:

– Tôi thích vậy hơn.

Đằm bị anh xé rách, hai tay cô cố gắng quơ quào thứ gì đó có thể giữ thăng bằng cơ thể mình, nhưng vô ích, phần dưới của anh cứ va chạm vào cô, hai đùi cô đóng đũa qua lại, đôi giày cao gót màu đỏ không ngừng va vào thành bệ rửa mặt, theo nơi bí ẩn đồng thời truyền đến cảm giác hưng phấn cùng đau rất khi dây lưng của anh ma sát vào cơ thể, không biết là thống khổ nhiều hơn hay là vui sướng nhiều hơn.

Theo giày cao gót bên chân phải tuột ra, cảm giác sung sướng ấy xông lên tới đỉnh, hai tay cô run rẩy vô lực, ngã ra phía sau. Thẩm Định Trạch ôm lấy cơ thể cô, toàn bộ cô chống đỡ vào một bàn tay anh, anh hưng ác đùa nghịch nơi tròn đầy trước ngực cô, còn không thỏa mãn nên dùng răng cắn một

cái, lưu lại vết đỏ cùng dấu răng.

Sau khi xong việc, anh lùi ra sau, cười khẩy, trong nụ cười chỉ có lạnh lẽo, anh nhìn cô như món hàng nào đó, đưa tay vỗ vào mặt cô:

– Đây đều là thứ tôi thích, cô nói đúng, một phụ nữ làm sao thỏa mãn được tôi? Nhưng đáng tiếc quá, tôi chê cô bẩn.

Thẩm Định Trạch nói xong không thèm liếc nhìn cô thêm nữa, vừa thắt lại dây lưng vừa đi ra ngoài, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, chỉ có chất lỏng thấm ra ở đáy quần, chứng minh vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Mạnh Nhượng Dư cười, cô đưa tay chạm vào giữa hai chân mình, trên ngón tay rõ ràng có chất lỏng, không rõ là của cô, hay là của Thẩm Định Trạch. Nhưng anh biểu đạt rất rõ ràng, tuy rằng anh không phải loại người ai đến cũng không từ chối, càng không từ chối “nữ sắc”, anh vô cùng vui vẻ khi có phụ nữ thông qua phương thức này khiến anh sung sướng, chỉ là loại phụ nữ như cô, chỉ xứng làm cách lớp quần, bởi vì anh rất kính trọng cô.

Thẩm Định Trạch về mặt vô cùng bình thường đi ra ngoài, giống như chưa từng có gì xảy ra, Thẩm Trường Kim và Thẩm Trường Mộc lập tức theo sau, chỉ là họ mới định đi, Thẩm Định Trạch quay lại nhẹ nhàng liếc họ một cái. Vì thế Kim và Mộc không đi theo nữa, nhìn anh đi khỏi, hai người họ đưa mắt nhìn nhau, đi ra chỉ có mỗi Thẩm Định Trạch, với tính cách của Mạnh Nhượng Dư mà nói thì không đúng, mà ý tứ của Thẩm Định Trạch rõ ràng kêu họ vào trong xử lý.

Xử lý cái gì? Thẩm Trường Kim trong lạnh chợt lạnh, không lẽ anh Trạch ghét cô Mạnh quá phiền, đã giải quyết cô rồi?

Thẩm Trường Mộc vuốt cằm, vừa rồi lúc anh Trạch đi vào, hai cúc áo sơ mi trong để mở à? Sao anh nhớ không phải như vậy nhỉ?

Họ đi vào nhà vệ sinh, hai người đồng thời trợn mắt, Mạnh Nhượng Dư đang xoay người nhất giây rồi mang vào, nửa phần trên lễ phục của cô đã bị xé nát, da thịt nửa bên trái lộ hết ra ngoài, mà tóc tai cũng bù xù, rõ ràng nhất chính là phần da thịt trước ngực cô, toàn là vết đỏ và dấu răng. Dáng vẻ này của cô, nhìn thế nào cũng giống như vừa bị cưỡng hiếp, không đúng, không phải giống, mà chính là bị cưỡng hiếp...

Kim và Mộc đều không nghĩ đến vào trong sẽ thấy cảnh tượng này, thật sự họ theo Thẩm Định Trạch lâu rồi, anh chưa bao giờ làm ra chuyện thế này, đương nhiên cũng có thể do họ không biết, dù sao Thẩm Định Trạch cũng hai mươi tuổi rồi, không có khả năng không chạm vào phụ nữ, nhưng đây là lần đầu tiên ở cái nơi thế này, còn họ thì đang canh ở bên ngoài...

Thẩm Trường Kim trừng mắt sắp rớt ra ngoài, miệng há hốc, gần như có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Thẩm Trường Mộc không chút suy nghĩ, dùng cùi chỏ huých Thẩm Trường Kim, nghĩ nhiều làm gì, loại chuyện này không phải rất bình thường à? Hơn nữa, có thể do cô gái này tự mình chủ động, anh Trạch không từ chối thôi.

Thẩm Trường Kim lấy lại tinh thần, bước đến, ánh mắt vốn nhìn đồng ngó tây, chỉ là không dám nhìn thẳng Mạnh Nhượng Dư, anh cởi áo vest của mình ra, đưa cho cô, bộ dạng này của cô chắc chắn không thể để vậy mà ra ngoài được.

– Cảm ơn- Mạnh Nhượng Dư nhận lấy, mặc vào người mình.

Mặt Thẩm Trường Kim đột nhiên đỏ lên, khiến Thẩm Trường Mộc hung dữ trừng mắt với anh.

Kim và Mộc đưa Mạnh Nhượng Dư ra ngoài, Thẩm Định Trạch đã theo Diệp Thanh rời khỏi đó, lúc này họ vô cùng ăn ý đưa Mạnh Nhượng Dư đi cùng, hình như bởi vì Thẩm Định Trạch cùng cô ấy đã làm chuyện đó trong nhà vệ sinh, khiến họ có cảm giác khác với Mạnh Nhượng Dư.

Ngồi vào trong xe, Thẩm Trường Mộc lái xe, Thẩm Trường Kim và Mạnh Nhượng Dư ngồi ở băng sau, Thẩm Trường Kim còn ngồi khá xa cô, duy trì khoảng cách.

– Cảm ơn áo của anh- Mạnh Nhượng Dư sửa sang lại đầu tóc, lúc này mới nhìn Thẩm Trường Kim.

– Lúc này cô cảm ơn rồi- Thẩm Trường Kim gãi đầu mình.

Thẩm Trường Mộc theo kính chiếu hậu nhìn xuống hai người họ, trong lòng hừ lạnh, cô gái này không nhìn đến anh, bởi vì cô biết anh không có hảo cảm gì với cô, dứt khoát ra tay từ chỗ Thẩm Trường Kim.

– Hai lần càng có thể biểu đạt thành ý của tôi.

Thẩm Trường Kim cười cười, im lặng.

– Anh ở bên cạnh cậu Thẩm bao lâu rồi? Chắc là lâu lắm nhỉ?

Thẩm Trường Kim lúc này mới cảnh giác nhìn cô, tiếp tục im lặng không nói gì.

Mạnh Nhượng Dư không ngại thái độ không hợp tác của anh:

– Cậu Thẩm và các cô ấy chung sống thế nào? Ví dụ như cô Tần...

Thẩm Trường Kim có chút áy náy, anh còn tưởng vừa rồi cô muốn moi tin tức gì đó, hiện giờ nghĩ lại, cô chỉ muốn biết cuộc sống của anh Trạch mà thôi,

chỉ muốn lấy lòng anh Trạch. Hơn nữa, bởi vì anh từng điều tra cô, nên có mấy phần thương tiếc cho cô, cô quả thật là một cô gái xinh đẹp có năng lực, lại rơi vào hoàn cảnh thế này, không thể không làm cho người ta cảm thán.

– Chuyện này tôi không biết- Thẩm Trường Kim thờ dài.

Thẩm Trường Mộc tức giận, cô gái này quả thật cái gì lợi dụng được liền lợi dụng, đầu tiên là dùng một câu hỏi biết rõ người khác không trả lời, rồi nêu thêm câu hỏi kế tiếp, nếu câu đầu tiên không trả lời, câu thứ hai tỉ lệ trả lời sẽ rất cao. Hơn nữa, Mạnh Nhượng Dư kia có ý gì? Cái gì mà Thẩm Định Trạch chung sống với người khác thế nào? Chỉ một câu như vậy, cô liền biến thân phận của bản thân thành người phụ nữ của Thẩm Định Trạch, hoặc vô thức làm cho người ta có nhận định như thế.

– Anh Trạch thích phụ nữ ít nói- Thẩm Trường Mộc lạnh lùng nhìn cô gái ở băng sau.

– Cảm ơn... Anh Mộc, tôi đã hiểu.

Thẩm Trường Mộc mím môi.

Trở về Trường Sinh Đường, Thẩm Trường Thủy đang đứng ở trước mặt Thẩm Định Trạch nói gì đó, dường như đang báo cáo. Khi Thẩm Trường Kim và Thẩm Trường Mộc dẫn Mạnh Nhượng Dư đi vào, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn họ, hai người đó sao lại dẫn một cô gái về đây?

Người kinh hãi nhất chính là Tần Yên, cô quan sát Mạnh Nhượng Dư một hồi, nhìn chiếc áo vest cô mặc biết ngay là của Thẩm Trường Kim, về mặt lúc này mới bình thường hơn. Tần Yên đi về phía Mạnh Nhượng Dư, đang chuẩn bị đưa tay cầm lấy áo khoác thì loáng thoáng nhìn thấy màu đỏ lộ ra, cô nhún nhảy.

Thẩm Trường Mộc biết Tần Yên định làm gì, là muốn kiểm tra trên người Mạnh Nhượng Dư có mang theo vũ khí gì hay không, đây là quy tắc khi bước vào Trường Sinh Đường, hơn nữa ở những nơi khác nhau thì mức độ kiểm tra cũng khác nhau, nơi này chính là cấp cao nhất. Thẩm Trường Mộc ngăn Tần Yên lại:

– Cô ấy không cần đâu.

Thẩm Trường Mộc không có biểu cảm gì, nhưng Thẩm Trường Kim lại cực kỳ xấu hổ, tăng hắng vài tiếng, ở bữa tiệc, Mạnh Nhượng Dư tất nhiên đã trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, mà khi ở trong nhà vệ sinh, lại bị Thẩm Định Trạch kiểm tra thêm lần nữa, đến giờ cô không rời khỏi tầm mắt họ, đương nhiên không cần làm điều thừa thãi này.

Tần Yên hiển nhiên có chút kinh hãi, nhưng không nói gì nhiều, chỉ lặng lẽ lui về chỗ mình vừa ngồi.

Thẩm Định Trạch nghe Thẩm Trường Thủy báo cáo xong liền đi, Thẩm Trường Thủy nhìn thấy Mạnh Nhượng Dư cũng ngăn người, nhưng tiếp theo Mạnh Nhượng Dư làm ra chuyện khiến cho mọi người còn thất kinh hơn. Cô cởi áo khoác đang mặc ra, cũng không quan tâm mảng da thịt bị lộ ra cùng những dấu vết mờ ám kia, đưa lại áo cho Thẩm Trường Kim.

– Cảm ơn áo khoác của anh, nhưng mà đàn ông đều không thích người phụ nữ của mình mặc đồ của đàn ông khác.

Cô tự định nghĩa bản thân là phụ nữ của Thẩm Định Trạch, Thẩm Định Trạch không biết có nghe hay không, anh không dừng bước, cô thì trực tiếp đi theo anh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi Tên Kỷ Thừa Ca, Em Phải Nhớ Kỷ Cái Tên Này

Mạnh Nhượng Dư đuổi theo Thẩm Định Trạch, khi cửa thang máy sắp đóng lại, cô chui vào đứng ở trước mặt anh, bắt gặp ánh mắt bình tĩnh không gợn chút sóng của anh, nở nụ cười mê hoặc, cô đã biết bộ dạng bị “cường bức” trang bị thêm thần sắc thế này có bao nhiêu quyến rũ. Cô đến gần anh, tay mới vừa vươn đến, thấy vẻ mặt lộ vẻ chán ghét của anh liền thu về.

– Anh đi nhanh như vậy, là về phòng thay quần?- Ánh mắt cô cả gan nhìn thoáng qua vị trí giữa hai chân anh- À, còn có quần lót nữa.

Thẩm Định Trạch neho mắt tựa vào vách, cười như không cười nhìn cô, so sánh cô với người hát hí khúc, anh tràn đầy hứng thú xem cô hát hí khúc hơn.

Thang máy đến tầng, anh ra ngoài, Mạnh Nhượng Dư lập tức đi theo, khi anh bước vào nhà, cô từ sau lưng ôm chặt lấy anh, cơ thể anh rõ ràng cứng nhắc.

– Thẩm Định Trạch, tôi có bản hay không, thử mới biết được.

– Cô? Dựa vào cái gì?- Thẩm Định Trạch gỡ tay cô ra, chậm rãi xoay người.

Anh nắm lấy cằm cô, từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt coi khinh không chút che giấu. Mạnh Nhượng Dư mắt đối mắt với anh, dùng sức bấu vào tay anh, sức lực cô không mạnh, sau vài giây, anh lại chủ động buông ra, cô không quản nơi cằm đau đớn, mà nhìn thẳng vào anh, sau đó quần hai cánh tay lên cổ anh:

– Chỉ dựa vào anh cần phụ nữ, anh là người đàn ông sinh lý bình thường. Vừa rồi cô Tần kia, cô ấy không phải phụ nữ của anh, tuy rằng cô ấy rất ái mộ anh, nhưng lại không có được anh, cả thân xác lẫn trái tim anh. Anh không chạm vào cô ấy, là bởi vì cô ấy không đủ xinh đẹp làm anh không có dục vọng, hay là anh vẫn lưu luyến không quên cô bạn gái trước kia?

Cô có ý liếm môi, giọng trầm thấp, hết như đang níu non:

– Đừng phủ nhận, vừa rồi anh đạt được khoái cảm, thậm chí là “phóng thích”, có phải chỉ với khuôn mặt giống hết mỗi tình đầu này của tôi, anh mới có thể đủ cảm giác? Hừm?

Cô rút tay về, định sờ vào quần anh, dường như muốn tìm ra dấu vết, để anh không còn khả năng phản bác lại.

Thẩm Định Trạch chậm rãi nở nụ cười, như ác ma rình rập trong bóng đêm, nụ cười với vẻ tà ác:

– Cô cảm thấy con người tôi như vậy, sẽ để lại nhược điểm cho người khác tóm? Người khác biết, chẳng qua là tôi muốn cho họ biết mà thôi- Anh vỗ vỗ mặt cô- Xem ra cô không hề thông minh như cô vẫn tưởng!

– Anh là đang cười nhạo IQ của Chu Tiến Ân?- Mạnh Nhượng Dư nghiêm túc nhìn anh.

– Ha ha!- Anh bật cười thành tiếng, sắc mặt thoáng có biến hóa, không cần nhiều lời hơn nữa, cô có tư cách gì phản bác lời nói của anh, có tư cách gì kêu anh giải thích, chẳng lẽ chỉ dựa vào khuôn mặt này?

Anh túm lấy cơ thể cô, lôi cô về phía phòng tắm, tốc độ anh quá nhanh, cô chỉ có thể lao đảo theo cho kịp. Anh lôi cô vào bên trong, dùng sức đẩy mạnh, cô gục xuống sàn, đôi giày cao gót màu đỏ theo động tác lao đảo của cô mà rơi ra khỏi chân, sắc đỏ thiêu đốt ánh mắt kia có một loại đẹp đến diêm dúa lãng lợ. Thẩm Định Trạch lấy vòi sen xuống, mở nước ra, xịt thẳng vào người cô, dòng nước lạnh lẽo làm cô run rẩy, cô vén tóc dính trên mặt, trong mắt toàn là nước, cô không nhìn rõ được anh, chỉ mơ hồ nhìn thấy anh từ từ ngồi xổm xuống.

Anh hất vòi sen đi, xung lực của nước khiến nước bắn tung tóe, cả phòng tắm đều là nước. Anh nắm tóc cô lên, ép cô nhìn vào anh, tay kia thì cầm lấy vòi sen lần nữa, bắt đầu xịt vào mặt cô, cảm giác lạnh lẽo đó làm não bộ cô căng cứng.

– Chẳng phải cô muốn thể hiện giá trị của mình à? Muốn dùng gương mặt này thay đổi cuộc sống của cô à?- Anh cười lạnh- Vậy để tôi nói cho cô biết, nếu cô muốn bắt chước cô ấy, thì bắt chước cho giống một chút, cô ấy sẽ không tỏ vẻ mặt mũi thô tục thể này, cũng sẽ không nói mấy lời kinh tởm và làm ra những hành vi thấp hèn. Tuy rằng cô ấy là người của nhiều năm trước, tôi cũng đã quên, nhưng mà đã có người muốn dùng danh nghĩa của cô ấy tiếp cận tôi, tôi cũng có thể miễn cưỡng phối hợp, dù sao thỉnh thoảng nhớ lại thời thanh xuân đơn thuần ngốc nghếch kia một chút, cảm giác cũng không tồi đâu.

Thẩm Định Trạch lại ném vòi sen đi, đứng lên, ra khỏi phòng tắm, khi đứng ở ngưỡng cửa, mà xui quỷ khiến thế nào, anh quay đầu nhìn cô một cái, nhìn không rõ vẻ mặt cô lúc này, anh cũng không có ấn tượng gì, thứ duy nhất khác sâu chính là đôi giày cao gót kia, sắc thái đỏ chói, ở trong nước như bùng sáng lên.

Thẩm Định Trạch ra ngoài, xuyên qua vài cánh cửa, là một bể bơi trong nhà kích thước không lớn, bên bể bơi có một phòng tắm, anh đi vào trong, mở nước ấm ra, cởi đồ, ngâm cơ thể vào trong bồn tắm.

Anh nhắm mắt lại, dòng nước ấm từ từ bao phủ lấy anh, mà anh chỉ cảm thấy máu trong người mình như đang sôi trào.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy Mạnh Tiêu Tiêu, là trong một hiệu sách, trong hiệu sách kia có rất nhiều bộ sách, nhưng phần lớn đều là sách cũ, ông chủ hiệu sách là một người già thích hút thuốc lá, không thích trò chuyện, cho dù ở đó xem sách cả ngày, ông cũng sẽ không tỏ vẻ thiện cảm, thậm chí khí tâm trạng ông tốt sẽ mang ghế đến cho anh. Thẩm Định Trạch thích hiệu sách nọ, có một loại cảm giác đại chúng, mà ông chủ kia cũng rất thú vị, nếu có người đến mua sách đã qua sử dụng, ông sẽ chủ động giảm giá tiền, nói một tràng lời cổ vũ người khác cố gắng học tập, nếu gặp học sinh đến thuê tiểu thuyết, ông sẽ thò dài, sau đó ừ ừ khuyên đối phương đọc ít truyện thôi, sẽ ảnh hưởng đến việc học.

Thẩm Định Trạch mỗi lần nghe ông chủ khuyên người khác đọc ít tiểu thuyết mà lo học hành, ở trong lòng sẽ phỉ nhổ, một khi đã vậy, sao ông còn cho thuê và bán tiểu thuyết làm gì? Con người đúng là loài sinh vật mâu thuẫn.

Anh rất thích hiệu sách đó, ở đó khiến anh cảm thấy an tâm, xem những bộ sách từng được người khác lật xem, anh dường như thông qua phương thức này cảm nhận được sự tồn tại của anh trên đời. Anh không có bạn bè, không một người nào, anh cũng không dám chủ động thân cận người khác, có thể nói chuyện vĩnh viễn chỉ có mấy người như vậy, cho nên anh thích hiệu sách này, thậm chí có hôm ở đây từ sáng đến tối. Anh ở trong tiệm, bọn Thẩm Trường Kim sẽ canh ở bên ngoài, đương nhiên anh không phải nghe lời như vậy, anh sẽ lén chạy ra ngoài từ cửa sau, không phải ra ngoài để làm gì cả, chỉ là muốn thể nghiệm thời gian một mình, thời gian chỉ thuộc về riêng anh, không có ai đi theo, không có người nói anh nên làm gì và không nên làm gì, sau đó anh sẽ lén quay về rồi cùng họ rời đi. Anh từng nghĩ chắc họ biết anh lén rời khỏi tiệm, chỉ là làm như không biết mà thôi.

Đó là một ngày cuối tuần, anh lại đến đây đọc sách, anh đọc rất nhiều chủng loại, cái gì cũng đọc, cho dù là tài liệu học tập hay những tiểu thuyết nào tàn

đến cực độ, anh đều có thể đọc được, với anh mà nói đều là cách giết thời gian.

Có hai học sinh đến thuê tiểu thuyết, một tệ một ngày, các cô tính thuê hai ngày. Ông chủ nhìn các cô thì cảm thấy đau đầu, bởi vì là khách quen, ông đã khuyên nhủ các cô đọc ít tiểu thuyết thôi, dùng thời gian vào việc học, đi học thì nên chăm chú nghe giảng.

Anh nghe được tiếng nén cười, nhìn về hướng phát ra âm thanh, một cô gái mặc váy trắng ôm quyển sách che mặt cười, đôi mắt cô to tròn, hình như vô cùng vui vẻ. Vị trí cô đứng đối diện với cửa, ánh nắng chiếu vào, rọi một phía cơ thể cô, khiến cô một nửa ở trong ánh nắng vàng óng ả, một nửa chìm trong bóng râm. Mái tóc cô rất dài, ngang đến eo, chỉ liếc mắt một cái, anh liền cảm giác được tóc cô chưa từng duỗi, đó là một loại suôn mượt tự nhiên, thật giống như con người cô, tự nhiên mà bùng bùng sức sống, không phải loài thực vật có sinh mệnh, mà là không khí, không khí buổi sớm trong rừng rậm mang theo làn sương mù mỏng manh.

Cô nữ sinh dường như cảm nhận được ánh mắt anh, từ từ mở một nửa quyển sách đang che mặt ra, cho đến khi nhìn thấy hoàn chỉnh khuôn mặt. Không hiểu sao, anh liền mỉm cười, không rõ tại sao nữa.

Hôm đó khi ra về, anh lại có chút tiếc nuối, bởi vì anh rất muốn hỏi cô gái kia, cô cười, có phải vì ông chủ vừa khuyên người ta đừng đọc tiểu thuyết vừa cho thuê chúng không, nhưng anh không hỏi, thậm chí không đến gần cô, đó trở thành một tiếc nuối nho nhỏ trong lòng anh.

Ngày hôm sau, anh đến hiệu sách, lại nhìn thấy nữ sinh nọ, cô vẫn mặc chiếc váy màu trắng kia. Lúc này đây, cô không ở lại trong tiệm, mà cầm một quyển tiểu thuyết đi đến quầy thanh toán.

Ông chủ vẫn tỏ vẻ từ chối, bảo cô xem ít tiểu thuyết, lo chăm chỉ học hành. Anh thấy cô gái ghé lên bàn, tay chống cằm, dùng một giọng điệu cực kỳ hoài nghi hỏi ông chủ:

– Nếu đọc tiểu thuyết ảnh hưởng đến việc học, sao chú còn cho tụi cháu thuê?

Ông chủ xấu hổ im lặng hồi lâu, liên tục hít sâu mấy hơi, không nói gì.

Thẩm Định Trạch nghe thấy cô gái hỏi vậy, khoe miệng hơi cong lên, khi anh nhìn qua đó, lại phát hiện vẻ mặt hơi áy náy của cô gái. Có lẽ ngay từ đầu cô muốn đùa vui, nên mới hỏi vậy, hiện giờ nói xong lại thấy tổn thương ông chủ, nên cô rất áy náy, thậm chí là hối hận.

Cuối tuần của tuần tiếp theo, Thẩm Định Trạch đến tiệm sách hai ngày liên tục, cô gái không đến, anh cũng không nghĩ nhiều. Nhưng đến tuần thứ ba, anh lại nhìn thấy cô gái, cô ở trong tiệm, bên trong nhỏ hẹp, đặt mấy giá sách đã là miễn cưỡng lắm rồi, hoàn toàn không có khả năng cung cấp chỗ chuyên đọc sách, cô ngồi bệt dưới đất, trong tay cầm một quyển sách. Thẩm Định Trạch lúc đi đổi sách có đi ngang qua người cô, cô đang đọc tiểu thuyết, loại tự truyện nhân vật không mấy nổi tiếng này, giống như tự bỏ tiền xuất bản nội dung, bởi vì anh đã đọc qua rồi, anh không quá chú ý đến cô, nhưng mà khi anh cầm sách xoay người, va phải cô vừa mới đứng lên, cô chau mày ôm đầu, hình như đã bị đụng trúng đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, cô tức giận nhìn anh, khiến câu xin lỗi anh định nói ra lại nuốt trở về, anh im lặng nhặt quyển sách cô đánh rơi, đưa cho cô.

Cô nhìn anh hồi lâu, ánh mắt của cô rất soi mói, giống như ánh mắt của mấy cô bạn trong trường khi nhìn vào mặt anh, cô nhận lấy sách:

– Anh... tên gì?

Anh nhìn cô một cái, im lặng, rồi lướt ngang qua cô.

Anh nghe thấy cô nhỏ giọng bắt mồm:

– Một cái tên thôi mà, đồ hẹp hòi, hừ!

Ngày hôm đó, cô gái ra về, anh thế nào cũng không đọc sách được nữa, ngồi trên chiếc ghế ông chủ đưa cho, lặng lẽ nhìn dòng người qua lại trên đường.

Hôm sau, anh đến hiệu sách, cầm một quyển sách toán học xem, anh xem rất chăm chú, bút trong tay không ngừng ghi phép tính, đột nhiên âm thanh truyền tới, hết hồn đến độ tất cả những thứ trong tay anh đều rơi xuống đất.

– Hóa ra anh thích học như vậy!- Cô thật không ngờ sẽ hù được anh, ngạc nhiên mấy giây, bộ dạng thật ngốc, sau đó luống cuống nhặt đồ lên giúp anh. Chữ của anh đẹp ghê!

– Tôi không thích học đâu- Thẩm Định Trạch nhận lấy đồ trong tay cô, anh chỉ đang giết thời gian mà thôi.

Cô ngáy ngốc nhìn anh, lại nhìn đồ trong tay anh, hiển nhiên không hiểu.

– Em có thể đi rồi- Thẩm Định Trạch nhẹ nhàng nói.

– Đây là tiệm sách nhà anh mở à? Em cứ đứng ở đây đó- Cô trẻ môi không vui.

Thẩm Định Trạch rất không hiểu nổi hành vi của chính mình, cô không đi anh hoàn toàn có thể đi mà, nhưng chính anh cũng không rời khỏi, chỉ ngồi ở đó xem sách trong tay, nhưng một chữ anh cũng không xem vào, ngay cả phép tính vừa rồi giải được một nửa cũng quên không còn chút gì.

Cô vẫn luôn nhìn anh, ánh mắt không chút giấu giếm, nghiêng đầu nghĩ ngợi.

– Anh nói cho em biết tên của anh đi, anh nói em biết thì em đi ngay, được không?

– Không nói- Anh ngẩng đầu nhìn cô.

Cô lập tức nhăn mày, về mặt “không khoan nhượng”, há miệng nhưng không nói được gì, về mặt rất ảm ức.

Sau đó anh thường xuyên nằm mơ, cô gái trong mơ luôn hỏi tên anh, anh ép bản thân im lặng hết lần này đến lần khác, không thể nói với cô tên của mình, chỉ cần anh không nói, cô vẫn sẽ xuất hiện, cho dù không nói lời nào, cho dù không ở cùng một chỗ, như lại rất ấn ý xuất hiện trong cùng một hiệu sách, cho đến mãi mãi.

Nhưng ánh mắt của cô quá mức sáng ngời, về ảm ức của cô quá mức nhói lòng, mỗi lần anh đều không thể ngăn mình bị mê hoặc, vì thế anh đã nói với cô tên của anh: Kỷ Thừa Ca.

Tôi tên Kỷ Thừa Ca, em phải nhớ kỹ cái tên này, vĩnh viễn không được quên.

Sau đó, khuôn mặt của cô gái, bị một quyển sách từ từ che đi, cuối cùng rơi vào bóng tối, cuối cùng anh không nhìn thấy mặt cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Trúng Đạn

Thẩm Định Trạch chợt mở mắt, nước ẩm trong bồn tắm đã lạnh ngắt, nhưng trong đầu anh vẫn chứa đựng bóng dáng mặc váy trắng kia, cô đứng trong sáng tối luân chuyển, ánh sáng dần tắt trên mặt cô, anh vừa ngẩng lên, liền nhìn thấy cô dùng sách từ từ che đi khuôn mặt mình, ánh mắt cô ngời sáng như vậy, như vì sao nhỏ bé trong đêm đen, ở trong rừng rậm và trên đỉnh núi cao, tô điểm bầu trời đêm thêm duy mỹ, trở thành phong cảnh độc nhất vô nhị, từ nay về sau không ai có thể thay thế được.

Anh đi ra khỏi bồn tắm, lau đi nước trên người, cầm bộ đồ đơn giản, mặc vào. Anh đi trở lại, đi được một nửa, nhớ tới gì đó liền dừng bước, hiện giờ phạm vi của riêng anh đã có người chiếm giữ.

Cả tòa nhà này, đều thông nhau, sau đó phân thành các khu vực khác nhau, anh đi thẳng về căn phòng thường ở. Anh dừng bước, lạnh lùng nhìn cô gái trước mắt, cô quấn khăn tắm khó khăn che đi những bộ phận bí ẩn trên cơ thể, tóc ướt sũng buông xuống, có ít nước chảy xuôi từ xương quai xanh, giờ phút này cô là một mỹ nhân bước ra từ trong nước, mang theo ánh sáng thanh khiết, chờ đợi người khác hưởng dụng. Bất luận là gì, anh cũng có thể lợi dụng đến triệt để, cho dù là cơ thể cô, cô cũng sẽ dùng hết khả năng biểu hiện ra sự tốt đẹp của nó, cám dỗ người khác.

Tay phải Thẩm Định Trạch siết thành nắm đấm, sắc mặt dù bình thường, ánh mắt lại lạnh như băng.

Mạnh Nhược Dư hai tay nắm giữ khăn tắm, chỉ cần cô thả tay, khăn tắm sẽ rộng mở, lộ ra thân thể yếu kiều, đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn anh, bên trong thoáng có ý cười:

– Anh thật sự không muốn thử một lần sao?

Lời nói của cô tràn đầy mời gọi.

Thẩm Định Trạch bước về phía cô, tay phải vung đến bắt lấy cằm cô:

– Sao trí nhớ lại kém như vậy?

Bởi vì động tác của anh, cô buông tay ra, khăn tắm rơi lỏng, phong cảnh trước ngực hiện ra trước mặt anh, mà anh không thèm liếc nhìn, tay phải anh từ từ dời đi, túm lấy cổ cô, dùng sức dùng lực, anh vẫn luôn nhìn vào mắt cô, khi cô khó thở mặt mũi nhăn nhó, cặp mắt sáng ngời ấy rốt cuộc cũng nhắm lại.

Thẩm Định Trạch cuối cùng buông tay ra, Mạnh Nhược Dư thoát khỏi uy hiếp tính mạng chậm rãi mở mắt, miệng cô hiện lên nụ cười, không chút nào để ý cơ thể bại lộ không bỏ sót, cô chỉ nhìn anh, dùng một giọng nói trầm thấp và thông thả hỏi anh:

– Cô ấy là người thế nào? Anh nói cho tôi biết đi, tôi có thể bắt chước giống hệt- Cô chủ động dính lấy anh, dùng cơ thể mình tì vào lòng anh- Thậm chí sẽ khiến anh có cảm giác, tôi chính là cô ấy.

– Cô đang chắc chắn tôi sẽ không giết cô?- Thẩm Định Trạch không nhúc nhích.

– Anh muốn giết đã giết lâu rồi- Cô cười rất tự tin- Hơn nữa nếu tôi chết, anh đi đâu tìm một vật thay thế hoàn mỹ đến vậy? Dù là anh hoài niệm mối tình đầu hay dùng cô ấy để che mắt thiên hạ, sự tồn tại của tôi đều có giá trị với anh.

– Biết tôi có một vật bất ly thân không?- Anh lùi ra sau, không biết lấy súng từ đâu ra, nhắm thẳng vị trí ngực trái của cô- Cô đoán thử xem, bên trong có đạn không?

– Chẳng phải anh đã nói cùng một trò chơi anh không thích chơi hai lần à?- Dường như cô không chút sợ hãi, không chút quan tâm.

– Cô nói đúng, cho nên cô không cần đoán- Miệng anh cong lên, ánh mắt tàn nhẫn, tay không chút do dự bóp cò, viên đạn cắm phập vào cơ thể cô.

Con dao quần quai khiến cô gần như chết lặng, cô luôn nhìn anh, như không tin, hóa ra anh thật sự sẽ giết cô, một hồi lâu sau, cô mới đưa tay chạm vào chỗ bị bắn trúng, trên tay toàn là máu.

Cuối cùng, cô lùi về sau hai bước, trong mắt lần đầu tiên có sự sợ hãi, người đàn ông này không hề như cô nghĩ, anh cũng sẽ không hành động theo lối suy nghĩ của cô.

Tiếng súng không biết đã ảnh hưởng đến thiết bị nào, trong phòng lập tức truyền đến giọng nói lo lắng:

– Anh Trạch, xảy ra chuyện gì? Anh ổn không?

Thẩm Định Trạch lấy điện thoại ra, không biết nhấn nút gì, giọng nói biến mất, anh nói vào điện thoại.

– Tôi ổn.

Cho dù là vậy, đám Diệp Thanh vẫn đi thang máy lên đây, khi đến tầng chín, mới hoài nghi một chuyện, Thẩm Định Trạch không biết từ khi nào đã hủy hạn chế vân tay, thế nên họ mới có thể lên được trên này.

Đám người đi vào, lập tức nhìn thấy Mạnh Nhược Dư gục trên sàn, bộ dạng cô đáng thương cùng chât vật, rõ ràng đã trúng đạn, nhưng ngay cả quần áo cô cũng không mặc, họ chỉ đành mau chóng xoay người đi. Còn Thẩm Định Trạch nhàn nhã ngồi đó, không nói gì, trước mặt là chai rượu vang, nhưng anh không uống.

Tần Yên là phụ nữ duy nhất ở đây, cô bước đến, chuẩn bị xem xét vết thương của Mạnh Nhược Dư. Lúc này Thẩm Định Trạch nhìn lên:

– Đợi lát nữa đi, trực tiếp nhặt xác, khỏi phiền phức.

Mạnh Nhược Dư cố gắng đứng lên, cô không nhìn họ, chỉ nhìn mỗi Thẩm Định Trạch, cô bước từng bước về phía anh, cho dù mồ hôi lạnh chạy dọc trên mặt cô, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy:

– Tôi muốn sống.

Thẩm Định Trạch hừ lạnh, mỉm cười.

Cô gần như không thể chống đỡ cơ thể mình, nghiêng ngã lao đảo:

– Tôi sẽ vâng lời, không chọc giận anh, lại càng không mang đến phiền phức cho anh...

Thẩm Định Trạch ngồi nhìn cô đang đứng:

– Người vâng lời rất nhiều, không thiếu một người như cô.

– Nếu tôi chết, cuối cùng anh chẳng tìm thấy ai giống cô ấy đâu, tôi giống cô ấy, anh cũng có thể ra tay không chút do dự, cô ấy mà biết sẽ đau lòng biết bao? Hay là thật sự trước giờ anh chưa từng thích cô ấy, anh chỉ xem cô ấy như một thứ gia vị trong đời anh, anh thấy nhàm chán, dùng cô ấy để giết thời gian, đổi lại là cô gái khác thì cũng vậy thôi... sau đó anh còn có thể lợi dụng hình tượng si tình này để thu hút phụ nữ...

Cuối cùng, cô không ráng nổi nữa, cơ thể đổ sụp trước mắt anh, nhưng khi cô ngã xuống, khoe miệng hiện lên nụ cười rất nhạt, làm cho người ta không hiểu được hàm nghĩa chân chính của nụ cười kia.

Thẩm Trường Thủy là người đầu tiên chạy đến, anh cởi áo mình quần cho cô, muốn bế cô đi tìm bác sĩ, cô trông rất giống Mạnh Tiêu Tiêu, trong đầu anh luôn hiện lên khuôn mặt ấy, khiến anh không có cách gì thờ ơ.

– Buông cô ta ra, mặc kệ cô ta- Thẩm Định Trạch ra lệnh.

Thẩm Trường Thủy vẫn bế Mạnh Nhược Dư lên, mắt anh đỏ ngầu, không biết phần nộ hay thất vọng:

– Cô ấy rất có thể là chị em của Mạnh Tiêu Tiêu, chị em ruột, anh lại ra tay được.

– Tôi nói thả cô ta xuống- Thẩm Định Trạch bình tĩnh nhìn Thẩm Trường Thủy.

Tất cả mọi người khiếp vía nhìn cảnh tượng này, đây là lần đầu tiên Thẩm Trường Thủy nói chuyện như vậy với Thẩm Định Trạch, còn làm trái mệnh lệnh của anh. Nhưng Thẩm Trường Thủy không buông Mạnh Nhượng Dư ra, anh nói:

– Tôi làm không được.

Thẩm Trường Thủy bế Mạnh Nhượng Dư rời khỏi đó, mọi người đều nhìn Thẩm Định Trạch, cuối cùng vẫn không ngăn Thẩm Trường Thủy, họ thật sự khó lòng tiêu hóa nỗi sợ việc hôm nay. Đầu tiên là hành vi mờ ám của Thẩm Định Trạch với Mạnh Nhượng Dư, sau đó Thẩm Định Trạch lại nổ súng bắn cô ấy, tuy rằng họ thường dùng hành vi này để uy hiếp người khác, cũng có lúc ra tay thật, nhưng đều là trong tình huống đặc thù, Thẩm Định Trạch làm như thế, họ không thể hiểu nổi, nhưng họ sẽ không hỏi anh nguyên nhân, cho dù trong lòng hoài nghi không thôi.

Diệp Thanh và Thẩm Trường Kim ra ngoài, chỉ có Tần Yên vẫn đứng đó, cô thở dài, đi đến bên cạnh Thẩm Định Trạch:

– Anh làm việc nhất định có lý do riêng của anh, chỉ là họ theo anh lâu như vậy, tại sao anh không giải thích với họ? Họ nhất định sẽ hiểu anh mà.

– Ra ngoài- Thẩm Định Trạch không nhìn cô.

– Cảm xúc của anh hôm nay rất lạ. Mạnh Tiêu Tiêu mà Thẩm Trường Thủy nhắc là ai?- Tần Yên nhún mày.

Tần Yên đã đoán ra, sự thật ấy khiến ngực cô kịch liệt đau đớn, cô gái tên Mạnh Tiêu Tiêu kia, chắc là người sâu trong lòng Thẩm Định Trạch, còn cô gái hôm nay nhất định rất giống cô ấy. Cô chán ghét cảm giác này, hóa ra anh không hề lạnh lùng xa cách với tất cả phụ nữ, cũng không phải không có hứng thú với phụ nữ, mà là cô gái anh thích đã mất, vì thế lòng anh không gọn chút sóng, bất cứ ai cũng không thể đi vào.

Cô đột nhiên nhớ đến những lời anh từng nói, chỉ có Bích Dao mới yêu Trương Tiểu Phàm vì hắn là chính hắn, ở trong lòng Thẩm Định Trạch, có phải chỉ có mỗi cô gái tên Mạnh Tiêu Tiêu kia mới có thể vì anh là Thẩm Định Trạch mới thích anh, loại tình cảm ấy không liên quan đến thân phận địa vị và tiền tài của anh, mà chỉ là thích, đơn thuần đến khiến người khác phải đổ kị.

– Tôi tưởng em rất rõ vấn đề không nên hỏi thì đừng hỏi.

– Em phá luật- Tần Yên im lặng nhìn anh vài giây.

Cô xoay người rời khỏi, nhớ đến chiếc khăn tắm cô gái lúc này quấn, còn có áo choàng tắm Thẩm Định Trạch mặc, không hiểu sao lại cảm thấy bức bối, cho dù Thẩm Định Trạch nổ súng với cô gái ấy, còn bắn ngay vị trí đó, nhưng cô lại cảm thấy tình cảm của Thẩm Định Trạch đối với cô ta rất khác, đây là trực giác của cô. Giống như giữa hai người họ, có một loại thân thiết mà người ngoài không thể lý giải, loại liên hệ này hết như vô hình, khiến cô thật sự rất không thoải mái.

Thẩm Trường Thủy bế Mạnh Nhượng Dư, sắc mặt cô tái đi, sợi dây sinh mệnh càng ngày càng mỏng manh, anh giống như nhìn thấy cô gái quyết tuyệt hy sinh kia, cô trẻ trung xinh đẹp là thế, là cô gái đang trong độ tuổi đẹp nhất, nhưng cô cứ thế rời khỏi nhân thế, cái gì cũng không lưu lại. Tay anh siết chặt, khóe mắt thậm chí đỏ lên, anh đưa người thẳng lên tầng mười một, nơi đó có bác sĩ, để bác sĩ chữa trị cho cô.

Các bác sĩ đó đều rất có mắt nhìn, vừa thấy Thẩm Trường Thủy tới, lập tức chạy đến kiểm tra. Nhưng khi Thẩm Trường Thủy chuẩn bị bế người vào phòng phẫu thuật, thì bị Thẩm Trường Mộc đến ngăn cản.

Thẩm Trường Mộc sắc mặt nghiêm túc lạnh băng:

– Anh nên biết, nếu cô ta chết đối với tất cả mọi người đều tốt.

Cho dù Mạnh Nhượng Dư là ai đi chăng nữa, chỉ cần cô ta chết, hết thảy vấn đề đều dễ dàng giải quyết, với tính cách của cô gái này, cho dù không thể khiến người ta tin tưởng lời nói của cô, hơn nữa nếu cô chết, sẽ không còn ai dùng mấy thứ thế này để đối phó Thẩm Định Trạch. Không chỉ xung quanh Thẩm Định Trạch yên tĩnh hơn rất nhiều, cô gái tên Mạnh Tiêu Tiêu đó cũng được yên nghỉ, không có người nào mượn danh nghĩa của cô ấy làm chuyện gì nữa.

Thẩm Trường Thủy không nhìn anh ta:

– Tránh ra, tôi biết mình đang làm gì.

Thẩm Trường Mộc vẫn không tránh.

Thẩm Trường Thủy nhìn vào mắt anh ta:

– Xem tôi là anh em thì đừng ngăn cản tôi.

Thẩm Trường Mộc ánh mắt u ám, cuối cùng cũng né ra.

Các bác sĩ không để ý đến bầu không khí kỳ lạ giữa họ, chỉ đơn thuần cứu chữa cho bệnh nhân. Hai người đợi ở bên ngoài, Thẩm Trường Thủy cung tay đâm vào tường, anh nói:

– Mấy người chúng ta từ nhỏ đã được Thẩm gia thu nhận, không có Thẩm gia có thể chúng ta sống chết không rõ, từ nhỏ đến lớn, chúng ta tồn tại chỉ để

bảo vệ A Trạch, chúng ta có thể vào sinh ra tử vì anh ta, bảo vệ anh ta là trách nhiệm không thể thoái thác của chúng ta. Nhưng Mạnh Tiêu Tiêu không có nghĩa vụ và trách nhiệm này, cô ấy chết rồi, là do chúng ta không bảo vệ được A Trạch, cái chết của cô ấy, mỗi người chúng ta đều có trách nhiệm.

– Nhưng cô ta không phải Mạnh Tiêu Tiêu- Thẩm Trường Mộc dựa vào tường.

– Tôi biết- Thẩm Trường Thủy cúi đầu- Nhưng cô ấy là người thân của Mạnh Tiêu Tiêu.

Thẩm Trường Mộc vỗ vai Thẩm Trường Thủy:

– Anh làm chuyện này tốt nhất đơn thuần như lời anh nói, anh Trạch không phải đồ ngốc.

Thẩm Trường Thủy cơ thể cứng đờ, nhìn đối phương không nói thêm gì.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tôi Muốn Làm Kẻ Bê Trên

Ca phẫu thuật của Mạnh Nhượng Dư rất thành công, nhưng sức khỏe cô không tốt, demam đó liên sốt cao, cơn sốt liên tục không hạ, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng. Theo lời bác sĩ nói, sức khỏe cô ấy không nên kém như vậy, thật giống như đã từng vận động quá sức trong những lúc đói khát, sức khỏe của cô nhanh chóng bị vắt kiệt, đây chỉ là một loại so sánh mà thôi, khoảng thời gian này cô tất nhiên đã trải qua vài vấn đề nan giải trong cuộc sống hằng ngày, tinh thần căng thẳng cao độ, dưới tình huống này mà bị thương, quả thật muốn lấy mạng người.

Thẩm Trường Thủy vẫn luôn túc trực bên giường cô, chốc lát lại lấy tay sờ trán cô, cơn sốt chưa hạ, vết thương của cô cũng gặp chút vấn đề, bác sĩ đã đến mấy lần, khuyên anh mấy câu, họ đã cố gắng hết sức, về phần cuối cùng là kết quả gì, chỉ có thể để mặc cho số phận.

Thẩm Trường Thủy vẫn im lặng, nhắm mắt lại, có thể nhìn thấy dưới bầu trời xanh mây trắng, giữa đám hoa cỏ, Mạnh Tiêu Tiêu lần vẩy tung bay, cô chạy nhảy, trong tay cầm dây điều, trên gương mặt tự nhiên chính là nụ cười tươi rói vượt qua mọi phong cảnh xinh đẹp trên đời này. Khi đó, Thẩm Định Trạch chạy sau lưng cô, tự do như vậy, vui vẻ như vậy, khi điều bay đến tầng cao nhất, cô đột nhiên dừng lại, ngờ ngác nhìn con điều tung bay giữa không trung, nó sải cánh thật to, như muốn bay lượn giữa bầu trời, sau đó cô dùng dao cắt đứt dây điều.

Cô ấy nói:

– Tuy rằng chúng ta tạo ra nó, nhưng lại dùng dây trời buộc nó, nhưng thứ nó muốn hướng đến nhất chính là tự do.

Chỉ một câu nói, Thẩm Trường Thủy đột nhiên giật mình, anh nhìn theo con điều bay đi, lại nhìn cô, sau đó xoay người.

Thẩm Trường Thủy mở mắt, liền thấy Thẩm Trường Kim bước vào, đây là người đầu tiên đến thăm Mạnh Nhượng Dư sau khi cô nằm đây. Hiện giờ Mạnh Nhượng Dư nằm trên giường bệnh, Thẩm Trường Thủy vẫn luôn ở bên, còn Thẩm Định Trạch cũng không có phản ứng, trong lòng họ rõ ràng, anh Trạch là đang bán khoán điều gì, nhưng sự việc lần này qua đi, giữa anh Trạch và Thẩm Trường Thủy sẽ có thứ gì đó ngăn cách.

Thẩm Trường Kim nhìn cô gái nằm trên giường, anh không ghét cô, đây là một cô gái chỉ muốn cố gắng sinh tồn, cô đang tranh thủ để bản thân được sống tốt hơn, có lẽ thủ đoạn rất khó chấp nhận, nhưng ai có thể nói cô làm sai? Anh không giống bọn Thẩm Trường Mộc hy vọng cô chết đi, như vậy, Thẩm Trường Thủy đã cố gắng hết sức làm tốt mọi chuyện, kết quả cũng theo ý của anh Trạch, tuy nhiên, anh không biết anh có phải mong cô gái này sống sót hay không, vì anh thoáng cảm giác được, cô còn sống nhất định sẽ có thêm nhiều rắc rối.

Thẩm Trường Kim vỗ vai Thẩm Trường Thủy:

– Ai có phận này.

Thẩm Trường Thủy tiếp tục im lặng, anh nằm mơ vô số lần, nếu chuyện bảy năm trước xảy ra lần nữa, anh còn có thể để Mạnh Tiêu Tiêu nặc đồ của Thẩm Định Trạch chạy đi không? Mỗi một lần trong mơ, anh đều muốn giật lấy đồ trong tay cô, sau đó nói với cô làm sao đưa Thẩm Định Trạch đi, nhưng mà mỗi một lần lý trí đều để cho cô rời khỏi, cuối cùng anh dùng tính mạng bảo vệ Thẩm Định Trạch, kết quả chưa từng thay đổi.

Sự thương tiếc của đàn ông đúng là không đáng một đồng, về điểm này tâm tư có thể lấn át lý trí thành từng mảnh nhỏ, cho dù trở thành chấp niệm, đem khuya ủa về trong giấc mộng rõ ràng như vậy, thì đó cũng là lựa chọn tốt nhất.

Vào ngày thứ ba, Mạnh Nhượng Dư vẫn sốt cao khó hạ, sợi dây sinh mệnh thật mỏng manh, Thẩm Trường Thủy lại một bước không rời, canh chừng ở đó.

Sau khi Diệp Thanh báo việc này với Thẩm Định Trạch, liền nhìn thấy hình như anh cười cười, nói một câu anh ta nghe không hiểu: Sống chết có số, đều

đã an bài.

Mạnh Nhượng Dư tỉnh lại đã là ngày thứ năm, cô sốt lâu như vậy, cơ thể bị mất nước nghiêm trọng, cổ họng đau rát, môi nứt nẻ, sắc mặt tiêu tụy.

Thẩm Trường Thủy chăm sóc cô từng ly từng tí, cho đến khi trông cô không còn có vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể đi gặp diêm vương, sắc mặt dần chuyển biến tốt hơn, thậm chí còn có chút hồng hào.

Mạnh Nhượng Dư húp vài ngụm cháo, lúc này mới nhìn Thẩm Trường Thủy, cơ thể anh gầy gò, nhưng vô cùng rắn chắc và mạnh mẽ, ánh mắt sắc sảo, tự dung mang đến cảm giác khó tiếp cận, anh như vậy lại làm mấy chuyện vặt vãnh như mang cháo này, luôn có cảm giác không thích hợp.

— Sao anh lại cứu tôi?— Cô đặt chén xuống.

— Cô rất giống một người— Thẩm Trường Thủy không nhìn cô.

Mạnh Nhượng Dư nghiêng đầu nghĩ ngợi, cuối cùng như chiêm nghiệm ra một chuyện nào đó:

— Chẳng lẽ hoàn toàn không có mối tình đầu gì của cậu Thẩm hết, mà người thật sự có mối tình đầu chính là anh?

Thẩm Trường Thủy lạnh lẽo trừng mắt liếc cô, một hồi lâu mới thu lại ánh mắt như mũi tên kia:

— Cô không phải con ruột của Mạnh Tuệ Nhiên, là bà ấy mua cô từ bọn buôn người, cô và cô ấy trông giống nhau như vậy, chắc không phải ngẫu nhiên.

— Vậy thì sao? Cô gái trong truyền thuyết kia rất có thể em chị em ruột của tôi à?— Mạnh Nhượng Dư giương mắt.

— Mặc kệ hai người có phải chị em không, tôi xem như nể mặt cô ấy cứu cô— Thẩm Trường Thủy trầm tĩnh nhìn cô.

Mạnh Nhượng Dư cười tự giễu, rước lấy bát nĩa vô cùng rõ ràng của anh, cô nhún vai cười khẩy:

— Không lẽ anh hy vọng tôi cảm ơn cô ta? Nếu không có cô ta, tôi sẽ gặp phải mấy chuyện vớ vẩn này sao? Nói cho anh biết tôi thật sự có cuộc sống thế nào, mẹ tôi tuy rằng đối xử với tôi không tốt lắm nhưng cũng chưa từng bạc đãi tôi, bà ấy thích cờ bạc, có gì đâu chứ, tôi hoàn toàn nuôi nổi mẹ tôi mà, nhà không có, tôi cũng có thể kiếm đủ tiền để mua. Tôi có thể dựa vào năng lực của chính tôi, để mẹ tôi sống thoải mái, thậm chí còn có thể tìm được người đàn ông tốt kết hôn sinh con. Nhưng bởi vì gương mặt này của tôi, hết thảy mọi thứ đều tan biến thành giấc mộng, tôi dựa vào cái gì mà phải cảm kích cô ta, đúng là buồn cười. Cho dù cô ta thật sự là chị em của tôi thì thế nào chứ? Người mấy chục năm không gặp, còn bắt tôi phải có tình cảm sâu đậm với cô ta chắc.

Thẩm Trường Thủy mím chặt môi, hồi lâu không nói gì.

Mạnh Nhượng Dư cười nhẹ, không để tâm:

— Có phải anh hối hận đã cứu tôi rồi không? Bây giờ đổi ý còn kịp đó— Cô nhìn anh từ trên xuống dưới một lần— Cho tôi thuốc.

Thẩm Trường Thủy đột nhiên đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô.

Cô gái kia như bị hít phải khói thuốc, mặt mày nhăn nhó chun mũi, sau đó kéo tay của Thẩm Định Trạch:

— Anh không hút thuốc đúng không? Kể cả sau này cũng đừng tập, em không thích mùi đó đâu.

Từ đó về sau, Thẩm Trường Thủy không hút thuốc nữa, rõ ràng là một chuyện gian nan như vậy, lúc cai thuốc lại thoải mái đến cực hạn, chỉ cần một câu nói “Em không thích cái mùi đó” vang lên trong đầu, sẽ cảm thấy không còn tâm trạng để hút thuốc. Nhưng sau đó, anh còn hút nhiều hơn tất cả mọi người, giống như hút bù cho thời gian anh bỏ. Mà Thẩm Định Trạch, người đồng ý với cô ấy, cũng bắt đầu hút thuốc, họ đều không thực hiện được lời hứa.

Ánh mắt Thẩm Trường Thủy tối sầm, như là vào giờ phút này, anh mới khó khăn hiểu ra một điều, Mạnh Tiêu Tiêu đã chết rồi, đã chết từ bảy năm trước rồi, cô gái này chỉ trông giống chứ không phải cô ấy, mà chấp niệm này ở trong lòng anh, trở thành nỗi tiếc vĩnh viễn quấn lấy anh, không ai tháo gỡ được, đó là chiếc ổ khóa không chìa, anh khóa bản thân bên trong, khoảnh khắc này anh đột nhiên phát hiện, hóa ra không cần chìa cũng có thể mở khóa, chỉ là bản thân anh có muốn hay không?

Tâm tình của Thẩm Trường Thủy đã ổn định lại:

— Cô muốn trở về cuộc sống như trước kia, tôi có thể giúp cô.

Mạnh Nhượng Dư giương mắt nhìn anh, im lặng nhếch môi.

— Cô muốn tiếp cận A Trạch, là bởi vì bị người của Vĩnh Hằng Đường thúc ép, cô rất rõ kỹ xảo này không qua mắt được A Trạch, vì thế định tìm được thể cân bằng nào đó ở Vĩnh Hằng Đường và Trường Sinh Đường, từ đó, cô có thể không lo đến tính mạng nữa. Tôi có thể đưa cô đi, đưa cô và mẹ cô rời khỏi đây, từ này về sau rời khỏi sự uy hiếp của Vĩnh Hằng Đường, sống một cuộc sống tự do thoải mái. Cho dù thể lực có lớn đến đâu, cũng chỉ có ảnh hưởng trong phạm vi nhất định mà thôi, quốc gia rộng như thế, không thể vươn tay đến từng nơi được, cô có thể yên tâm.

Mạnh Nhược Dư nhìn anh một cách sâu xa:

– Anh chỉ là một đàn em của Thẩm Định Trạch mà thôi, anh có thể quyết định à?

– Nếu tôi đã nói được, thì tất nhiên sẽ làm được...- Anh đột nhiên im lặng, nhú mảy, hành vi này khiến mặt anh lạnh hơn- Cô không muốn ư?

Mạnh Nhược Dư mỉm cười, cô chậm rãi ngồi thẳng lên, động tác rất thận trọng, cô rất quý trọng cơ thể của mình, ngồi vững rồi, cô mới nhìn anh:

– Từ nhỏ đến giờ, tôi chỉ biết dựa vào nỗ lực của bản thân để thay đổi vận mệnh, tôi vẫn luôn làm vậy, cố gắng học tập, bởi vì họ nói kiến thức thay đổi vận mệnh. Tôi thi được thành tích xuất sắc nhất, lấy được học bổng cấp cao nhất, sống cuộc sống người người phải hâm mộ, tôi không hại ai, cũng không phạm pháp, tôi chỉ muốn sống bình yên mà thôi. Nhưng cuộc sống của tôi, chính vì khuôn mặt này mà hoàn toàn thay đổi, thậm chí tính mạng của tôi cũng không do tôi làm chủ, các người không phải luật pháp không phải chính phủ, dựa vào cái gì mà làm như vậy? Các người là người thượng đẳng à, còn tôi thì như con kiến, cả đời nỗ lực chăm chỉ, cũng có thể vì một câu nói của các người mà hoàn toàn bị hủy hoại, tôi, không muốn có cuộc sống như vậy. Tôi cũng muốn sống ở trên cao, cũng muốn từ trên cao nhìn xuống người khác.

Thẩm Trường Thủy đứng đó cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, cô muốn ngồi trên cao, mà không phải tự do.

Anh bất động, cô lưỡng lự, cô bước xuống giường, cả giày cũng không mang, đứng trước mặt anh, cô vươn tay, kéo lấy cánh tay anh:

– Tôi muốn trở thành kẻ bề trên, anh sẽ giúp tôi, đúng không?

Giọng nói của cô nhẹ thật nhẹ, giống như đang mê hoặc anh, mà ánh mắt cô xinh đẹp là thế, hoàn toàn không giống vẻ cáng đồ hại người.

Thẩm Trường Thủy hít cô ra, sức anh rất mạnh, cô ngã xuống giường, không biết va vào đâu, đau đến cô hít sâu một hơi. Vị trí cánh tay anh, giống như bị bóng, anh bình tĩnh nhìn cô, không có chút cảm xúc nào, tựa như ngay khoảnh khắc đó, anh đã rút lại thứ gì, anh hỏi cô:

– Cô khẳng định chứ?

Khẳng định không cần cuộc sống tự do tự tại kia, ngược lại muốn dán thân vào chốn nước đục này.

Mạnh Nhược Dư ngồi trên giường, không lộ chút thảm hại:

– Tôi muốn làm kẻ bề trên.

Thẩm Trường Thủy xoay người bỏ đi, hơn nữa không quay lại phòng bệnh này một lần nào nữa.

Thẩm Trường Thủy và Thẩm Định Trạch đứng trong cùng một căn phòng, anh ta bình thần báo cáo hành động hiện giờ của Chu Nhân, Chu Nhân cố tình bắt người khác ép Mạnh Nhược Dư, để Mạnh Nhược Dư không còn cách nào khác, chỉ có thể chủ động xuất hiện ở những nơi mà Thẩm Định Trạch sẽ xuất hiện. Con người Chu Nhân rất thận trọng, gần như không hề lộ diện. Nhưng Thẩm Trường Thủy cảm thấy, nếu Chu Nhân định dùng Mạnh Nhược Dư để làm cái gì đó, Chu Nhân sẽ đích thân ra mặt sắp xếp, như vậy sẽ có cơ hội bắt ông ta.

Thẩm Trường Thủy nói thẳng:

– Anh Trạch, để tôi tự mình theo dõi hẳn.

Thẩm Định Trạch không lên tiếng, trong lòng anh tự hiểu, một tiếng “anh” này của Thẩm Trường Thủy đại diện cho cái gì.

Từ nay về sau, trong lòng Thẩm Trường Thủy, Thẩm Định Trạch chính là thù địch của Trường Sinh Đường, là người phát ngôn có quyền lợi cao nhất, không còn là chàng thiếu niên năm đó nữa, mất đi thời gian bảy năm, Thẩm Trường Thủy cuối cùng cũng thừa nhận hết thảy đã trở thành quá khứ, cho dù là chuyện này hay bất cứ chuyện nào khác.

Thẩm Định Trạch nhìn anh một lát:

– Đi đi!

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Em Tên Mạnh Tiêu Tiêu, Không Cho Anh Quên

Mạnh Nhược Dư gạt kim tiêm cắm vào mạch máu trên mu bàn tay mình ra, dùng bông gòn đè lại, sau một hồi, gỡ bông ra, trên bông xuất hiện màu đỏ

lóa mắt. Cô bỏ miếng gòn dính máu đã qua sử dụng vào thùng rác, ngồi lên, mang dép lê vào, đi ra khỏi căn phòng.

Ở tầng này có vài bác sĩ, nhưng mà họ cũng khá nhàn rỗi, chỉ có vào tình huống đặc thù, mới có thể cần họ ra tay, phần lớn thời gian họ đều tiến hành nghiên cứu hoặc là tán gẫu, chơi điện thoại hay máy tính, nhưng rất ăn ý, họ không nói đến những chuyện liên quan đến Trường Sinh Đường, lại càng không quản bệnh nhân của họ tại sao lại bị thương, chỉ biết cố gắng chữa trị.

Cô đi ra ngoài, bên ngoài mỗi phòng bệnh đều có người canh gác, cô đứng một lát, cũng không đi qua đó, mà đi về phía thang máy.

Cửa thang máy mau chóng mở ra, bên trong không hề trống, một thiếu niên đứng đó, tuổi tác còn khá trẻ, có hai phần giống Thẩm Định Trạch. Anh chàng bước ra khỏi thang máy, hai tay cầm túi quần, hình như hơi bất ngờ khi nhìn thấy có người:

– Cô là ai?

Mạnh Nhượng Dư không để ý, lướt qua anh ta chuẩn bị đi vào thang máy.

– Muốn trở thành phụ nữ của anh ba tôi nhiều lắm, nhưng các cô ấy đều thất bại, cô có biết tại sao không?- Anh chàng không quay đầu, nhưng đã nói một câu như vậy.

– Không muốn biết- Mạnh Nhượng Dư lúc này mới xoay người nhìn anh ta.

– Vậy sao?- Anh chàng mỉm cười.

– Ủ, sờ dĩ các cô ấy thất bại, là bởi vì các cô ấy không phải tôi.

Anh chàng nghe thế vỗ tay:

– Cũng đúng, có thể để anh ba tôi đích thân nổ súng, cô là người đầu tiên, có thể để anh ba tôi bắn trúng còn chưa chết, cũng là người đầu tiên. Tục ngữ có nói, đại nạn không chết ắt có hậu phúc, tương lai của cô Mạnh chắc chắn tươi sáng rộng mở, giờ tôi chúc mừng cô trước.

– Cảm ơn lời chúc của cậu- Mạnh Nhượng Dư đi vào bên trong thang máy.

Thẩm Định Vũ dùng tốc độ rất chậm xoay người lại, nhìn thấy thang máy đi xuống tầng chín, tầng mà Thẩm Định Trạch sống. Anh ta nhẹ nhàng mỉm cười, thật không ngờ mới vừa trở về lại gặp được chuyện phản kích thế này, đúng là làm cho người ta kinh hi và bất ngờ, Thẩm Định Trạch lại đích thân đối phó một phụ nữ, nhưng mà, Thẩm Trường Thủy lại làm trái lời Thẩm Định Trạch đi cứu cô gái này, Thẩm Định Trạch như vậy, hẳn trương muốn trừ khử cô ta, là bởi vì thật sự muốn cô ta chết, hay là sợ cô ta còn sống sẽ làm ảnh hưởng đến mình?

Mạnh Nhượng Dư bước ra khỏi thang máy, nếu nói tầng mười một yên tĩnh, thì tầng này chính là một loại tĩnh mịch, cô chậm rãi đi tới, cho dù động tác rất nhẹ, dưới hoàn cảnh yên ắng thế này vẫn nghe được tiếng bước chân đột ngột. Cô đi tới trước cánh cửa duy nhất ở đây, mở cửa chắc là cần dấu vân tay, cô liếc nhìn thiết bị kia, do dự một lát, ngay cả thử cũng không, cô sợ có trang bị báo cảnh sát.

Cô đứng một lát, cơ thể dựa vào tường, không biết là mất sức hay sao, từ từ trượt xuống, ngồi trước cửa, hai tay ôm đầu gối, đầu gục vào đầu gối, không nhúc nhích, chờ đợi.

Không biết qua bao lâu, mới có tiếng bước chân vang lên, âm thanh ấy ngày càng gần, ngày càng gần.

Thẩm Định Trạch đi đến nơi cách cô khoảng hai mét thì dừng lại, anh nhìn cô, vô cảm.

Mạnh Tiêu Tiêu khi đó cũng từng ngồi đáng thương như thế ở trước khu chung cư, đầu chôn vào gối, khi anh đến gần, cô sẽ đột nhiên nhảy cẫng lên, vẻ mặt vui mừng, như là cả thế giới bị nhấn nút tạm dừng, bởi vì cô mà lần nữa tiếp tục, thế giới yên lặng ấy có thể sống lại, cô sẽ mở đôi mắt to tròn, nhìn anh:

– Kỳ Thừa Ca, trùng hợp quá, hóa ra anh ở đây à.

Đúng là trùng hợp, anh sẽ không thể gặp được con người và sự việc nào trùng hợp được như thế đâu, lúc đó anh đã nghĩ vậy.

Còn giờ phút này, Mạnh Nhượng Dư xuất hiện ở đây, là trùng hợp hay cố ý? Anh nở nụ cười lạnh lẽo, bước lên trước, ngồi xổm xuống trước mặt cô:

– Nghe nói người trải qua một lần sinh tử sẽ đặc biệt quý trọng sinh mạng của mình, hóa ra câu này cũng phải xem là đúng cho ai đã.

– Tôi sống rất tốt mà!- Mạnh Nhượng Dư ngẩng đầu.

– Quả thật sống tốt lắm- Thẩm Định Trạch vươn tay phải ra, chỉ vào chỗ anh đã bắn.

Cô theo tay anh chỉ nhìn vào ngực mình:

– Thẩm Định Trạch, tôi muốn sống.

– Không phải cô sống rất tốt đó sao?- Thẩm Định Trạch rút tay lại, đứng lên.

Mạnh Nhược Dur đứng lên theo anh, cô tới gần anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh:

– Chỉ có ở bên anh, tôi mới có thể sống tốt được.

Thẩm Định Trạch ánh mắt u ám đầy cô ra, cô lại cứ ôm chặt lấy anh, không chút nào quan tâm đến sự ghét bỏ của anh:

– Sống một mình rất cô độc nhỉ? Cứ như trên thế giới này chỉ có mỗi mình anh, đàn em của anh tuy rằng trung thành và tận tụy với anh, nhưng họ không hiểu anh, người cha có cùng huyết thống với anh chưa từng cho anh tình cha mà anh muốn, anh em vốn thân thiết nhất đều là những người có ý đồ thậm chí hận không thể ép chết anh. Tôi có thể ở bên anh, luôn ở bên cạnh anh.

– Cô đang tính toán gì?- Anh nhún mày gỡ tay cô ra- Cô có tư cách gì nói những câu này với tôi?

– Tôi không có tư cách, nhưng cô gái trong lòng anh có, nếu tôi có được khuôn mặt giống hệt cô ấy, sao anh không xem tôi là cô ấy đi? Gặp gỡ chính là duyên phận, có lẽ sự xuất hiện của tôi chính là để bổ khuyết lại sự ra đi của cô ấy, tại sao không thử đón nhận tôi?

– Dùng chiêu này dụ dỗ không ít đàn ông rồi nhỉ?- Thẩm Định Trạch túm lấy cổ cô, dí cô vào tường- Cô cảm thấy lần trước chết không thành nên không cam lòng, muốn tôi ra tay lần nữa, hửm?

– Tôi muốn sống- Cô cười gượng gượng.

Thẩm Định Trạch cuối cùng cũng buông cô ra, tay anh từ cổ trườn qua sau tai cô, nắm lấy vành tai cô, nơi đó không xò lộ tai. Anh tới gần, cắn nhẹ vào tai cô, ban đầu động tác rất nhẹ, tiếp đó ngày càng mạnh, giống như xem tai cô như món ngon nào đó bắt đầu cắn xé, khiến cô từ đau đớn đến chết lặng, cô hoảng sợ, tai mình sắp bị anh cắn đứt.

Cuối cùng, anh dừng động tác, nói:

– Cứ giữ như vậy, giả bộ giống một chút.

Thẩm Định Trạch quét vôn tay đi vào trong, Mạnh Nhược Dur đi theo sau anh, vẫn là căn phòng đó, không có gì thay đổi. Cô nhìn thấy anh cởi quần áo thật tự nhiên, chuẩn bị đi vào phòng tắm, lập tức lên tiếng:

– Bây giờ, tôi không có đồ để mặc.

Thẩm Định Trạch đi vào phòng tắm, như cười như không nhìn cô:

– Chẳng phải cô rất thích không mặc gì ở trước mặt tôi sao?

– Đúng vậy, tôi thích ở trước mặt anh không mặc gì cả, nhưng tôi không thích ở trước mặt người khác cũng như vậy- Nói xong, cô nhìn thấy anh vào phòng tắm.

Cô tìm ghế ngồi xuống, căn phòng quá rộng, khiến lòng người bất giác cảm thấy trống trải, có một loại áp lực vô cùng. Thẩm Định Trạch ở trong này lâu như vậy, anh nhất định rất cô độc.

Một lát sau, chuông cửa reo, Mạnh Nhược Dur đứng lên, chậm rãi đi ra mở cửa, Thẩm Trường Hòa đứng ở bên ngoài, trong tay anh ta cầm hai túi lớn, bao bì tinh xảo, vừa nhìn liền biết được thứ bên trong giá trị xa xỉ. Mạnh Nhược Dur chỉ liếc mắt, lập tức biết trong đó là gì, nhận lấy từ tay Thẩm Trường Hòa, cô đóng cửa lại, không nói câu nào. Thẩm Trường Hòa bị ngăn bên ngoài mở to mắt, vẫn không đá cửa, chỉ tức giận bỏ đi, trong lòng khó hiểu. Cô gái này đúng là rất “tà môn”, cho dù thái độ của anh Trạch đối với cô ta hay thái độ của mấy anh em đối với cô ta, đều vô cùng kỳ quái. Nếu không phải tầng này đặc thù, Thẩm Trường Hòa cũng sẽ không đích thân xách đồ lên, dù sao đây cũng không phải nhiệm vụ Thẩm Định Trạch giao cho anh.

Thẩm Trường Hòa đi thang máy xuống lầu, ở đại sảnh tầng trệt, Tần Yên lặng lẽ ngồi đó, cho đến khi bóng dáng của Thẩm Trường Hòa xuất hiện, cô lập tức đi tới chào hỏi.

– Cô ta ở trong phòng của anh Trạch?- Tần Yên cắn môi, trong mắt có một tia chờ mong mà chính cô cũng không biết.

Thẩm Trường Hòa thờ dãi, Tần Yên có ý gì với Thẩm Định Trạch, mấy người họ trong lòng đều rõ, một phụ nữ không màng đến tính mạng của chính mình để cứu một người đàn ông, nếu nói không có chút tình cảm nào, chỉ e không có ai tin:

– Ừm

Tần Yên dời mắt, vừa rồi khi có mấy người đến đây đưa quần áo, cô liền biết rõ, nhất định là như vậy, nếu không Thẩm Định Trạch sẽ không đích thân kêu người mang quần áo phụ nữ đến đây.

Thẩm Trường Hòa không đành lòng thấy cô như vậy:

– Anh Trạch đối xử với cô ta như vậy, chỉ vì Trường Thủy mà thôi, cô đừng để trong lòng.

– Tôi để trong lòng hay không, có ích gì?- Tần Yên giọng rất nhẹ, ngay sau đó nở nụ cười xót xa, Thẩm Định Trạch muốn làm gì, cô có thể ảnh hưởng

đến anh được sao?

Thẩm Trường Hòa muốn an ủi vài câu, nhưng cái gì cũng không nói ra miệng được, Thẩm Định Trạch có thái độ gì với phụ nữ, trong lòng họ đều rõ. Mạnh Nhượng Dư này, không chỉ do thái độ của Thẩm Trường Thủy đối với cô đặc biệt mà Thẩm Định Trạch mới đối xử với cô như vậy, còn có điểm mấu chốt chính là, cô giống hệt mỗi tình đầu của anh Trạch.

Mạnh Nhượng Dư lấy quần áo trong tủ ra, lúc này, Thẩm Định Trạch cũng bước ra khỏi phòng tắm, cô nhìn anh, thấy anh không quan tâm đến ý định của mình, cô đặt quần áo sang một bên, tìm máy sấy tóc, chủ động cắm điện, chuẩn bị giúp anh sấy tóc. Khi cô tiếp cận, cơ thể Thẩm Định Trạch hơi cứng lại, nhưng không ngăn cô, trong phòng, chỉ có tiếng vù vù của máy sấy, động tác cô nhẹ nhàng, máy sấy cũng không dừng ở một chỗ quá lâu, vừa đủ thoải mái, không khiến anh có gì khó chịu.

Thẩm Định Trạch nhắm mắt lại, vẻ mặt bình yên, cơ thể cũng vô cùng thư thái, tựa như giờ phút này anh đang bước vào cõi mộng.

Tại hiệu sách nhỏ ấy, Thẩm Định Trạch gần như cuối tuần nào cũng đến, một lần đến là ở cả ngày, mà cô gái kia, cũng xuất hiện vào mỗi cuối tuần.

Cô sẽ cầm một vài tài liệu đứng trước mặt anh, chỉ một đề ở trong đó hỏi anh:

– Đề này giải thế nào, em không biết, anh dạy em đi.

– Tôi cũng không biết- Thẩm Định Trạch luôn cúi đầu, không nhìn cô lấy một cái.

– Anh nói dối, mấy đề nâng cao khó như vậy anh đều có thể giải được mà- Cô gái bịu môi, rất là bất mãn- Thành tích học tập của anh nhất định giỏi lắm, anh giúp em đi mà, giúp em nâng cao thành tích đi, thành tích em kém lắm, em muốn xuất sắc như anh mà.

– Tôi không xuất sắc gì đâu- Anh ngẩng đầu nhìn cô- Thành tích của tôi cũng rất kém, điều kiện gia đình cũng kém, thậm chí ngay cả ba mẹ cũng không có, chỉ có thể sống với bà ngoại, còn ngay cả một người bạn cũng không có. Tôi sợ đi ở đây, không phải vì tôi thích đọc sách, cũng không phải thích xem tài liệu học tập gì đâu, tôi chỉ giết thời gian mà thôi, bởi vì tôi không có bạn bè chơi cùng, cũng không có đồ chơi, thậm chí ngay cả nơi để vui chơi cũng không có. Cho nên, em hiểu chưa, tôi không phải loại người như em tưởng tượng đâu, cách xa tôi ra một chút.

Anh không có gia thế tốt, càng không có điều kiện tốt, thành tích của anh cũng kém, anh không phải bạch mã hoàng tử trong mộng của các nữ sinh, anh không thỏa mãn được ảo tưởng của người khác, trước giờ cũng không đáng trở thành người như vậy.

Anh không trở thành được loại người như người khác mong chờ, cũng không cho người khác được những gì họ muốn.

Thế nhưng sau khi nói vậy, anh phát hiện bản thân lại có hơi buồn, anh không biết, cô gái này sẽ nghĩ thế nào về mình, càng không biết, cô có thể giống mấy nữ sinh khác hay không, sau khi biết được cuộc sống cụ thể của anh, sẽ dần dần cách xa anh.

Cô gái chớp chớp mắt, ngẩn người, hình như khó hiểu tại sao anh lại nói như vậy:

– Em chỉ là hỏi anh giải đề thôi mà, anh nói mấy thứ này làm gì?

Cô gái xoay người, đi đến một loạt giá sách.

Thẩm Định Trạch không biết bản thân có cảm xúc gì, tuy rằng anh tiếp tục đọc sách, nhưng một chữ cũng không vào, anh đột nhiên có hơi khó chịu, tiếp tục ở lại đây, có lẽ sẽ không nhìn thấy cô nữa?

Cảm xúc anh không tốt, vì thế không phát hiện, cô gái lén lút nhìn trộm anh mấy lần.

Khi anh sắp về, cô đột nhiên đứng ra cản anh lại:

– Tuy rằng anh rất nhỏ mọn, không chịu nói cho em biết tên của anh, nhưng em rất độ lượng, em tên Mạnh Tiêu Tiêu, anh phải nhớ kỹ tên em nhé- Cô hình như hơi ngượng, cắn môi mới tiếp tục nói- Anh nói anh không có bạn, vậy nếu em trở thành bạn của anh, có phải chính là sự tồn tại độc nhất vô nhị trong lòng anh không?

Cô mong chờ nhìn anh, sau hồi lâu thấy anh im lặng, không vui mừng mắt với anh:

– Em tên Mạnh Tiêu Tiêu, không cho anh quên, hừ!

Cô xoay người chạy mất, anh đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng cô, nhìn thật lâu, thật lâu, thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Người Duy Nhất

Khoảnh khắc tắt máy sấy tóc, Thẩm Định Trạch cũng mở mắt, trên mặt anh có chút phiền muộn, dường như khó chịu khi bừng tỉnh khỏi giấc mơ ấy, cho dù rõ ràng anh không ngủ, nhưng sao lại có thể nằm mơ? Khi cô chuẩn bị dẹp máy sấy đi, anh vươn tay chụp lấy cánh tay cô, anh rất dùng sức, cô cảm thấy cổ tay mình như bị anh siết đến đứt lìa, nhưng ánh mắt anh trực tiếp phóng đến, khiến cô ngay cả thời gian xem xét cổ tay cũng không có, chỉ có thể đón ánh mắt anh, nghe anh nói:

– Cô tên gì?

– Mạnh Nhượng Dư, tôi tên Mạnh Nhượng Dư.

Anh giống như đang đắm chìm trong cảm xúc nào đó rồi cuộc cũng choáng tỉnh, buông tay cô ra:

– Họ của cô đẹp đấy.

– Vậy phải cảm ơn mẹ tôi- Mạnh Nhượng Dư nhìn anh hai giây.

Sau đó Thẩm Định Trạch không còn để ý đến cô nữa, Mạnh Nhượng Dư tự đi vào phòng tắm tắm rửa, thay đồ anh kêu người mua tới, từ trong phòng tắm đi ra.

Thẩm Định Trạch vẫn duy trì động tác trước khi cô vào phòng tắm, vẫn nhìn ra cửa sổ, cô hoài nghi anh thậm chí chưa từng nhúc nhích, thời gian trôi qua từng giây từng phút, với anh mà nói, thậm chí như thời gian không hề trôi, cả thế giới như thể bị vây trong trạng thái yên tĩnh nào đó.

Cô từng bước đi qua chỗ anh:

– Nhất định có rất nhiều phụ nữ yêu anh, trăm phương ngàn kế muốn thu hút ánh mắt của anh, còn muốn tiến vào thế giới của anh nữa.

Lúc này, Thẩm Định Trạch mới quay đầu nhìn cô.

– Cô cũng là một trong số đó?

– Ừ, tôi cũng là một trong số phụ nữ đó- Cô vô cùng thành thật, chân trần tiếp cận anh- Trong thế giới của anh chỉ có một mình anh, một khi bước vào, là có thể trở thành độc nhất vô nhị, không có người phụ nữ nào cưỡng lại được sức hấp dẫn của sự độc tôn.

Độc nhất vô nhị...

Mạnh Nhượng Dư đứng lại trước mặt anh.

– Thế giới một mình không cô đơn sao?

– Không cô đơn, vì trong thế giới ấy đã có người rồi- Thẩm Định Trạch thu hồi ánh mắt, hai tay đặt trên đùi, vẻ mặt hồ hững, ánh mắt bình yên, mà cơ thể mặc áo choàng tắm của anh có một sự lôi cuốn đầy tiết chế, làm cho người ta muốn xâm xé loại yên tĩnh quá đối bình yên này của anh.

– Người ấy đâu?

– Chết rồi.

Trong phòng thật yên ắng, yên ắng đến độ không có bất cứ gì, chỉ có tiếng gió, nhẹ nhàng len lỏi qua cửa sổ sát đất mà vào. Trong thế giới của anh chỉ có hai người, anh và một người đã chết, cho dù người kia chết rồi, cũng chưa từng rời khỏi thế giới của anh.

Không biết yên lặng bao lâu, Thẩm Định Trạch mới lên tiếng:

– Có cần tôi sắp xếp nơi ở cho mẹ cô không?

Mạnh Nhượng Dư lắc đầu, phát hiện anh không nhìn mình, vì thế cô đáp:

– Không cần đâu, và lại, người của Vĩnh Hằng Đường sẽ hoài nghi tôi đã bị anh thu phục, sẽ không tin tưởng tôi nữa.

– Bây giờ không hoài nghi ư?- Thẩm Định Trạch nhếch khóe môi.

– Cũng có, nhưng họ sẽ không chế mẹ tôi, để tôi có thể làm việc cho họ.

– Đúng là nhẫn tâm, ngay cả mẹ mình cũng bỏ được.

– Tôi nói rồi, tôi muốn tiến vào thế giới của anh, muốn có được một thứ gì đó, cần phải trả giá chứ. Anh thấy tôi vì anh mà bỏ rơi mẹ tôi, thì anh đối xử với tôi tốt một chút đi, dù sao tôi là vì anh mới làm thế, vậy mới có thể giúp anh muốn truyền tin tình báo gì ra ngoài là có thể truyền cái đó.

– Cô vẫn đứng ở đây, tôi đối với cô còn chưa đủ tốt à?

– Tôi rất tham lam đấy, như vậy vẫn còn thiếu nhiều lắm.

Mạnh Nhượng Dư được Thẩm Trường Mộc lái xe đưa về nhà, dọc đường, Thẩm Trường Mộc nhếch môi, thỉnh thoảng nhìn kính chiếu hậu quan sát cô gái ngồi phía sau. Hiện giờ, Thẩm Trường Thủy không ở Trường Sinh Đường, người phụ nữ này lại ở bên cạnh Thẩm Định Trạch, điều này khiến Thẩm Trường Mộc đột nhiên cảm thấy toàn bộ chuyện này thật khó khăn, hết thấy đều do cô gái này gây nên.

Mạnh Nhượng Dư vẫn rất lặng lẽ, đột nhiên cô nhìn lên chỗ ghế lái:

– Tôi đẹp đến vậy à, làm anh cứ nhìn hoài như vậy?

– Đừng mong ở bên cạnh anh Trạch làm gì, nếu không tôi sẽ khiến cô biết cái gì gọi là sống không bằng chết- Thẩm Trường Mộc cười lạnh.

– Đây là câu Thẩm Định Trạch kêu anh nói với tôi à?- Mạnh Nhượng Dư cong môi, cười khê- Tôi còn tưởng anh tuyệt đối phục tùng sắp xếp của Thẩm Định Trạch chứ!

Thẩm Trường Mộc lạnh lùng trừng mắt với cô, cô lại dám cảnh cáo anh, hiện giờ chỉ có Thẩm Định Trạch mới được động đến cô, họ đều không có tư cách làm gì cô, còn cô rõ ràng hiểu được, chỉ có Thẩm Định Trạch mới có thể quyết định cuộc sống của cô, bởi vậy cô không hề để tâm đến họ, không coi ai ra gì như thế, Thẩm Trường Mộc chưa từng gặp qua người nào như vậy.

Đến khách sạn Mạnh Nhượng Dư ở lúc trước, Thẩm Trường Mộc dừng xe lại, cô bước xuống xe, cũng không đi vội, mà đi đến trước kính xe chỗ ghế lái, mỉm cười nhìn Thẩm Trường Mộc:

– Anh thông minh như vậy, chắc là biết sự lợi hại của phụ nữ bên gối chứ, tôi có thể cho anh cơ hội, kể từ hôm nay được lấy lòng tôi.

– Hy vọng cô có thể mãi mãi tự tin như vậy- Thẩm Trường Mộc bị cô chọc tức đến bật cười.

Thẩm Trường Mộc quay kính lên, lập tức lái xe đi, anh theo kính chiếu hậu nhìn thoáng qua bóng lưng đi vào khách sạn ấy, cô gái này đúng là khiến người khác khó hiểu, cô ấy cố tình chọc giận anh để làm gì, chẳng lẽ cảm thấy đùa vui quá? Anh không tin, với tính cách của cô ta lại nói ra mấy lời nào tàn như vậy, lấy lòng cô, quả thật nực cười.

Mạnh Nhượng Dư đi vào khách sạn, nơi này rất nhỏ, ngay cả thang máy cũng không có, cô đi thang bộ lên tầng ba, dừng lại trước căn phòng hai mẹ con ở lúc trước, gõ cửa.

Mạnh Tuệ Nhiên ra mở cửa:

– Con về rồi.

Mạnh Nhượng Dư gật đầu, đi vào trong:

– Mấy hôm nay mẹ ổn không?

Mạnh Tuệ Nhiên đột nhiên bật cười, nụ cười tịch liêu ấy khiến Mạnh Nhượng Dư không đành lòng:

– Họ đã tới, nói nơi này không phù hợp với thân phận của mẹ, sẽ sắp xếp cho mẹ sống ở nơi phù hợp thân phận hơn, nếu không phải con còn chưa về, mẹ chắc đã sớm dọn qua đó rồi.

Mạnh Nhượng Dư ngồi xuống ghế, bỏ túi xách ra:

– Nơi này không tốt, mẹ dọn qua đó cũng tốt.

– Có người từng đến tìm con, cậu ta nói cậu ta tên Chu Thành Bân. Họ Chu, chắc là người của Chu gia à?- Mạnh Tuệ Nhiên không muốn nhắc đến chuyện chỗ ở nữa.

– Con biết phải làm gì, mẹ đừng nghĩ gì cả, cũng không cần làm gì- Mạnh Nhượng Dư gật đầu- Họ muốn sắp xếp chỗ ở cho mẹ, mẹ cứ yên tâm ở, con sẽ mau chóng đến đón mẹ thôi, để mẹ sống một cuộc sống mẹ thích.

– Cuộc sống mẹ thích à? Đó là cuộc sống thế nào?- Mạnh Tuệ Nhiên đột nhiên nhìn cô chằm chằm.

Mạnh Nhượng Dư suy nghĩ nghiêm túc, sau đó mỉm cười:

– Chính là con tìm được người đàn ông con yêu, sau đó kết hôn với anh ấy, tại con sẽ có con, nhưng tại con còn phải đi làm, sẽ không ai chăm sóc con cái, lúc này phải nhờ mẹ chăm cháu rồi. Mẹ nhất định không thể ghét trẻ con phiền hà, cũng không thể ghét sự tồn tại của nó cản trở mẹ đánh mạt chược, mẹ là mẹ của con, con của con mẹ phải chăm sóc, không muốn cũng phải chăm sóc, biết không?

– Rồi được rồi- Mạnh Tuệ Nhiên nghĩ đến cảnh đó, nở nụ cười hài lòng- Đến lúc đó nhất định mẹ sẽ chăm cháu cho.

Hai mẹ con hôm nay tâm trạng không tệ, ra ngoài ăn cơm, hơn nữa còn uống rượu. Lúc hai mẹ con quay về, liền nhìn thấy có người đứng trước cửa phòng họ, Chu Thành Bản luôn đứng đó, đáng thương nhìn chằm chằm Mạnh Nhượng Dư, như chú cún bị vứt bỏ, vừa ảm ức vừa khổ sở còn có chút trách móc.

Mạnh Nhượng Dư nói mẹ cô vào phòng trước, cô thì cùng Chu Thành Bản ra ngoài, bên ngoài khách sạn là một loạt tiệm bình dân không chính quy, mặt tiền cửa hàng đều nhỏ hẹp và không sạch sẽ, nhìn cũng không thoải mái, nước sơn bảng hiệu bong tróc, lộ ra một loại cảm giác hoang tàn.

Chu Thành Bản không biết lấy dũng khí ở đâu ra, anh ta ôm lấy Mạnh Nhượng Dư, hạ quyết tâm:

– Tiểu Dư, em theo anh đi, tuy rằng anh không biết tương lai sẽ thế nào, nhưng anh nhất định sẽ bảo vệ em nuôi em, chỉ cần có đồ ăn, anh nhất định sẽ nhường em ăn trước, dốc hết toàn lực để em hưởng một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

Từ nhỏ, Chu Thành Bản đã phát hiện gia đình mình không như những nhà khác, anh cũng từng chứng kiến ba và anh trai anh làm thế nào không xem người khác là con người, anh chán ghét cuộc sống đó, nhưng anh bất lực thay đổi, vì thế anh chỉ có thể dùng một phương thức khác để trốn tránh, anh cố gắng học tập, thi vào trường đại học lý tưởng, chuẩn bị sau khi tốt nghiệp sẽ dọn đến thành phố khác sinh sống, sau đó tìm một cô gái mình yêu kết hôn sinh con, bình thường như đại đa số người trên thế giới này.

Anh cũng không biết tại sao lại thích cô, nếu nhất định phải nói ra một nguyên nhân, vậy chắc hẳn là tiếng sét ái tình, vừa nhìn thấy cô, một nụ cười của cô có thể làm anh ngẩn ngơ nửa ngày, cho nên anh chủ động theo đuổi cô, khoảnh khắc khi cô nói cô bằng lòng trở thành bạn gái của anh, anh cảm thấy đây chính là thời khắc hạnh phúc nhất trong đời anh.

Chu Thành Bản sao cũng không ngờ, anh chỉ muốn đưa cô về nhà gặp ba anh, sau đó chuẩn bị kết hôn với cô, đây với anh mà nói không hề khó. Cho dù là trước kia hay hiện tại, anh cũng chưa từng là người thừa kế được ba anh lựa chọn, còn anh chọn sống ở thành phố khác cũng không hề tạo thành sự uy hiếp với các anh trai của anh, anh nghĩ quyết định của anh sẽ nhận được sự ủng hộ của mọi người, thế nhưng Mạnh Nhượng Dư lại bị họ đưa đi.

Ngay từ đầu, Chu Thành Bản còn tưởng gia đình anh phản đối anh và Mạnh Nhượng Dư, sau đó mới phát hiện không đúng, họ hình như muốn lợi dụng cô đạt được chuyện gì đó.

– Anh xin ba anh chưa, ba anh có đồng ý chuyện chúng ta không?- Giọng Mạnh Nhượng Dư rất bình thản.

Sắc mặt Chu Thành Bản trở nên khó coi:

– Anh đã trưởng thành, anh có thể quyết định chuyện của mình, nhất là chuyện hệ trọng của đời anh.

– Chúng ta đương nhiên có thể đi, sau đó thì sao?- Cô cười, hoàn cảnh xung quanh cùng người qua đường cũng không nằm trong mắt cô- Ba anh nhất định sẽ phái người đi tìm chúng ta, chúng ta có thể trốn được nhất thời, nhưng có thể trốn cả đời được không? Khi ba anh tìm được chúng ta rồi, anh là con của bác ấy, anh đương nhiên không sao, nhưng còn em, em và bác ấy không quen không biết, bác ấy sẽ đối xử với em thế nào?

Tay Chu Thành Bản siết thành nắm đấm, anh rất rõ thế lực của ba anh có bao nhiêu lớn, nếu ông muốn tìm ra một người, nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào, hai người trưởng thành bỏ đi, nhất định sẽ để lại dấu tích.

Mạnh Nhượng Dư tiếp tục bước về trước, cô nhìn chằm chằm vào chân không ngừng bước đi của mình:

– Cho dù chúng ta thật sự có thể đi, anh thật sự có thể vứt bỏ người thân và tuổi trẻ sáng lạn của anh, cùng em sống một cuộc sống có hôm nay không có ngày mai sao? Còn em, làm sao có thể bỏ được mẹ em, em đi rồi, người nhà của anh sẽ đối đãi với mẹ em thế nào đây? Mẹ em lớn tuổi, hơn nữa mẹ còn rất nhất gan, hoàn toàn không chịu nổi đe dọa. Chu Thành Bản, chúng ta đều có người không bỏ xuống được, không thể yên tâm mà đi được.

– Cho nên, em cứ vậy mà buông xuôi tình yêu của chúng ta?

– Tình yêu?- Mạnh Nhượng Dư cười đến châm chọc, không nói thêm gì nữa, nhưng ánh mắt cô vô cùng lạnh lùng, hai chữ này nghe sao xa lạ quá, bản thân cô còn hoài nghi bản thân có từng thật sự gặp được nó hay không.

Chu Thành Bản không nhìn ra được sự lạnh lùng của cô, anh chỉ là không cam lòng, lần đầu tiên thích một người như thế, lần đầu tiên muốn cùng một cô gái sống qua một đời, kết hôn sinh con, nhưng mà lại có kết cục này.

– Anh đi cầu xin ba anh, để ba anh tác thành cho chúng ta, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, anh không tin ở trong lòng ông ấy anh không có chút địa vị nào...

– Đừng đi, bác ấy không đồng ý với anh đâu.

Chu Thành Bản bình tĩnh nhìn cô:

– Có phải chỉ cần ba anh đồng ý cho chúng ta bên nhau, là chúng ta có thể trở lại như xưa không?

– Bác ấy đồng ý rồi nói sau- Mạnh Nhượng Dư hít sâu một hơi.

– Em hãy nhớ lời em nói.

Mạnh Nhược Dư nhìn theo bóng lưng xoay người rồi đi của anh, bóng dáng anh cứ thế xa dần xa dần, cuối cùng hợp nhất với bóng đêm, không còn lưu lại chút dấu vết, cô lâm bầm.

– Thích tôi gì chứ? Ngay cả chính tôi còn không thích nổi bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tôi Muốn Tự Do

Chu Nhân bước ra khỏi phòng Chu Tiến Ân, đi qua hành lang gỗ trung bày đầy cổ vật, vẻ mặt vô cùng đặc ý, ông vì Thẩm Định Trạch đã phải trốn chui trốn nhủi, hơn nữa, năm đó người của ông chết thảm, sau lại không có thời gian chiều mộ thêm đàn em, khiến ông tuy rằng là một trong những tâm phúc của Chu Tiến Ân, cũng không được Chu Tiến Ân trọng dụng, những người khác liền nhân cơ hội tranh thủ sự coi trọng của Chu Tiến Ân. Hiện giờ, ông rốt cuộc cũng có thể mượn Mạnh Nhược Dư quay về bên cạnh Chu Tiến Ân, ông nhất định phải nắm chắc cơ hội lần này, khiến Mạnh Nhược Dư có thể phát huy được giá trị cao nhất của cô ta, nhiều năm như vậy không thể cài ai vào bên cạnh Thẩm Định Trạch được, bây giờ thành công, ý nghĩa rất phi thường.

Vừa rồi, Chu Nhân chính là báo tin tốt này với Chu Tiến Ân, Thẩm Định Trạch giữ Mạnh Nhược Dư lại, nếu không có gì bất ngờ, Mạnh Nhược Dư sẽ biến thành người phụ nữ của Thẩm Định Trạch, hiện giờ họ đã giữ người thân duy nhất của Mạnh Nhược Dư là Mạnh Tuệ Nhiên rồi, Mạnh Nhược Dư đương nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Rẽ qua khúc quanh ở hành lang, Chu Nhân liền thấy Chu Thành Bản đang quỳ ở đó, ông lắc đầu, tác phong làm việc này, chẳng có tương lai gì cả, khó trách tới giờ chưa từng được Chu Tiến Ân nhìn bằng cặp mắt khác.

Chu Nhân mới đi không được bao lâu, trong căn phòng cổ liền có thêm một người, Chu Tiến Ân nghịch tách trà, vuốt mép tách, bộ tách trà bằng gỗ này ông đã dùng rất lâu, mép bóng loáng, có một cảm giác gia đình quen thuộc, ông cúi đầu uống một ngụm.

– Thăng nhóc đó vẫn đang quỳ à?

– Cậu út tính cách ngoan cố- A Tường bước ra khỏi bức bình phong bằng gỗ khắc hoa, mỉm cười, người khác không biết nhưng hẳn biết, ông chủ ngoại trừ cậu tư Chu Thành Kiệt đã chết ra, thương nhất là cậu út này.

Con người chính là sinh vậy kỳ lạ như vậy, rõ ràng bản thân thích mưu tính lại đầy thủ đoạn, nhưng lại dễ phòng nghi kỵ với loại người giống mình, nếu nói Chu Tiến Ân quan tâm người thừa kế là Chu Thành Kiệt, như vậy thì tình cảm giữa ông và Chu Thành Bản chính là tình cha con chân chính, nếu không, Chu Tiến Ân cũng không nhắm một mắt mở một mắt để Chu Thành Bản sống cuộc sống mà anh ta muốn. Tính cách của Chu Thành Bản khác Chu Tiến Ân nhất, không có thủ đoạn, một lòng chỉ muốn làm người bình thường, tính cách đơn thuần, nhưng người như vậy, mới khiến Chu Tiến Ân yêu thương.

Chu Tiến Ân đặt tách trà xuống, mỉm cười:

– Nhưng mà chỉ là thăng ngốc mà thôi, người phụ nữ như thế làm sao đáng để nó làm vậy?

– Cậu út tính cách đơn thuần, không thể cảm nhận được nỗi khổ tâm của ông. Cậu ấy không thể hiểu ông, cảm thấy là ông phá hoại tình yêu của cậu ấy, cậu ấy sao biết được, nếu cô Mạnh thật lòng thật dạ với cậu, cho dù cô Mạnh thật sự có giá trị như vậy, ông cũng sẽ tác thành cho cậu ấy chứ.

Chu Tiến Ân nghe vậy âm lòng, đứng, cũng chỉ có A Tường mới hiểu, quả thật là vậy, Thành Bản từ nhỏ đến lớn chưa từng yêu cầu ông thứ gì, lần này liên quan đến cuộc đời của Thành Bản, ông làm sao lại muốn để Thành Bản buồn được?

– Đừng đề cập đến chuyện này nữa- Chu Tiến Ân nheo mắt, thờ dài- Chú cảm thấy Chu Nhân hiện tại thế nào?

– Hẳn già rồi- A Tường bước đến bóp vai cho ông.

– Tôi cũng già- Chu Tiến Ân cười.

– Hẳn làm sao có thể so sánh với ông chủ, lúc trước Vĩnh Hằng Đường bị Trường Sinh Đường gần như ép vào đường cùng, là ông chủ dẫn dắt chúng tôi, để Vĩnh Hằng Đường không sụp đổ, chỉ điều này thôi, Chu Nhân làm sao bằng ông được? Là bản thân hẳn không biết thân biết phận, luôn cho rằng hẳn đã đổ nhiều công sức cho Vĩnh Hằng Đường, không có hẳn sẽ không có Vĩnh Hằng Đường, hẳn làm sao biết, vì giữ mạng hẳn, ông chủ đã trả giá bao nhiêu chứ?

Càng buồn cười hơn, hiện giờ Chu Nhân làm như đến mức tuyệt vọng rồi cái gì cũng thử được, vội vội vàng vàng đẩy Mạnh Nhược Dư ra, còn tưởng

rằng bản thân cần cơ diệu toán. Dù sao, Thẩm Định Trạch quả thật đối xử đặc biệt với Mạnh Nhượng Dư, những người xung quanh Thẩm Định Trạch cũng tiêu tốn khá nhiều thời gian vào Mạnh Nhượng Dư, cho dù Mạnh Nhượng Dư có thể trở thành người trong lòng của Thẩm Định Trạch hay không, khuấy nước cho đục một chút cũng không tệ, chỉ là Chu Nhân quả khinh thường Mạnh Nhượng Dư, lại thật sự nghĩ ai cũng phải nghe lời ông ta nói, nhưng mà cũng tốt, cứ xem Chu Nhân như tấm lá chắn vậy.

Chu Tiến Ân thờ dài:

– Nếu hần có thể nắm rõ thời cuộc giống chú thì hay rồi, bảo vệ hần nhiều năm như vậy, nếu chính hần cũng không quý trọng, tôi cũng hết cách.

– Ý của ông chủ là?

– Cục trưởng mới tới không phải sắp nhậm chức rồi sao? “Tân quan thượng nhâm tam bả hóa”[1], có thể nhân cơ hội này thử hần một chút, đồng thời cũng có thể đã kích niềm kiêu hãnh bề vạ của Thẩm Định Trạch- Chu Tiến Ân mở mắt, nếp nhăn chẳng chịt trên mặt đột nhiên nham hiểm hơn, đôi mắt phảng phất như hút lấy lòng người- Tôi đã để nó kiêu ngạo lâu quá rồi, thù của Thành Kiệt cũng nên báo.

– Tôi hiểu rồi, đến lúc đó tôi đích thân đi sắp xếp, nhất định sẽ khiến cục trưởng hài lòng. Nhưng ông chủ, Mạnh Nhượng Dư có lợi hại mấy thì cũng chỉ là phụ nữ, cô ta thật sự có thể làm được theo yêu cầu của ông?- A Tường vẫn cảm thấy Mạnh Nhượng Dư không mấy đáng tin, không nên đặt hết tất cả hy vọng lên người một phụ nữ.

– A Tường, chú đừng khinh thường phụ nữ, khi phụ nữ không tiếc hết thảy để có được thứ họ muốn, họ sẽ không từ thủ đoạn.

A Tường gật đầu:

– Tôi tin vào ánh mắt của ông, nếu cô ấy là người đích thân ông tuyển chọn, cô ấy nhất định có chỗ phi thường.

– Tôi hơi mệt, chủ ra ngoài trước đi!- Chu Tiến Ân không biết đang nghĩ gì.

– Vâng.

Chu Tiến Ân cầm tách trà trên bàn lên, vuốt mép tách, không khỏi nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên gặp được Mạnh Nhượng Dư. Khi đó, tuy rằng họ tìm vô số quân cờ, bồi dưỡng một vài đứa trẻ, sắp xếp lý lịch cho chúng, để chúng phân tán ra nhiều ngành nghề khác nhau, trở thành trụ cột vững chắc cho Vĩnh Hằng Đường, nhưng đây đều do A Tường, A Kính bí mật sắp xếp. Sau khi trải qua vô số lần thực nghiệm, tất cả trẻ em họ chọn đều là nữ, không chỉ vì con gái dễ dàng bị khống chế, còn có con gái có giá trị rất cao. Mà trong những đứa trẻ đó, chỉ có Mạnh Nhượng Dư, là do Chu Tiến Ân đích thân đưa về, Chu Tiến Ân khi đó không ngờ rằng, đây quả thật là một quân cờ tốt.

Khi đó, Mạnh Nhượng Dư toàn thân dơ dáy, trên mặt toàn là vết thương, mặt bị bùn đất đen xì cùng mái tóc bù xù và vết thương che lấp, thứ duy nhất có thể thấy chính là đôi mắt cô, cô nắm chặt tay ông:

– Ông ơi, xin ông hãy cứu tôi, cứu tôi.

Ở sau lưng cô, có một nam một nữ đang truy đuổi, nhưng cô cứ vậy nắm lấy tay ông, như biết rằng, ông nhất định có thể cứu được cô:

– Tại sao tôi phải cứu cháu?

Cô không khóc, đôi mắt quật cường quan sát ông:

– Ông ơi, ông cứu tôi, tôi có thể làm một chuyện cho ông.

Chu Tiến Ân mỉm cười, nhìn cô vài giây, lại thật sự vì cô đuổi họ đi, sau đó cô cũng trở thành một trong những quân cờ mà Vĩnh Hằng Đường bồi dưỡng, an bài cho cô thân phận hợp lý, an bài người nhà, an bài chỗ ở.

Chu Tiến Ân không quản lý xem cô gái ấy biến thành bộ dạng gì, cho đến khi có một ngày, đứa con trai ông yêu thương gọi điện thoại về nói với ông, sẽ đưa một cô gái về nhà, lúc này Chu Tiến Ân mới lần nữa tiếp xúc với Mạnh Nhượng Dư, sau đó xem tài liệu của Mạnh Nhượng Dư, ông không thể không thừa nhận, cô gái này rất thông minh.

Mạnh Nhượng Dư cố gắng học hành như thế, biến thành người xuất sắc vô cùng trong lòng người khác, cô là đang chứng minh giá trị của bản thân, để người của Vĩnh Hằng Đường thấy rõ giá trị của cô, chỉ có như vậy, cô mới không giống với những quân cờ vô dụng tầm thường, hoặc là chết, hoặc trở thành sự tồn tại thấp hèn nhất, ti tiện nhất. Nhưng đây đều không phải mục tiêu của Mạnh Nhượng Dư, trở thành một quân cờ tốt, thì có ý nghĩa gì? Điều Mạnh Nhượng Dư thật sự muốn chính là tự do, tự do thoát khỏi sự khống chế của Vĩnh Hằng Đường, cô có thể trốn, nhưng kết quả bị bắt về cô không hề muốn, cho dù không bị tóm, cả đời sợ hãi trốn tránh, có bao nhiêu người có thể chịu nổi? Vì thế, Mạnh Nhượng Dư cảm dỗ Chu Thành Bản, nếu Chu Thành Bản thật lòng thích cô, cô có thể thoát khỏi vùng lầy này, không cần có ý tiếp cận nhân vật lớn nào để đoạt lợi ích cho Vĩnh Hằng Đường nữa.

Nhưng mà, e rằng ngay cả Mạnh Nhượng Dư cũng không ngờ, cô lại có khuôn mặt giống hệt mối tình đầu của Thẩm Định Trạch.

Nhiều năm sau, Chu Tiến Ân chính thức gặp mặt Mạnh Nhượng Dư, ông đánh giá cô gái cứng cỏi lại nỗ lực này:

– Biết tôi tìm cháu đến có chuyện gì không?

– Tôi rồi, ông cứu tôi, tôi có thể làm một chuyện cho ông. Cho nên, bất kể là chuyện gì, tôi đều không có tư cách từ chối- Mạnh Nhượng Dư vô cùng bình tĩnh nhìn ông.

Chu Tiến Ân cảm thấy rất thú vị, đây là lần đầu tiên có người tâm bình khí hòa ngồi trước mặt ông, không sợ hãi, cũng không tỏ ra yếu đuối, thậm chí chưa từng đề cập nửa câu đến Chu Thành Bản, một cô gái như vậy, là quân cờ tốt nhất, bởi vì cô vĩnh viễn biết rõ bản thân đang ở trong hoàn cảnh nào, nên làm chuyện gì, nên nói cái gì.

– Tôi muốn cháu đến bên Thẩm Định Trạch- Chu Tiến Ân ngừng một chút- Hẳn sợ dĩ có thể hô mưa gọi gió ở thành phố Thịnh Châu, ngoại trừ năng lực của bản thân hẳn, thì quan trọng nhất chính là bên cạnh hẳn có những người trung thành tuyệt đối không phản bội hẳn, tôi hy vọng cháu có thể ở bên cạnh ly gián chúng, làm chúng phản bội Thẩm Định Trạch, nếu có thể ra tay giết Thẩm Định Trạch, vậy là tốt nhất.

– Thẩm Định Trạch rất lợi hại- Mạnh Nhượng Dư nhủ mày- Cho dù tôi có thể làm được hay không, tôi không chết thì cũng bị thương, trả giá sẽ rất đắt. Tôi có thể đòi một điều kiện không?

Chu Tiến Ân càng tán thưởng cô, cô biết không thể chối từ, dứt khoát đưa điều kiện:

– Cháu nói đi.

– Tôi muốn tự do- Mạnh Nhượng Dư không hề do dự.

– Được.

Chu Tiến Ân càng tiếp xúc với Mạnh Nhượng Dư lại càng cảm thấy cô thú vị, cô lại có thể khiến ông đồng ý hết thảy sẽ do cô sắp xếp, hơn nữa cô còn có thể phân tích tính cách của Thẩm Định Trạch. Bất kể cô dùng phương thức gì xuất hiện, Thẩm Định Trạch cũng sẽ hoài nghi, vậy để Thẩm Định Trạch nghĩ cô chính là người của Vĩnh Hằng Đường rất tốt, để Chu Nhân xuất hiện, làm Thẩm Định Trạch cho rằng đây là một cái bẫy Vĩnh Hằng Đường dùng để đối phó anh, về những chuyện khác, cô sẽ liệu mà làm. Thẩm Định Trạch sẽ không tin tưởng cô, vậy cô sẽ rõ ràng nói thẳng với Thẩm Định Trạch, giả cũng là thật, thật cũng là giả, thứ cô muốn vốn chẳng phải sự tin tưởng hay phủ nhận của Thẩm Định Trạch, cô chỉ cần ở bên cạnh Thẩm Định Trạch là được, như vậy cô mới có cơ hội ly gián những người bên cạnh Thẩm Định Trạch.

Nếu ban đầu Chu Tiến Ân hy vọng Mạnh Nhượng Dư có thể làm được hết thảy điều ông muốn, sau khi trải qua phân tích của cô, ông có một loại cảm giác rất lạ, Mạnh Nhượng Dư nhất định có thể làm được. Thậm chí ông cho rằng, đây là một cơ hội ông trời cho ông, nếu không tại sao bộ dạng của Mạnh Nhượng Dư lại giống y hệt mối tình đầu của Thẩm Định Trạch được chứ?

Về phần Mạnh Nhượng Dư muốn tự do, đối với Chu Tiến Ân mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng Chu Tiến Ân rõ, hai chữ “tự do” này với Mạnh Nhượng Dư mà nói có bao nhiêu quan trọng, không có cơ hội, cô chỉ có thể làm quân cờ cả đời, vĩnh viễn không có cuộc đời của riêng cô, cho nên dù Thẩm Định Trạch có nguy hiểm, Mạnh Nhượng Dư cũng sẽ lựa chọn thử một lần.

***Chú thích:

[1] Tần quan thượng nhiệm tam bá hóa: là tục ngữ, ý nói sau khi quan mới nhậm chức thường sẽ làm ra vài chuyện để biểu thị tài cán và quyết tâm trừ bỏ cái xấu cái cũ. Nói trắng ra chính là ra oai phủ đầu, để cho thuộc hạ trên dưới tâm phục khẩu phục. Câu này từ một điển cổ trong Tam quốc diễn nghĩa mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triển Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Anh Thích Khiêu Vũ Không?

Khi Diệp Thanh bước vào thư phòng của Thẩm Định Trạch, đã thấy Thẩm Trường Thủy đứng bên cạnh anh báo cáo chuyện gì đó, Thẩm Trường Thủy quần áo nhả nhum, sắc mặt dù trầm ổn nhưng vẫn mang theo mấy phần chật vật, Diệp Thanh có chút kinh ngạc, đã lâu không gặp anh ta, sao lại thành ra bộ dạng này? Không khỏi nhìn Thẩm Định Trạch, hẳn là anh Trạch sắp xếp Thẩm Trường Thủy đi làm việc gì đó, có thể khiến anh ta chật vật như thế, có thể tưởng tượng được việc này rất khó giải quyết.

Thẩm Định Trạch thấy Diệp Thanh, phát tay để Thẩm Trường Thủy đi nghỉ ngơi. Thẩm Trường Thủy gật đầu, lúc đi ngang qua Diệp Thanh, cũng chào hỏi anh ta, rồi mới ra ngoài.

– Trường Thủy anh ta...- Diệp Thanh đi đến Thẩm Định Trạch, cũng nhìn theo hướng Thẩm Trường Thủy đi khỏi.

Thẩm Định Trạch mặc bộ comple đen, ngồi đằng sau chiếc bàn màu đen, chiếc ghế dựa anh ngồi cũng màu đen, nhiều vật màu đen như vậy như dung hợp thành một thể, giờ phút này chân anh bắt chéo, một tay chống cằm, rõ ràng đang suy tư chuyện gì:

– Chu Nhân chết rồi.

Diệp Thanh giật mình, lấy lại phản ứng, chắc là tác phẩm của Thẩm Trường Thủy, khó trách khiến anh ta trông nhếch nhách như vậy. Nhưng mà thái độ của anh Trạch không đúng lắm, Diệp Thanh vẫn nhìn ra được, theo lý mà nói, bảy năm trước Chu Nhân dẫn người ám sát anh Trạch, hiện giờ Chu Nhân chết, sao anh Trạch không có chút vui vẻ nào? Ngược lại vẻ mặt u ám, thật giống như chuyện này không hề đơn giản như vậy.

– Có chuyện?– Diệp Thanh bắt gác cau mày.

Thẩm Định Trạch buông tay xuống, khóe miệng hơi cong lên:

– Trường Thủy dẫn người tìm Chu Nhân nhiều năm rồi, đều không tra ra được cụ thể hắn ở đâu, nhưng hiện giờ không chỉ dễ dàng tìm được hắn, còn bị Trường Thủy xử lý. Một việc vô cùng khó khăn, đột nhiên trở nên dễ dàng thuận lợi, nói lên điều gì?

Diệp Thanh nheo mắt:

– Chứng tỏ Chu Tiến Ân đã vứt bỏ hắn, không để ý đến sự sống chết của hắn nữa– Anh ta im lặng vài giây, Chu Tiến Ân không thể tiêu hao nhiều tiền tài và vật lực như vậy rồi lại đột nhiên cảm thấy người này không đáng– Ông ta muốn dùng chuyện này làm gì?

Thẩm Định Trạch lắc đầu:

– Không rõ nữa, nhưng mà các anh nên cẩn thận hơn, có lẽ ông ta im lặng lâu như vậy, là muốn ra tay.

Vĩnh Hằng Đường và Trường Sinh Đường, kiếp này không thể hóa thù thành bạn, Chu Tiến Ân cho người ám sát Thẩm Định Trạch, Thẩm Diệu Minh nổi giận trực tiếp xử lý đứa con trai yêu quý của ông ta là Chu Thành Kiệt, ăn miếng trả miếng, loại huyết hải thâm thù như thế, khiến họ vĩnh viễn đứng ở hai mặt đối lập, cho dù đã qua nhiều năm, cũng không thể hóa giải, ngược lại theo thời gian trôi qua, lại càng sát ruột muốn đối phương chết không có chỗ chôn.

Thẩm Định Trạch gõ nhịp lên bàn, đột nhiên nở nụ cười:

– Ông ta dùng Chu Nhân trối buột Trường Thủy mấy năm nay, đột nhiên cời bỏ trối buột, có lẽ đã có chiêu mới.

Diệp Thanh trợn mắt rồi bình tĩnh lại, nếu Thẩm Định Trạch đã biết mục đích của Chu Tiến Ân, tại sao lại kêu Thẩm Trường Thủy đi lãng phí thời gian? Có lẽ biết Trường Thủy nhất định không có người chết sẽ không dừng tay? Hay có lẽ lòng muốn báo thù quá nặng? Diệp Thanh không đoán được nguyên nhân cụ thể, đành phải im lặng.

Thẩm Định Trạch nhìn anh ta, cũng không nhắc chuyện của Thẩm Trường Thủy nữa:

– Việc thế nào rồi?

Lúc này, Diệp Thanh mới thở phào, bình tĩnh nói:

– Em theo lời của cô Khuru, đi tìm bọn buôn người năm đó, nhưng chúng đã sớm không còn, chỉ là người dân xung quanh đều nhớ rõ chúng, có ấn tượng sâu sắc với chúng. Trước kia còn có người nghi ngờ chúng lừa bán trẻ em, từng báo cảnh sát, nhưng bất luận cảnh sát đến bao nhiêu lần, cũng không tìm được trẻ em ở chỗ chúng, cùng lúc đó, người báo án còn bị lên trả thù, bởi vậy không còn ai dám quản chuyện của chúng nữa. Nhưng chúng hoạt động trường kỳ ở đó, người khác vẫn phát giác vài tin tức, hình như chúng bán hết trẻ em mới dọn đi. Còn chúng dọn đi đâu, tạm thời em vẫn chưa điều tra được, sự việc trôi qua lâu quá rồi.

Thẩm Định Trạch gật đầu, nếu tìm được bọn buôn người kia, là có thể biết được, Mạnh Tiêu Tiêu rốt cuộc có chị em sinh đôi không.

Diệp Thanh tiếp tục nói:

– Trước khi em đi, đã có được một tin tức thú vị.

– Là gì?– Thẩm Định Trạch nhìn anh ta.

– Bọn buôn người kia đã có người bị tóm, sự việc ồn ào lắm, người ở đó đều vỗ tay vui mừng. Em đi điều tra, năm ngoái chúng đã bị xử bắn, bởi vì chúng không chỉ buôn bán trẻ em, còn cưỡng hiếp và giết người, mạng người chết trong tay chúng vô số. Người tóm được chúng không phải ai khác, chính là cục trưởng Thiệu Gia Minh sắp đến Thịnh Châu nhậm chức, hơn nữa năm đó anh ta còn sống gần bọn buôn người kia.

Thẩm Định Trạch im lặng một lát, Thiệu Gia Minh còn trẻ mà đã có địa vị cao như vậy, nhưng lại không có gia thế mạnh mẽ hậu thuẫn, hóa ra anh ta rất có năng lực, nhận được không ít lời khen, nhưng lần này được điều đến thành phố Thịnh Châu, không biết là bị người khác chia bè chia phái, hay là thật sự được xem trọng, định dùng anh ta đến thay đổi vận mệnh của Thịnh Châu, nhưng bất luận là thế nào, Thiệu Gia Minh này cũng rất khó chơi.

Thẩm Định Trạch gật đầu:

– Ra ngoài đi!

Diệp Thanh không nán lại, mau chóng rời khỏi, hơn nữa còn phải để ý rất nhiều việc, không ai biết tên Thiệu Gia Minh này đến sẽ làm ra chuyện gì, như

vậy chỉ có thể phải cẩn thận hơn thôi.

Thẩm Định Trạch lại ngồi thêm một lát, mới ra khỏi thư phòng, xuống tầng dưới cùng của Trường Sinh Đường, đi về phía đại sảnh, vừa mới đến phòng lớn, anh nhìn thấy Tần Yên và Mạnh Nhược Dư im lặng ngồi đó. Bước chân anh chậm lại, nhanh chóng chuyển hướng đi tới bên cạnh Mạnh Nhược Dư, giọng nói bình thản, nhìn không ra anh có cảm xúc phức tạp gì, cũng không biết là vui hay buồn với người giờ phút này xuất hiện ở đây, anh chỉ trầm ổn nhìn cô:

– Về rồi?

Mạnh Nhược Dư đứng lên, nhìn thoáng qua Tần Yên, cười cười:

– Anh ở đây, em đương nhiên phải mau chóng quay về rồi.

Cô đưa tay phui phui bụi bẩn vốn không tồn tại trên người Thẩm Định Trạch, Thẩm Định Trạch nhũn mày, nhưng không đẩy cô ra hay tỏ vẻ bất mãn gì.

Tần Yên lại dùng tay phải nhéo mạnh tay trái của mình, phụ nữ hiểu phụ nữ nhất, cô biết Mạnh Nhược Dư chắc chắn đang cố ý, buồn cười chính là bản thân lúc trước còn thấy cô gái này đáng thương, hiện giờ cô ta lại dùng hành động đó thể hiện sự đặc biệt của cô ta với Thẩm Định Trạch, hơn nữa cô ta còn có ý thù địch rất nặng với cô.

Tần Yên đi qua, mỉm cười với họ, sau đó nhìn Thẩm Định Trạch:

– May mà anh ra rồi, ban nãy cô Mạnh không gặp được anh còn định vào trong, em cần cô ấy, bảo cô ấy đợi một lát, đợi thêm một lát là được.

Thẩm Định Trạch như cười như không nhìn Mạnh Nhược Dư.

Mạnh Nhược Dư cười với anh:

– Người ta chỉ muốn gặp anh sớm hơn thôi mà, nhưng mà em thức thơi lắm, bị ngăn cản sẽ không dám tùy tiện xông vào.

– Đừng có lần sau- Thẩm Định Trạch nhìn cô mấy giây.

Thẩm Định Trạch nhẹ nhàng như vậy, Tần Yên có chút thất vọng.

Thẩm Định Trạch đi khỏi, Mạnh Nhược Dư đương nhiên đi theo, chỉ để lại một mình Tần Yên lặng lẽ nhìn theo bóng lưng họ, cho đến khi đi khuất. Ở sau lưng Tần Yên, Thẩm Trường Hoa vẫn nhũn mày, Tần Yên vì Thẩm Định Trạch làm nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc đòi lấy chút ít niềm tin không mấy đặc biệt của Thẩm Định Trạch, nếu không có Mạnh Nhược Dư để so sánh, có lẽ không cảm thấy gì, đã có Mạnh Nhược Dư, lập tức phát hiện Thẩm Định Trạch hoàn toàn không có chút tình cảm nam nữ nào với Tần Yên.

Thẩm Trường Hòa bước đến, Tần Yên nhếch môi:

– Đừng nói gì cả, uống rượu với tôi được không?

Thẩm Trường Hòa không lên tiếng, đi theo sau Tần Yên, cho dù lúc này anh có chuyện cần giải quyết, Thẩm Trường Thủy mới về, Diệp Thanh phải làm chuyện khác, Thẩm Trường Kim và Thẩm Trường Mộc đã đi theo Thẩm Định Trạch rồi.

Thẩm Định Trạch sẽ định kỳ thị sát các nghiệp vụ của hộp đêm và sòng bạc của Trường Sinh Đường, dù là sòng bạc hay hộp đêm, vẫn sẽ xuất hiện các hiện tượng tranh chấp và chuyện đàn ông ép phụ nữ, sau nhiều năm được Thẩm Định Trạch chinh đồn, cuối cùng cũng đi vào quỹ đạo. Đương nhiên, đối ngoại là phòng ngừa các sự việc này tiếp diễn, về đối nội đương nhiên để phòng ngừa người nào đó ở nơi này làm ra giao dịch đặc thù.

Thẩm Định Trạch ra ngoài luôn rầm rộ, Mạnh Nhược Dư ngồi cùng xe với anh, tài xế là người xa lạ. Tất cả các xe này đều chạy thành hàng, cùng kiểu dáng màu sắc, không nhìn ra có gì khác biệt, cứ qua một thời gian, các xe sẽ tự điều chỉnh thứ tự, không ai biết người nào ngồi trong xe.

Mạnh Nhược Dư ngồi bên cạnh Thẩm Định Trạch, kính xe đóng chặt, cô thức thơi không quay kính xuống, một trong những đứa con của Thẩm Diệu Minh, chính là người trên xe bị người ta bắn chết, cho dù hiện tại vẫn chưa tìm được ai là hung thủ, nhưng người muốn đối phó Thẩm Định Trạch nhất định sẽ nhiều hơn người khác.

Mạnh Nhược Dư nhìn anh, anh lặng lẽ ngồi đó, mắt nhẹ nhàng nhắm lại, hai tay đặt lên chân, rõ ràng là bộ dạng thư giãn, anh lại mang đến cảm giác, một khi xung quanh anh xuất hiện chuyện lạ, anh sẽ mở mắt trước tiên, sự cảnh giác này như bóng với hình, có vẻ như là bài học bắt buộc của anh.

Dường như ánh mắt đánh giá của cô quấy rầy tới anh, Thẩm Định Trạch mở mắt, nhìn cô vài giây, không có biến động gì.

Cô mỉm cười, ngồi sát vào anh, anh nhìn thoáng qua cặp mông đang dịch sát vào mình, thu hồi ánh mắt.

– Tần Yên theo anh lâu rồi?- Cô hất cằm, hình như có chút hoài nghi.

– Chu Tiến Ân không giao hết toàn bộ thông tin về người bên cạnh tôi cho em à?- Thẩm Định Trạch vẻ mặt chế nhạo.

– Em chỉ gặp ông ta đúng một lần, còn là vì con trai ông ta. Có vài tin tức người khác tra rất cụ thể, luôn luôn có chút sai lệch, em đương nhiên hy vọng

có thể từ miệng người trong cuộc nghe được tin tức xác thực nhất.

– Chẳng phải em rất tự tin rằng giữa tôi và cô ấy không xảy ra chuyện gì à?

– Nhưng anh tin tưởng cô ấy lắm, xem cô ấy như người một nhà.

Thẩm Định Trạch cười, nhắm mắt lại, không định trả lời câu hỏi của cô.

Mạnh Nhược Dur theo Thẩm Định Trạch xuống xe, cô đoán họ không thông báo trước với người phụ trách ở đây, nơi được thị sát được lựa chọn ngẫu nhiên, bởi vậy người phụ trách bối rối vô cùng, bao gồm cả người chơi đánh bạc, nhưng Thẩm Định Trạch không đem hết người vào, chỉ dẫn theo mấy người, tùy tiện đi lại mà thôi.

Có người nhận ra anh bước đến chào hỏi, Mạnh Nhược Dur phát hiện những người này đều âm thầm nhìn cô, cô đoán Thẩm Định Trạch đến đây nhất định rất hiếm khi mang theo phụ nữ, hoặc là chỉ dẫn theo mỗi Tần Yên, bởi vậy khi họ nhìn thấy một người xa lạ như cô, mới có thể kính trọng và kính ngạc như thế.

Sau khi đi liên tục nhiều nơi, cuối cùng dừng lại trước cửa một hộp đêm, Mạnh Nhược Dur vẫn đi theo bên cạnh Thẩm Định Trạch, Thẩm Trường Kim và Thẩm Trường Mộc thì cảnh giác nhìn xung quanh, đề phòng nguy cơ xảy ra bất cứ lúc nào.

Trong hộp đêm rất náo nhiệt, hơn nữa người Thẩm Định Trạch dẫn vào không nhiều lắm, bởi vậy không tạo thành ảnh hưởng lớn gì, anh như vị khách bình thường, chọn một góc ngồi xuống, sau đó người phụ trách tiến lên, đồng thời, những người khác kiểm tra ở đây. Mạnh Nhược Dur luôn cảm thấy anh không đơn giản chỉ đi thị sát, mà là đang tìm cái gì đó.

Người phụ trách rời khỏi, có cô gái tinh mắt phát hiện ra Thẩm Định Trạch, chuẩn bị bước đến, lập tức bị cản lại, không phục phải rời khỏi.

Nhìn thấy cảnh này, Mạnh Nhược Dur uống rượu mỉm cười:

– Rốt cuộc anh tổn thương bao nhiêu trái tim phụ nữ rồi?

Thẩm Định Trạch cầm ly rượu khác trên bàn lên:

– Yên tâm, các cô ấy không hề bị tổn thương nghiêm trọng như em.

Như là lời uy hiếp, Mạnh Nhược Dur ánh mắt tối sầm, biết anh ám chỉ tổn thương là gì:

– Vậy chứng tỏ chỉ có em tình cảm sâu đậm nhất, mới có thể bị tổn thương nặng nề nhất.

Thẩm Định Trạch lắc ly rượu, bóng bên trong lần lượt thay đổi giữa lạnh lẽo tàn nhẫn và cô độc, giống như anh đang đứng run rẩy bên vách núi, một mình đứng đó, không ai có thể trở thành nơi nương tựa ngăn trở một chút gió lạnh giúp anh, anh chỉ có bản thân anh, cũng chỉ có thể dựa vào mình anh.

Có tiếng nhạc nhẹ nhàng truyền đến, Thẩm Định Trạch đặt ly rượu xuống, đứng lên nhìn cô, vô cùng lịch lãm mời cô khiêu vũ:

– Có thể khiêu vũ cùng em không?

– Đó là vinh hạnh của em- Cô đặt tay mình vào tay anh.

Họ cùng nhau bước vào trung tâm sàn nhảy, người khiêu vũ không nhiều cũng không ít, có lẽ họ không thích âm nhạc nhẹ nhàng này, hơn phân nửa số người nhảy nhót trên sàn tán ra uống rượu trò chuyện. Họ dường như cử động máy móc, không có tình cảm mờ ám giữa nam và nữ, cô nhìn anh, đẹp trai chuẩn mực, không quá thừa cũng không quá thiếu, mê hoặc cô:

– Anh thích khiêu vũ à?

– Em đoán xem.

– Em đoán anh thích khiêu vũ với em- Cô mỉm cười.

Cô thấy khóe miệng anh nhếch lên, giống như nghe được chuyện vô cùng thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kết Quả Dna

Mạnh Nhược Dur bị đưa lên một căn phòng riêng ở trên lầu cầu lạc bộ đêm, nhưng chỉ có mỗi mình cô, Thẩm Định Trạch không ở đó, cô đợi một lát, Thẩm Định Trạch vẫn không xuất hiện, cô nhìn mâm trái cây và các loại quả hạch bày trên chiếc bàn sang trọng trước mặt, Thẩm Định Trạch đi đâu, lại đang định làm gì? Chẳng lẽ anh chỉ dùng cô như lá chắn, có việc khác cần phải đi làm?

Cô muốn ra ngoài, nhưng ở cửa có hai người đứng canh, không cho phép cô bước ra nửa bước, mà cô cũng nhìn thấy Thẩm Trường Kim và Thẩm Trường Mộc đang đứng cuối hành lang tầng lầu này, vì thế xoay người trở vào phòng. Người quen Thẩm Định Trạch sẽ biết, bên cạnh anh luôn có đám Thẩm Trường Kim đi theo, điều này làm cho mọi người đều có suy nghĩ rằng, chỉ cần nhìn thấy bọn Thẩm Trường Kim ở đâu, nhất định có Thẩm Định Trạch ở đó.

Thẩm Định Trạch là cố tình để lại Thẩm Trường Kim và Thẩm Trường Mộc...

Mạnh Nhược Dur nhìn thấy rượu trên bàn, tự rót một ly cho mình, nhìn thấy chất lỏng màu đỏ trong suốt bên trong, như thủy tinh lưu chuyển, trông thật mê người, cô nhẹ nhàng nhấp một chút, sau đó mỉm cười tự giễu. Trước khi ra cửa, Tần Yên ghen tị thậm chí còn thất thố như thế, nếu Tần Yên biết cô chẳng qua chỉ là lá chắn của Thẩm Định Trạch, có lẽ sẽ không thương tâm đến thế đâu nhỉ?

Hơn nữa, chính Tần Yên cũng không phát hiện ra, Thẩm Định Trạch bao dung mình biết bao, Tần Yên nói vậy, rõ ràng khiêu khích cô như thế, nhưng Thẩm Định Trạch làm như không nghe thấy, ngay cả một chút ý tứ cảnh cáo cũng chưa từng có.

Thẩm Định Trạch trực tiếp đi vào một căn phòng khác, căn phòng này là của riêng anh, người khác không có tư cách sở hữu, bên ngoài nó vô cùng bình thường, nhưng bức bích họa cực lớn treo trên tường lại là một cánh cửa, bên trong có thang máy, dẫn thẳng ra cửa sau của tòa nhà này. Anh bước vào thang máy, đi ra ngoài, đến cửa sau, nơi đó có đỗ ba chiếc xe giống y hệt nhau.

Thẩm Định Trạch ngồi vào chiếc xe chính giữa, Thẩm Trường Thủy đích thân lái xe, sau khi anh lên xem, Trường Thủy lập tức lái đi:

– Anh cảm thấy cô ta nhất định sẽ đem chuyện anh biến mất nói ra ngoài?

– Nhất định- Thẩm Định Trạch nhắm mắt lại, bề ngoài như nghỉ ngơi, chỉ là ngón tay anh hơi co giật, vừa rồi anh vuốt lưng của Mạnh Nhược Dur, xúc cảm mịn màng kia cứ lưu lại nơi tay thật lâu không tiêu tan.

Thẩm Trường Thủy không biết tại sao anh lại khẳng định như vậy, nhưng người của Chu Tiến Ân nhận được tin tức Thẩm Định Trạch bí mật rời đi, nhất định sẽ cho rằng Thẩm Định Trạch đi làm chuyện cơ mật gì đó, với tính cách của Chu Tiến Ân, sẽ tốn rất nhiều thời gian đi điều tra chuyện này, càng tra không được lại càng xem trọng, cứ tiếp tục vòng tuần hoàn đó. Nếu Chu Tiến Ân đã thích làm người ta tiêu tốn nhân lực vật lực đến vậy, thì tốt nhất cứ để ông ta ném thử cảm giác này, thậm chí còn có thể mang đến vài niềm vui bất ngờ, khiến Chu Tiến Ân nghĩ Thẩm Định Trạch đi gặp nhân vật lớn nào đó, từ đó sẽ tăng nhanh hoạt động nào đó chẳng hạn.

Thẩm Trường Thủy không hiểu lắm, nếu Mạnh Nhược Dur đã để lộ mục đích của mình, thậm chí Thẩm Định Trạch tình nguyện bảo vệ cô, nhưng sao cô vẫn cố chấp làm người của Chu Tiến Ân, làm việc cho ông ta.

Xe dừng lại trước một bệnh viện nhỏ, lúc này, ở đây gần như không có bệnh nhân nào. Cơ sở vật chất và địa điểm của bệnh viện bình thường không ai hỏi han, hằng ngày cũng không có bao nhiêu bệnh nhân, ai cũng thích đến bệnh viện lớn, luôn cảm thấy loại bệnh viện nhỏ thế này không đáng tin.

Thẩm Định Trạch bước xuống xe, Thẩm Trường Thủy đi theo bên cạnh anh, cho dù đã chuẩn bị sẵn sàng, như vẫn cảnh giác xung quanh, mãi cho đến vào đến bên trong.

Không ai biết bên trong bệnh viện còn có một nơi thế này, thiết bị và môi trường ở đây dường như không ăn khớp với bề ngoài của nó.

Người họ dẫn theo đứng canh ở ngoài, Thẩm Trường Thủy và Thẩm Định Trạch đi vào trong, bên trong là đủ loại chai chai lọ lọ, có hai bác sĩ đang xử lý gì đó.

Thẩm Định Trạch đi tới:

– Có kết quả chưa?

Bác sĩ Trần khi nhận được thông báo, còn từng nghi ngờ, bộ hài cốt nhiều năm như vậy đặt ở chỗ này đều không ai cho xử lý, mẫu máu cũng để lâu thế này, lại đột nhiên yêu cầu kiểm nghiệm mẫu máu kia và bộ hài cốt này có phải là của cùng một người hay không? Nhưng họ cũng biết thứ không nên hỏi thì đừng hỏi, dựa theo yêu cầu của những người này làm việc là được, như vậy anh ta mới có thể rót vốn cho bệnh viện, tiếp tục nghiên cứu thứ mà họ muốn nghiên cứu.

Bác sĩ Lư nhìn Thẩm Định Trạch, không hề sợ hãi, dù sao cũng tiếp xúc rất ít với Thẩm Định Trạch, tuy rằng anh chính là ông chủ lớn sau lưng họ:

– Còn phải đợi thêm lát nữa, anh Thẩm có thể ngồi chờ- Anh nghĩ, nên nói trước một tiếng với Thẩm Định Trạch- Anh Thẩm phải hiểu, tuy rằng mẫu máu và hài cốt chúng tôi đều dùng kỹ thuật đặc biệt lưu giữ rất tốt, nhưng dù sao cũng trải qua rất nhiều năm rồi, có khả năng xuất hiện chút rủi ro dẫn đến số liệu không chính xác, hy vọng anh có thể hiểu.

Thẩm Định Trạch vẫn chưa ngồi xuống, gật đầu:

– Tôi hiểu.

Hơn nữa mẫu máu này có được cũng rất đặc biệt, là được trích ra từ một thứ khác, như thế tôi nay, sẽ càng tạo thành ảnh hưởng tới số liệu.

Thẩm Định Trạch im lặng, Thẩm Trường Thủy không biết anh đang nghĩ gì. Trường Thủy cảm thấy bản thân có thể hiểu lý do tại sao hồi đó Thẩm Định Trạch vẫn luôn không chịu làm đổi chiều DNA, chỉ cần không làm, là có thể nói với bản thân, có lẽ bộ hài cốt này không phải của Mạnh Tiêu Tiêu, Mạnh Tiêu Tiêu có thể vẫn còn sống. Đó là một loại hy vọng, chỉ cần kết quả tồi tệ nhất không thành sự thật, như vậy hết thảy đều có khả năng, nhưng nếu kết quả tồi tệ nhất là thật, vậy một chút hy vọng cũng không có, chờ đợi cũng hóa hư vô.

Vậy còn tốt hơn so với Thẩm Trường Thủy, anh cũng không biết bản thân có mong chờ vết máu dính trên tảng đá năm đó cùng thi thể kia có thuộc về cùng một người hay không. Mạnh Tiêu Tiêu hoặc chết, hoặc sống, cô gái kia là hồi ức thuần túy đẹp đẽ nhất của họ, nếu Mạnh Tiêu Tiêu còn sống lại không đi tìm họ, vậy có nghĩa là gì? Dù là khả năng nào, cũng sẽ làm cho họ cảm thấy rất thống khổ.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, bác sĩ Trần và bác sĩ Lư cuối cùng cũng có kết quả, họ trao đổi ánh mắt cho nhau, trực tiếp báo với Thẩm Định Trạch. Chuyện này, vốn chỉ cần Thẩm Định Trạch tùy tiện phái một người đến là được, nhưng anh lại đích thân đến, hoặc anh quá xem trọng, hoặc anh không muốn đợi thêm một giây nào nữa, chờ mong có được kết quả sớm nhất.

Sau khi nghe thấy kết quả, Thẩm Trường Thủy theo Thẩm Định Trạch đi khỏi, Trường Thủy vẫn lái xe, anh siết chặt vô lăng, khóe mắt ửng đỏ. Bởi vì hai bác sĩ kia nói, tuy rằng mẫu máu có chút vấn đề, nhưng dựa theo phán đoán của họ, DNA trên mẫu máu và DNA trên bộ hài cốt trải qua kiểm nghiệm chắc hẳn là của cùng một người.

Hiện giờ, kết quả tồi tệ nhất đã có được lời giải, Mạnh Tiêu Tiêu chính là Mạnh Tiêu Tiêu, chính là cô gái đơn thuần nhất tươi đẹp nhất trong lòng họ, là cô gái nguyện dùng sinh mệnh để yêu Thẩm Định Trạch, sinh mệnh của cô vĩnh viễn dừng lại ở tuổi mười bảy đẹp đẽ nhất ấy. Mặc kệ là Thẩm Trường Thủy hay là Thẩm Định Trạch, họ đều dùng lối tư duy lý trí mà thế tục để phân tích sống chết của cô, họ đều đã thay đổi, đều biến thành tồn tại thế tục, chỉ có cô, thuần túy không nhiễm chút bụi trần, nhưng chỉ có mỗi cô trở thành quá khứ, trở thành người trong hồi ức.

Thẩm Trường Thủy qua kính chiếu hậu nhìn Thẩm Định Trạch, anh phát hiện đầu Thẩm Định Trạch hơi cúi xuống, vì vậy anh không thấy rõ biểu cảm của anh ta, càng không biết giờ phút này anh ta đang bị thương hay khổ sở. Nhưng bất luận là cảm xúc gì, đều đã trở thành quá khứ, nếu là bảy năm trước, có lẽ Thẩm Định Trạch sẽ vì kết quả này mà khổ sở mà suy sụp, nhưng hiện giờ là bảy năm sau, tình cảm dù sâu đậm cỡ nào, đã bị sự bào mòn của thời gian trở thành tình cảm chôn chặt trong lòng, cho dù vẫn sâu đậm, cũng không dữ dội và dậy sóng nữa.

Xe chạy được một lát, Thẩm Trường Thủy lấy lại bình tĩnh vốn có:

– Bây giờ...

– Về Trường Sinh Đường...- Thẩm Định Trạch trực tiếp nói.

Thẩm Trường Thủy tiếp tục lái xe, cũng vẫn quan sát anh qua gương chiếu hậu, anh của giờ phút này tĩnh lặng, chỉ là Thẩm Trường Thủy biết, Thẩm Định Trạch bất thường, loại bất thường này khiến anh ta hơi lo lắng. Đó không phải bị thương, nếu là bị thương thì không nên như thế, hiện tại nơi anh nên quay về không phải là Trường Sinh Đường, Thẩm Định Trạch lại vẫn về đó, điều này chứng tỏ Thẩm Định Trạch đang không khống chế được tâm trạng của mình, thậm chí có khả năng sẽ bùng nổ.

Mạnh Nhược Dư ngồi trong phòng đợi rất lâu, không có ai khác, chỉ có mỗi mình cô, mà cô cũng không được phép ra ngoài. Không biết qua bao lâu, Thẩm Trường Mộc mới đến báo với cô, có thể rời khỏi đây rồi. Cô không phải Thẩm Định Trạch, họ đương nhiên sẽ không bảo vệ cô, thậm chí bước chân họ rất vội, dường như muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Cô đi xuống cầu thang, một phục vụ bụng rượu đi lên, đúng lúc va vào cô, chiếc váy màu vàng nhạt tức khắc bám, cô rất không vui:

– Đúng là xúi quẩy, vừa rồi bị bỏ lại một mình, giờ lại bị hất rượu.

Nhân viên phục vụ cúi đầu, ở góc độ người khác không nhìn thấy, ánh mắt người nọ lóe lên, cũng lớn tiếng nói xin lỗi, trong mắt những người khác, chỉ nghe tiếng cô ta không ngừng xin lỗi, luống cuống lau vết rượu trên váy cho Mạnh Nhược Dư.

Thẩm Trường Mộc đi tới, nhíu mày, Mạnh Nhược Dư dường như có chút giận dữ nhưng vẫn không chế được:

– Đi thôi!

Thẩm Trường Mộc đương nhiên không hy vọng cô nổi giận ở chỗ này, dù sao ở đây cũng là sản nghiệp của Trường Sinh Đường, người một nhà ở chỗ này gây rối còn ra thể thống gì? Hơn nữa làm người khác chú ý cũng không tốt.

Mạnh Nhược Dư theo sau Thẩm Trường Mộc, vẻ mặt anh lạnh lùng:

– Tính cô Mạnh cũng nóng nảy quá.

– Chịu thôi, hiện tại tôi không phải đại diện cho mỗi mình tôi, tôi không thể để người khác cho rằng người đứng sau tôi yếu đuối để ức hiếp mà?- Mạnh Nhược Dư nói thẳng.

Thẩm Trường Mộc mỉm cười không nói gì.

Lúc trở về, Mạnh Nhượng Dư và Thẩm Trường Kim ngồi chung xe, cô nghĩ có lẽ Thẩm Trường Mộc không biết nhìn sắc mặt, cho nên mới sắp xếp như vậy.

Thẩm Trường Kim vẫn luôn quan sát cô, khiến Mạnh Nhượng Dư bật cười:

– Tòí đẹp lắm à?

Trường Kim đỏ mặt, hình như cũng hiểu bản thân không nên nhìn cô như vậy:

– Cô Mạnh rất đẹp.

– So với cô Tần của các anh thì sao?- Cô cố tình làm anh khó xử.

– Hai cô đều rất đẹp, nét đẹp khác nhau.

– Vậy anh thích nét đẹp nào hơn?

Thẩm Trường Kim im lặng.

– Vậy anh cảm thấy tôi và cô Tần, ai xứng đôi hơn với Thẩm Định Trạch?

Thẩm Trường Kim càng thêm im lặng.

– Nói chuyện với anh chán thật- Mạnh Nhượng Dư mỉm cười.

– Tôi vốn dĩ là người nhàm chán, cho nên cô Mạnh đừng cố tình khó dễ tôi nữa.

Mạnh Nhượng Dư không cười nữa, lạnh lùng nhìn anh:

– Vừa rồi Thẩm Định Trạch không ở trong phòng, chẳng lẽ anh ta nuôi bồ nhí bên ngoài, rồi mang tôi ra làm lá chắn? Dùng tôi thu hút ánh mắt người khác, để bảo vệ người anh ta yêu, trên phim chẳng phải đều diễn như vậy à, phụ nữ công khai thường là vật hy sinh.

Thẩm Trường Kim không nói gì, nhưng vẻ mặt hơi lạ.

Mạnh Nhượng Dư khẽ à một tiếng:

– Chẳng lẽ ngay cả các anh cũng không biết chuyện Thẩm Định Trạch đi khỏi? Tôi còn tưởng các anh là người anh ta tin tưởng nhất, anh ta sẽ không gạt gì các anh chứ.

Sắc mặt Thẩm Trường Kim rất khó coi:

– Cô Mạnh, mấy lời không nên nói thì đừng nói, phải ghi nhớ họa là từ miệng mà ra.

Câu này rất lạnh lùng cứng rắn, mang theo cảnh cáo nồng đậm.

Cơ thể Thẩm Trường Kim cứng nhắc, có lẽ anh đã biết tại sao Thẩm Trường Mộc lại không thích cô đến vậy, cô gái này đang trắng trợn chia rẽ họ, tuy rằng họ thật sự không biết Thẩm Định Trạch đi đâu, nhưng họ hoàn toàn không muốn hỏi nhiều, mấy người họ từng người đều có công việc của riêng mình, đều không biết chuyện của nhau, cho nên điều này rất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Người Chết Không Tốt Đâu

Tầng dưới cùng của tòa nhà Trường Sinh được chia ra thành nhiều khu vực, trong đó có một phòng cất giữ nhiều loại rượu, nếu có hứng, còn có thể tự tay pha chế ra hương vị mình muốn, trong phòng bày đầy chai lọ thủy tinh cùng ly tách rượu đủ màu đủ sắc, rực rỡ vô cùng. Giờ phút này, Thẩm Trường Hỏa đang cùng Tần Yên ngồi bên trong uống rượu, chỉ là không biết không có hứng uống rượu hay là chỉ có hai người nên quá mức đơn điệu, không uống được bao nhiêu, Tần Yên đặt ly xuống, xoay người rời khỏi, đi lên đại sảnh.

Thẩm Trường Hòa một mực theo sau Tần Yên, không nói gì, anh thậm chí còn biết cô muốn đi đâu. Ban đầu thì không rõ lắm, thời gian lâu dần cũng hiểu được, chỉ cần Thẩm Định Trạch ra ngoài, cô nhất định sẽ ngồi ở đại sảnh đợi, cho dù sau khi Thẩm Định Trạch quay về không nói câu nào với cô, hay thậm chí chỉ gật đầu chào cô, cô vẫn cứ chờ đợi như vậy, tựa như sự chờ đợi của cô chỉ vì để cho bản thân yên tâm, chỉ cần anh an toàn trở về là tốt rồi.

Không biết qua bao lâu, có lẽ thời gian rất ngắn, nhưng có lẽ cũng rất dài, Thẩm Định Trạch cuối cùng cũng về, đôi mắt mơ màng của Tần Yên vụt sáng, như ánh nắng buổi chiều tà, sặc sỡ mệnh mông vĩ đại như đám mây bảy màu, cô đứng lên, đi về phía anh.

Tần Yên không uống rượu, chỉ là cô muốn đến gần anh, muốn nói vài câu với anh, cho dù chỉ nhận được chữ “ừ” của anh cũng được:

– Anh về rồi.

Bên cạnh Thẩm Định Trạch không có Mạnh Nhược Dư đi theo.

Khi Tần Yên nghĩ anh sẽ không để ý đến cô, anh dừng bước, nhìn cô:

– Em uống rượu?

– Ừm, em uống rượu- Tần Yên nghiêm túc gật đầu, như một học sinh ngoan được thầy giáo đặt câu hỏi, tư thế rất tiêu chuẩn, nhưng phối với một người trưởng thành như cô, ít nhiều có chút buồn cười, nhưng chẳng ai cười cô.

– Còn muốn uống tiếp không?- Anh hỏi cô.

– Muốn.

Tần Yên đi theo Thẩm Định Trạch vào phòng chứa rượu ban nãy, Thẩm Trường Hòa có hơi bất ngờ liếc nhìn Thẩm Trường Thủy, anh còn tưởng Trường Thủy không hề ra ngoài, hơn nữa, ban nãy Thẩm Định Trạch ra ngoài rõ ràng đi cùng Trường Mộc và Trường Kim, nghi ngờ chỉ là nghi ngờ, Trường Hòa biết quy tắc, sẽ không hỏi nhiều.

Thẩm Trường Thủy không đi cùng Thẩm Định Trạch, mà ngồi ở đại sảnh, sắc mặt anh u ám, như bị bảo phủ dưới bóng râm, không thể thoát ra.

Thẩm Định Trạch cùng Tần Yên ngồi xuống, nơi này là do cô bày trí, chiếc bàn cũng theo sở thích của cô, làm từ thủy tinh nguyên chất, khi đặt ở phòng chứa rượu này, vô cùng thích hợp. Cô rót rượu cho anh, đặt xuống trước mặt anh, là rượu mạnh do anh chọn, mà bình thường anh chẳng rượu bao giờ, bởi vì anh muốn lúc nào cũng giữ được tỉnh thần tỉnh táo.

– Hôm nay không buồn sẽ à?- Tần Yên chần chú nhìn anh, cô biết mình đã hỏi ra một câu vô nghĩa, cho dù sự việc không thuận lợi, cũng sẽ không khiến anh có gì khác thường, nhưng cô không tìm thấy đề tài nào khác để nói, chỉ có thể nói vậy.

– Rất thuận lợi- Thẩm Định Trạch nhận lấy rượu, nhấp một ngụm.

Mắt Tần Yên lấp lánh, anh uống rượu luôn rất chậm, nhưng không phải thưởng thức, mà là một loại cảm giác không thể diễn tả bằng lời, giống như rượu vào tay anh không phải chất lỏng gì cả, mà là trân bảo, đó là thói quen của anh, nhưng giờ phút này, anh lại hiển nhiên bỏ đi thói quen cũ:

– Vậy tại sao anh lại không vui?

– Bình thường anh rất vui à?- Thẩm Định Trạch đặt ly rượu xuống.

Tần Yên tiếp tục rót rượu cho anh:

– Em hy vọng anh lúc nào cũng vui vẻ.

Thẩm Định Trạch lại cầm ly rượu lên, cười cười có chút tàn nhẫn, có chút mỉa mai, có chút tổn thương đau xót, thậm chí có còn thêm hai phần cay độc, Tần Yên nhìn không hiểu tâm trạng anh lúc này, chỉ có thể nhìn thấy anh uống hết ly rượu này đến ly rượu khác, vì thế cô cũng rót rượu cho mình, chạm ly với anh, uống cùng anh. Loại cảm giác này rất tốt, tuy rằng cô không biết anh vì chuyện gì thất thường vì người nào thất thố, nhưng ngay thời khắc anh khó trải qua nhất, là bản thân cô bầu bạn bên anh, chỉ như vậy cô đã cảm thấy hạnh phúc rồi.

Loại cảm giác hạnh phúc này mau chóng bị phá hủy.

Mạnh Nhược Dư cùng Thẩm Trường Kim và Thẩm Trường Mộc quay về, cô nhìn thấy Trường Hòa và Trường Thủy trong đại sảnh, không chút do dự, sai bước đi đến bên cạnh Thẩm Trường Thủy:

– Anh ấy đang ở đâu?

Thẩm Trường Thủy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn cô vài giây rất quý giá, không nói gì, thậm chí anh đang cảnh giác nhìn lại quần áo mình đang mặc, anh và Thẩm Trường Hòa đều có mặt ở đây, tại sao cô lại khẳng định anh biết được Thẩm Định Trạch ở đâu? Rất nhanh, khi Mạnh Nhược Dư quay sang hỏi Thẩm Trường Hòa, Thẩm Trường Thủy lập tức không còn thắc mắc nữa.

Thẩm Trường Kim và Thẩm Trường Mộc vẫn luôn quan sát thái độ của Thẩm Trường Thủy với Mạnh Nhược Dư, thấy anh không chú ý đến cô quá

hiều, thậm chí còn không quan tâm đến, bèn yên lòng.

Mạnh Nhượng Dư nhìn Thẩm Trường Hòa vài giây, lại quay sang nhìn Thẩm Trường Thủy, sau đó mỉm cười, trực tiếp đi về phía phòng chứa rượu. Với tính cách của Trường Thủy, nếu Thẩm Định Trạch đã trở về phòng mình, anh sẽ không cố tình im lặng không đáp, nếu đang xử lý chuyện quan trọng, như vậy Trường Thủy sẽ bắt đầu thận trọng hơn, hơn nữa, với thái độ của Trường Hòa, Thẩm Định Trạch chắc chắn không ở trong phòng, cũng không ở thư phòng, mà họ đều không đi theo anh, đương nhiên chỉ ở gần đây thôi, hơn nữa Thẩm Định Trạch còn không phải ở một mình.

Thẩm Trường Mộc khịt mũi, cô làm sao đoán được Thẩm Định Trạch đang ở đâu? Khi Thẩm Trường Hòa đi tới ngăn cô lại, Thẩm Trường Mộc liền rõ ràng, cô đã đoán đúng rồi.

Mạnh Nhượng Dư nhìn cánh tay đang cản mình, mỉm cười khinh thường, không thêm quan tâm.

– Đừng nhúc nhích, nếu không tôi sẽ không khách sáo đâu- Thẩm Trường Hòa nói rất nghiêm túc.

– Không khách sáo?- Mạnh Nhượng Dư bật cười- Anh không dám.

Nắm tay Thẩm Trường Hòa siết lại, cơ thể cứng còng, thân phận hiện giờ của cô đặc biệt, họ quả thật không thể làm gì cô, nhưng để chính miệng cô nói ra, trong lòng rất khó chịu.

Mạnh Nhượng Dư bước đi, đẩy cửa phòng chứa rượu không khóa, cô bước vào trong, không hề cảm thấy bản thân đang quấy rầy người khác. Cô đến gần, nhìn thấy khoe mắt Tần Yên ửng đỏ, nước mắt như chực trào, khiến cô thật muốn bật cười, cảnh tượng thế này, ngay cả con gái như cô còn thấy rất động lòng người nha.

Cô đi qua đó, đứng bên cạnh Thẩm Định Trạch, nhẹ nhàng đẩy anh:

– Anh đi mất, bỏ lại mình em ở đó, hiện giờ còn vui vẻ uống rượu với người đẹp, anh thấy mình có quá đáng không?

Chất lỏng trong tay anh bị cô đẩy đến lắc nhẹ một chút, anh không đếm xỉa đến cô, ánh mắt lại bởi vì vậy mà âm u hơn.

Mạnh Nhượng Dư làm như không phát hiện ra:

– Sao, em quấy rầy anh với người đẹp, nên giận em?

Tần Yên chỉ hận bản thân tại sao không say triệt để, như vậy sẽ không cần để ý đến lời nói của cô, mấy lời nói tùy tiện đó thật giống như xem cô là không khí, nói như thể bản thân muốn nói gì thì nói sao? Không có, nguyên nhân chính vì biết là không có, vì thế trong lòng tràn đầy chua xót.

Thẩm Định Trạch đặt ly rượu xuống, nghiêng mặt qua nhìn cô, anh ngồi, cô đứng, nhưng không hề có cảm giác cô đang ngao nghể trên cao nhìn xuống anh:

– Nói đủ chưa?

– Chưa- Mạnh Nhượng Dư liếc Tần Yên một cái- Em không thích anh ở bên cô gái khác, nhất là chỉ có hai người với nhau.

Tần Yên nhìn Mạnh Nhượng Dư, trong ánh mắt có vẻ khó tin, không biết là không thể tin nổi cô có thể nói được như vậy, hay là hàm ý sâu xa bao gồm trong lời nói này.

Về mặt Thẩm Định Trạch có chút kỳ dị và ngoan độc:

– Giống như tôi không thích em đó à?

Mạnh Nhượng Dư lại cười với anh, sau đó bung ly rượu anh vừa đặt xuống lên, đưa đến bên miệng, rồi nốc sạch thứ chất lỏng còn thừa trong đó, cô còn cố ý liếm môi, động tác quyến rũ mà người làm sao, giống như đóa hoa tươi thơm ngát lộng lẫy lóa mắt, câu dẫn người khác từng bước đến gần, thật lòng muốn hái nó, cô cầm ly rượu, cúi người, ghé sát vào bên tai anh, thì thầm:

– Rồi anh sẽ thích thôi.

Theo tiếng nói tuôn ra, cô chạm khê vào môi anh một chút, sau đó nụ cười khuếch đại hơn, như là hồ ly đã thực hiện được ý đồ, khí chất bức người.

Thẩm Định Trạch vươn tay, bắt lấy cổ tay đang cầm ly rượu của cô, giống như đối đầu với nhau, cho đến khi cô không thể không thừa nhận đau đớn, ly rượu trong tay trượt xuống đất, vỡ vụn.

Theo ly rượu rơi xuống, đám người Thẩm Trường Kim lập tức ập vào, nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng phát sinh trước mặt, cũng không biết nên lập tức lui ra hay tiếp tục ở lại.

Mạnh Nhượng Dư vì cổ tay truyền đến cơn đau, sắc mặt hơi đỏ, nhưng cô vẫn nhìn anh, vẫn cười với anh, “Là không hài lòng với nụ hôn vừa nãy à? Em có thể hôn lại.”

Ánh mắt lạnh băng của Thẩm Định Trạch bắn về phía cô, làm cho người ta hoài nghi, anh sắp sửa xé nát cô ra. Đương nhiên, anh không có, anh chỉ nắm

cổ tay cô, lôi cô ra khỏi phòng rượu, kéo vào thang máy.

Tần Yên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, không rõ là cơ thể cảm giác lạnh hay đồ mồ hôi lạnh, nhưng cô đang phát run, cô đột nhiên hận bản thân mình, tại sao ngay của một phần mười của cô gái đó cô cũng không làm được? Mặc kệ Thẩm Định Trạch thật sự đang suy nghĩ điều gì, nhưng cảnh tượng vừa rồi, đâm đau hai mắt cô, cô thua thảm hại.

Hai người vào trong thang máy, Thẩm Định Trạch đè Mạnh Nhượng Dư vào vách thang máy, tay anh bóp cằm cô, khiến vùng da xung quanh tay anh bắt chột xanh tím, ánh mắt bí thống bất nhân của anh vẫn khóa chặt cô, “Em muốn thế này?”

Anh hôn cô, không đứng, phải là cắn xé, răng anh day day cánh môi cô, cho đến khi hiện lên tơ máu, sau đó là bật máu, môi và răng anh nhuộm đỏ, lóa mắt như thế, thật giống như một con quỷ hút máu gọi cảm, đang dùng thủ đoạn tàn nhẫn để ăn mòn cô từng chút, “Chẳng phải em muốn vậy sao?”

Môi cô đau, làm cô gần như chết lặng, cô đón nhận ánh mắt anh, “Đúng, em muốn vậy.” Cô liếm vết tích trên môi mình, nơi đó có máu của cô và nước bọt của anh, “Phụ nữ khác đều không có đài ngọ này.”

Cửa thang máy đã mở, nhưng anh không định ra ngoài, “Rốt cuộc em là ai?”

“Tiếp tục đi, em sẽ nói với anh.”

Thẩm Định Trạch không nhúc nhích.

Mạnh Nhượng Dư chủ động bước tới, hai cánh tay quàng lên cổ anh, môi cô dán vào môi anh, dây dưa nút vào, động tác dịu dàng mà triền miên, cô nói, “Đây mới là hôn này, cái vừa rồi anh làm là cắn xé, anh là muốn nhai rồi nuốt em sao?”

Anh vẫn không cử động.

Mạnh Nhượng Dư giằng co vài giây với anh, “Anh hy vọng em là ai, thì em chính là người đó.” Cô chọc ngón tay vào vị trí trái tim anh, “Em là bởi vì anh mà tồn tại.”

“Tôi hy vọng em là ai thì là người đó?” Thẩm Định Trạch khẽ lặp lại câu nói của cô, “Tôi hy vọng em là một người chết.”

“Người chết không tốt đâu, không thể trò chuyện cùng anh, càng không thể lên giường với anh.” Cô nắm lấy tay anh, theo cổ áo luồn tay anh vào trong người mình, dừng lại ở nơi ngực, sau đó áp sát cơ thể mình vào anh, “Nhiệt độ này rất thoải mái, không phải sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.